

ШАРЛЕЙН ХАРИС МЪРТВИ НА ПРАГА

Част 5 от „Истинска кръв“

Превод от английски: Калина Кирякова, 2011

chitanka.info

Посвещавам тази книга на една прекрасна жена, която виждам много по-рядко, отколкото ми се иска. Джанет Хъчингс (бивш редактор в Walker и настоящ редактор на Ellery Queen Mystery Magazine) бе достатъчно смела да ми предложи работа преди много години и така сложи край на дългия ми творчески отпуск. Бог да я благослови!

Така и не благодарих на Патрик Шулц, че ми даде назаем своята Benelli за предишната книга, — съжалявам, синко. Шапка свалям на моя приятел Тони Л. П. Келнър, който откри няколко грешки в първата половина на книгата. Приятелката ми Пола Уолдън ми предложи както морална подкрепа, така и информация за пиратите, а освен това стоически изтърпя изявата ми по случай Деня „Говори като пират“. Дъщеря ѝ Дженифър ми спаси живота, помагайки ми в подготовката на ръкописа. Великолепната идея за календара принадлежи на Шей, Верен Читател. А в благодарностите си към семейство Уолдън съм длъжна да включа и Джей — дългогодишен пожарникар доброволец, който сподели с мен знанията и опита си.

1.

Знаех, че брат ми ще се превърне в пума, още преди това да се случи. Докато шофирах към Хотшот — затътеното селце, разположено край един кръстопът наскрел нищото — Джейсън седеше до мен, мълчаливо заглелан в залезащото слънце. Носеше най-старите си дрехи, а в краката му лежеше найлонова торбичка от „Уолмарт“ с принадлежности от първа необходимост — чисто белъо и четка за зъби. Сгушен в дебелото си камуфлажно яке, с вперен пред себе си поглед и напрегнато изражение на лицето, брат ми полагаше огромни усилия да прикрие страха и вълнението си.

— Взе ли мобилния си телефон? — попитах аз за втори или трети път, но вместо да ми се тросне, той просто кимна. До залез-слънце оставаха още няколко часа, но в края на януари мракът се спускаше рано.

Тази нощ предстоеше първото пълнолуние за новата година.

Когато спрях колата, Джейсън се обърна към мен и ме погледна. Промяната в очите му се забелязваше дори в сумрака на купето. Имаха друга форма и вече не бяха сини като моите, а жълтеникави.

— Нещо странно става с лицето ми — измърмори той. Явно все още не осъзнаваше какво му предстоеше.

Над тихия и спокоен Хотшот се спускаше мрак. Леден вятър брулеше голите поля, а борове и дъбове потръпваха от студените му милувки. Пред една от малките селски къщи — прясно боядисана, за разлика от останалите, — стоеше човек. Прав, със затворени очи, вдигнал брадясалото си лице към тъмнеещото небе. Калвин Норис изчака Джейсън да слезе от стария ми шевролет и чак тогава се приближи към прозореца от моята страна. Свалих стъклото.

Златистозелените му очи изглеждаха все така плашещо различни, както и при последната ни среща, а всичко останало у него — все така безлично. Калвин Норис, нисък и набит здравеняк с посивяла коса, по нищо не се отличаваха от стотиците мъже, които ежедневно минаваха през „Мерлот“, като изключим очите.

— Ще се погрижа добре за него, не се тревожи — каза Калвин. Зад него стоеше Джейсън, с гръб към мен. Въздухът около тялото му сякаш вибрираше.

Животът на Джейсън вече никога нямаше да е същият, но аз няхах причина да обвинявам Калвин за случилото се. В крайна сметка не той беше ухапал брат ми. За разлика от Джейсън Калвин беше такъв по рождение — свръхсъщество с двойствена природа, което по пълнолуние се превръщаше в пума.

— Благодаря ти — смотолех аз пряко сили.

— Утре сутрин ще го закарам у тях.

— Доведи го вкъщи, ако обичаш. Пикапът му е в моя двор.

— Добре. Лека нощ. — Той отново вдигна лице нагоре, към вятъра. Усетих невидимото присъствие на другите пуми от Хотшот, скрити зад прозорците и вратите на домовете си. С нетърпение чакаха да си тръгна.

Така и направих.

Джейсън почука на вратата ми в седем сутринта в ръката си стискаше найлоновата торбичка, но всичко в нея си стоеше непокътнато. С насинено лице и изподрани ръце, той просто стоеше на прага и ме гледаше. Не обели и дума, когато го попитах как се чувства. Мина покрай мен, прекоси всекидневната и хлопна вратата на банята зад гърба си. Миг по-късно се чу звук от течаща вода и аз уморено въздъхнах. През цялата нощ почти не мигнах от тревога, макар че се прибрах капнала от работа в два сутринта.

Докато Джейсън се къпеше, аз му приготвих бъркани яйца с бекон. Той се настани на старата ми кухненска маса с радостното изражение на човек, готов да започне деня си с нещо познато и приятно. Но още щом сведе поглед към чинията си, скочи на крака, хукна обратно към банята и хлопна вратата с крак. Чух го да повръща. Отново. И отново.

Приближих се до вратата, но не посмях да вляза и се върнах в кухнята, за да изхвърля храната от чинията му. Грехота е, знам, но просто не можех да сложа и залък в устата си.

— Кафе? — успя да промълви Джейсън, когато излезе от банята. Изглеждаше позеленял и пристъпваше така, сякаш всичко го болеше.

— Добре ли си? — попитах, макар че не очаквах отговор. Налях му голяма чаша кафе.

— Да — отвърна той след дълга пауза. — Това беше най-невероятното събитие в целия ми живот.

За миг си помислих, че има предвид повръщането в банята ми, но това със сигурност не беше ново събитие за Джейсън. Доста алкохол мина през тийнейджърското му гърло, докато проумее, че прегръщането на тоалетни чинии рано сутрин не е нито повод за гордост, нито признак за мъжество.

— Трансформацията... — колебливо казах аз.

Той кимна, обви чашата си с длани и вдъхна парата, която се виеше над горещата черна течност. После ме погледна право в очите. Неговите вече не жълтееха и нямаха странна форма.

— Удивително преживяване. Но тъй като съм ухапан, а не роден такъв, аз никога няма да стана истинска пума като другите.

В гласа му се долавяше завист.

— Но въпреки това беше прекрасно — продължи той. — Буквално усещаш магията в себе си, костите ти започват да се движат, да се приспособяват към новата ти същност, зрението се променя. Внезапно се озоваваш съвсем близо до земята и добиваш коренно различна походка. А колкото до тичането... господи, тичах като вятър! Ловувах... — И гласът му замря.

По аз и бездруго не исках да чувам подробностите.

— Значи не е чак толкова зле, а? — попитах аз и плеснах с ръце.

— Не е чак толкова зле — съгласи се Джейсън и даже намери сили да се усмихне. — В кожата на звяра се чувстваш страхотно. Всичко е толкова просто. Но когато си върнеш човешкия облик, отново започваш да се тревожиш за какво ли не.

Успокоих се. Джейсън явно нямаше намерение да слага край на живота си, нито пък да изпада в депресия. Той щеше да продължи живота си въпреки лошия си късмет. И всичко с него щеше да е наред.

Почувствах огромно облекчение; все едно бях измъкнала твърдо камъче от обувката си или нещо остро, заседнало между зъбите ми. Дни наред — не дни, седмици — непрекъснато се тревожех за него, а сега тази тревога изчезна за секунди. Това не значеше, че новият живот на Джейсън ще е песен, поне от моя гледна точка. Ако той се оженеше за обикновено човешко момиче, децата им щяха да бъдат нормални. Но

ако си вземеше за жена някоя пума от Хотшот, племенниците ми щяха да се превръщат в животни по пълнолуние. Е, това нямаше да се случи преди пубертета, така че леля им Суки щеше да има достатъчно време да свикне с тази мисъл.

Слава богу, първото пълнолуние на Джейсън се падна през уикенда и не се наложи да отсъства от работа, за да се възстановява. Само че мен ме чакаше нощна смяна и още щом го изпратих, веднага се пъгнах в леглото направо с дрехите. Пет минути по-късно вече спях дълбоко. Явно облекчението ми действаше като приспивателно.

Събудих се в три следобед. Слънцето грееше ярко, а външният термометър показваше единайсет градуса. Сравнително топло за януари, но не толкова необичайно дори за Северна Луизиана. „След залез-слънце ще застудее — помислих си аз, — а Джейсън отново ще се трансформира. Козината му ще го пази от студа — е, сигурно няма да е много гъста, тъй като той се превръща в получовек-полукотка. Ще прекара нощта в лов заедно с други пуми, а горите около Хотшот — един от най-затънтените райони в област Ренард — за пореден път ще се превърнат в много опасно място“.

Хапнах, взех си душ, сгънах прането и започнах да се приготвям за работа, но през цялото това време в главата ми се рояха въпроси без отговор. Ако свръхсъществата срещнат човек в гората, ще го убият ли? Запазват ли част от човешкото си съзнание, докато се подвизават в животински облик? Ако се чифтосат като пантери, какво ще им се роди — котенце или бебе? Какво се случва с бременната жена пума по пълнолуние? Чудех се дали Джейсън знае отговорите на тези въпроси и дали Калвин е имал време — и желание — да поговори с него преди лова.

Но все пак се радвах, че не го затрупах с тези въпроси сутринта, когато самият той преливаше от нови впечатления. Някой ден щяхме да си поговорим за тези неща. Но не сега.

За пръв път от новогодишната нощ насам си мислех за бъдещето. Вече не възприемах символа „пълнолуние“ в календара ми като край на даден период, а просто като начин за отброяване на единици време. Докато обличах униформата си (черен панталон, бяла блуза с лодка деколте, черни маратонки „Reebok“), ми се прииска да затанцувам от радост.

За разнообразие оставих косата си пусната, вместо да я връзвам на конска опашка. Сложих си обеци на яркочервени точки и червило в същия цвят, гримирах се — малко спирала за мигли, малко руж — и вече можех да тръгна към „Мерлот“.

Предишната нощ бях паркирала зад къщата, така че старателно огледах задната веранда за спотайващи се наоколо вампири и чак тогава заключих вратата след себе си. Неведнъж са ме изненадвали в тъмното и чувството не е особено приятно. Е, сега не беше съвсем тъмно, но между вампирите имаше и ранобудници. Когато японците са разработвали синтетичната кръв, едва ли са предполагали, че тяхното изобретение ще превърне вампирите от митични същества в реални създания от мъртва плът и кръв. Японците просто са искали да спечелят някой и друг долар от спешните отделения в болниците, предлагайки им заместител на безценната течност. В крайна сметка, съвсем неволно, те осигуриха на вампирите алтернативен — и съвсем законен — начин за хранене и им позволиха да излязат на светло.

Като заговорих за вампири (макар и наум), се сетих за Бил Комптън и се зачудих дали е у тях. Вампирът Бил — моята първа любов — живееше точно отсреща, в другия край на гробището. Къщите ни се намираха от двете страни на общинския път, недалеч от малкото градче Бон Томпс, в южна посока от бара, в който работех. Напоследък Бил пътуваше почти непрекъснато. Разбирах кога е в града единствено в редките случаи, когато се отбиваше в „Мерлот“. Идваше, общуваше с редовните клиенти, пийваше бутилка топла кръв — група О+ и си отиваше. Предпочиташе „Истинска кръв“, най-скъпата синтетична алтернатива на пазара. Казвал ми е, че тя почти напълно задоволява желанието му да пие прясна кръв направо от източника. И понеже съм виждала Бил в пристъп на кръвожадност, можех само да благодаря на бога — и на японците — за „Истинска кръв“. Е понякога Бил ужасно много ми липсваше.

Стиснах зъби и прогоних тази мисъл от главата си. Днес беше ден за позитивизъм. Точка. Никакви грижи! Никакви страхове! Свободна млада жена на двацет и шест! Работа! Собствена къща! Пари в банката! Все хубави, положителни неща.

Паркингът пред „Мерлот“ гъмжеше от автомобили. Тази вечер очевидно нямаше да скучая. Свих зад ъгъла и спрях до задния вход. Сам Мерлот, собственик на бара и мой шеф, живееше на няколко метра

от работното си място в прекрасна каравана с малко дворче, опасно с жив плет — еквивалента на Сам за бяла дървена ограда. Заклучих колата и влязох през служебния вход. Тръгнах по дългия коридор, където се намираха тоалетните, складът и кабинетът на Сам. Открих празно шкафче, напъхах чантата и палтото си вътре, изпънах червените си чорапи, разлюлях коси, за да ги подредя както трябва, и отворих следващата врата, която водеше (и зееше отворена почти непрекъснато) към бара и ресторанта. Не че кухнята предлагаше нещо по-различно от основните неща: хамбургери, пилешки хапки, пържени картофи и лучени кръгчета, салати през лятото и чили през зимата.

Освен шеф Сам беше и барман, и охрана, а понякога и готвач. За щастие, неотдавна повечето ни свободни работни места бяха запълнени.

Новата ни готвачка се оказа съвсем нормален човек. Появи се миналата седмица, след като видяла обявата за работа. В „Мерлот“ имаше голямо текучество на готвачи и аз искрено се надявах Суити де Арт да се задържи колкото се може по-дълго. Идваше навреме, вършеше си добре работата и не създаваше никакви проблеми на останалия персонал. Последният ни готвач — от мъжки пол — даде на приятелката ми Арлийн огромни надежди, че именно той е Избраният (за пети пореден път), докато една нощ не офейка от караваната ѝ с чиниите, вилиците и стереоуредбата. Децата ѝ го понесоха много тежко; не защото обичаха готвача, а защото им липсваше стереоуредбата.

Посрещнаха ме шумна глъчка и цигарен дим. Все едно влизах в друга вселена. Секторът за пушачи е в западния край на залата, но цигареният дим очевидно не е наясно, че трябва да си стои там. Лепнах широка усмивка на лицето си и минах зад бара, за да поздравя Сам с приятелско потупване по рамото. Той майсторски напълни една халба с наливна бира, остави я на тезгяха, после се пресегна за друга чаша и повтори действието.

— Как вървят нещата? — предпазливо попита той. Сам знаеше всички подробности около случая с Джейсън, защото заедно измъкнахме брат ми от онази барака в Хотшот, където го държаха в плен. И все пак се налагаше да говорим с недомлъвки, защото на този етап единствено вампирите съжителстваха официално с хората. Всички останали свръхсъщества продължаваха да пазят

съществуването си в дълбока тайна. Вероятно искаха да се убедят, че вампирите не съжаляват за решението си, преди да последват примера им.

— Много по-добре, отколкото очаквах. — Усмигнах му се. Нямаше нужда да вдигам глава нагоре, тъй като със Сам сме почти еднакви на ръст. Той е слаб, но жилав и доста по-силен, отколкото изглежда. Може би защото е свръхсъщество. Трийсет и няколко годишен — поне според мен, — със златисточервеникава коса, която обгръща главата му като ореол. Прекрасен човек и страхотен шеф. Освен това е свръхсъщество и по пълнолуние се превръща в животно, най-често в куче, порода коли, много добродушно и с великолепна козина. Понякога идва вкъщи (на четири лапи) и аз му позволявам да спи на килимчето във всекидневната. — Ще свикне.

— Радвам се — каза той. Трудно чета мислите на свръхсъществата, за разлика от тези на хората, но винаги усещам настроенията им. Сам наистина се радваше, че съм щастлива.

— Кога тръгваш? — попитах. Отнесеният му поглед ясно подсказваше, че мислено е вече в гората и преследва опосуми.

— Веднага щом дойде Тери. — И той отново ми се усмигна, но този път някак напрегнато. Вече не го сдържаше на едно място.

Вратата към кухнята се намираще точно до западния край на бара. Открехнах я и надникнах вътре, за да кажа здрасти на Суити. Готвачката ни беше кокалеста брюнетка около четирийсетте и носеше твърде много грим за човек, който прекарва цялото си работно време в кухня. Освен това изглеждаше доста по-умна от предишните ни готвачи.

— Добре ли я караш, Суки? — извика тя, докато обръщаше едно кюфте на скарата.

Суити непрекъснато щъкаше из кухнята и никак не обичаше да ѝ се пречат. Младежът, който забърсваше масите и ѝ помагаше, изпитваше ужас от нея и старателно избягваше да пресича пътя ѝ, когато Суити сновеше между скарата и фритюрника. Момчето зареждаше съдомиялната, правеше салатите и уведомяваше сервитьорките през прозорчето, че поръчките им са готови.

Холи Клиъри и най-добрата ѝ приятелка, Даниел, сновяха забързано между масите. По лицата и на двете се изписа огромно облекчение, щом ме видяха да влизам. Даниел работеше в сектора за

пушачи, Холи — в централния район, срещу тезгяха, а когато и трите бяхме на смяна, аз обслужвах източния край.

— Май трябва да хващам подноса — казах аз на Суити.

Тя се усмихна и продължи да свещенодейства над скарата. Плахийт младеж, чието име все не успях да запомня, кимна иззад ръба на съдомиялната и отново потъна в работа.

Нямаше да имам нищо против да дойда малко по-рано, ако Сам ми се беше обадил, преди да се струпва толкова много работа. Но за днешната му разсеяност имаше основателна причина. Започнах да обикалям масите в моя район — сервирах напитки, разчиствах празни чинии и чаши, събирах пари и връщах ресто.

— Ей, сервитьорката! Донеси ми една „Червена сила“! — Непознат глас, необичайна поръчка. „Червена сила“ беше най-евтината синтетична кръв на пазара. Поръчваха си я само най-новите и още неориентирани вампири.

Извадих една бутилка от хладилника, пъхнах я в микровълновата и докато я чаках да се стопли, потърсих с поглед въпросния клиент. Седеше на една маса с приятелката ми Тара Торнтън. Виждах го за пръв път и това ми се стори обезпокоително. От известно време Тара излизаше с Франклин Мот — доста по-възрастен вампир (имам предвид напредналата му възраст, докато все още е бил човек, защото като вампир се подвизаваше от триста години), който я засипваше със скъпи подаръци, в това число и „Шевролет Камаро“. Какво правеше Тара в компанията на този нов кръвопиец? Франклин поне се държеше възпитано.

Сложих затоплената бутилка върху подноса и се запътих към странната двойка. Вечер осветлението в „Мерлот“ е приглушено — по желание на клиентите, — така че успях да огледам компаньона на Тара едва когато стигнах съвсем близо до масата. Слаб, с тесни рамене и пригладена назад коса. Имаше дълги нокти и остри черти на лицето. Вампирът излъчваше някаква много особена привлекателност — ако си падате по грубия и опасен секс, разбира се.

Поставих бутилката пред него и неуверено погледнах към Тара. Тя изглеждаше страхотно, както обикновено. Тара е висока, слаба, тъмнокоса и разполага с цял гардероб прекрасни дрехи. След едно наистина кошмарно детство тя започна собствен бизнес и дори стана

член на Търговската камара. После започна да излиза с богатия вампир Франклин Мот и просто спря да обсъжда живота си с мен.

— Суки — каза тя, — искам да те запозная с Мики, приятел на Франклин. — Съдейки по тона ѝ, изобщо не искаше. Дори съжаляваше, че точно аз съм взела поръчката му. Попитах я дали иска друго питие, но тя отказа, въпреки че чашата ѝ беше почти празна.

С Мики си разменихме по едно учтиво кимване (вампирите не се здрависват). Той отпи глътка от бутилката си, без да ме изпуска от поглед. Имаше хладни и враждебни очи, като на змия. Ако Мики беше приятел на ултраизискания Франклин, то аз бях сатенена дамска чантичка. По-скоро бе негов помощник. Може би телохранител? Но защо му е на Франклин да наема охрана за Тара?

Тя явно нямаше намерение да говори открито пред това влечуго, затова им пожелах приятна вечер, взех парите на Мики и тръгнах към касата.

През цялата вечер имах много работа, но отвореше ли ми се свободна минутка, веднага се сещах за Джейсън. За втора поредна вечер той препускаше безгрижно из гората с четириногите си събратя. Сам си плю на петите веднага щом Тери Белфлър дойде да го замести. С какво ли се занимаваше шефът ми, докато се подвизаваше като куче? Веднъж ми беше казал, че много обича да души миризми.

Днес бе една от онези нощи, в които се чудех как хората не забелязваха паралелния свят, който съществуваше буквално под носовете им. Как не усещаха магията, която направо трептеше във въздуха? Сигурно го правеха съзнателно или страдаха от масова липса на въображение, щом изобщо не ги вълнуваше какво се случва в мрака около тях.

Но после се сетих, че не много отдавна самата аз умишлено си затварях очите за тези неща, досущ като всички останали. Дори когато вампирите направиха публично изявление за своето съществуване — излъчено по всички световни телевизии, — малцина си зададоха въпроса: *Щом съществуват вампири, какви ли други опасни създания се спотайват в мрака около нас?*

От чисто любопитство започнах да се ровя в мозъците на клиентите. Болшинството от хората в бара си мислеха за Мики. Жените — и някои от мъжете — се питаха дали е добър в леглото.

Дори консервативната адвокатка Порта Белфлър хвърляше тайни погледи към вампира над рамото на невзрачния си приятел. Това попари още в зародиш всичките ми симпатии към Мики (ако изобщо съм имала такива). Но разполагах с изобилие от доказателства, че всички останали хора в бара не споделяха моите чувства.

Умея да чета чужди мисли, откак се помня. Не се гордея с тази своя способност. Хорските мозъци рядко раждат нещо интересно. Мислите им обикновено поражда у мен скука, отвращение, разочарование и в много редки случаи — забавление. Благодарна съм на Бил, че ме научи как да филтрирам ненужната информация. Преди това се чувствах така, сякаш приемах сигнали от сто радиостанции едновременно. Някои от тях бяха кристално ясни, други се чуваха по-глухо, а трети — като мислите на свръхсъществата с двойствена природа — идваха накъсани и изобилстваха от статични шумове. И когато всичко това се смесеше, в главата ми наставаше неописуема какофония. Нищо чудно, че повечето хора ме смятаха за идиот.

Вампирските глави излъчват единствено тишина. Ето това им е най-хубавото на вампирите (поне от моя гледна точка) — че са мъртви. Съзнанието им — също. В изключително редки случаи от главите им се откъсва по някоя мисъл, но това е по-скоро изключение.

Шърли Хенеси, известен като Баракудата — началник на брат ми в общинската пътноремонтна служба, — ме попита къде е Джейсън, докато сервирах на масата му кана с наливна бира.

— Къде може да е според теб? — ловко се измъкнах аз и той ми намигна.

Всички знаеха, че ако Джейсън не е в бара, значи със сигурност се въргала в леглото с някоя жена. Без значение коя. Останалите мъже на масата — все още в работни дрехи — прихнаха да се смеят, макар че отговорът ми не заслужаваше чак такова внимание. Очевидно бяха прекалили с бирата.

Изтичах обратно към бара за следващата си поръчка — три бърбъна с кока-кола. Тери Белфлър — братовчед на Порша и ветеран от Виетнам с дълбоки белези по тялото и душата — се справяше доста добре с купищата поръчки. Той обичаше прости задачи, които изискваха концентрация на вниманието. Прошарената му кестенява коса бе прибрана в конска опашка, която се подмяташе насам-натам, докато той старателно боравеше с бутилките. Питиетата бяха готови за

нула време и Тери ми се усмихна, докато ги подреждаше върху подноса ми. Да получиш усмивка от Тери, е рядко срещано явление и това ме накара да се почувствам прекрасно.

И тъкмо когато се обръщах с подноса в ръка, зад гърба ми избухна скандал. Някакъв студент от Техническия университет в Ръстън се беше спречкал с Джеф ла Бек. Джеф имаше цял рояк дечурлига и си изкарваше хляба като шофьор на боклукчийски камион. Може би просто ставаше въпрос за сблъсък между две корави глави, а не за социален конфликт в стил „работници срещу интелигенция“ (не че барът ни се намираше чак толкова близо до Ръстън). Но каквато и да бе причината, на мен веднага ми стана ясно, че нещата ще загубеят.

Тери светкавично се опита да ги разтърве, като се вклини помежду им и ги улови здраво за китките. За момент ми се стори, че това ще успее да охлади страстите им, но Тери вече не беше млад и силен като преди и ситуацията излезе извън контрол.

— Няма ли да се намесиш? — извиках аз към Мики и се втурнах да помагам на Тери.

— Не е моя работа — каза той, отпи от бутилката си и спокойно се облегна на стола.

Разбихах мотивите на вампира, но от това той не ми стана по-симпатичен, особено след като студентът замахва с юмрук към мен, щом ме усети зад гърба си. Не успя да ме улучи и аз го хлопнах с подноса по главата. Той залитна на една страна (може и да кървеше леко) и Тери успя да укроти Джеф, който и бездруго си търсеше повод да прекрати боя.

Подобни инциденти се случваха все по-често, особено в отсъствието на Сам. Очевидно ни трябваше охрана, поне през уикенда... и най-вече по пълнолуние.

Студентът заплашваше да ни съди.

— Как се казваш? — попитах.

— Марк Дъфи — отвърна тон и продължи да притиска раната на главата си.

— Откъде си, Марк?

— Миндън.

Направих бърза преценка на дрехите, маниерите и съдържанието на главата му.

— Изкушавам се да се обадя на майка ти, за да ѝ кажа, че си се пробвал да удариш жена — казах. Той пребледня и повече не спомена за намерението си да ни съди. Малко по-късно напусна бара заедно с приятелчетата си. Тази заплаха винаги върши работа.

Джеф също си тръгна, по наше настояване.

Тери отново се върна зад бара и продължи да смесва напитки, но леко накуцваше и изглеждаше напрегнат, което ме разтревожи. След военните си преживявания Тери така и не успя да възстанови душевното си равновесие. Лично аз нямах сили за повече неприятности, ала нощта далеч не беше приключила.

Около един час след боя в бара влезе жена. Обикновена жена с обикновени дрехи — стари джинси и камуфлажно яке. Ботушите ѝ сигурно са били страхотни като нови, но оттогава бе минало доста време. Не носеше дамска чанта и държеше ръцете си в джобовете.

Телепатичната ми антена светкавично улови няколко тревожни подробности. Първо, във външния вид на момичето имаше нещо нередно. Една местна жена би се облякла така за лов или за фермерска работа, но не и за пиене в „Мерлот“. Когато излизаха на бар, повечето жени обличаха най-хубавите си дрехи и полагаха усилие да изглеждат добре. Значи тази особа идваше тук по работа, а не за забавление. Но, съдейки по вида ѝ, не беше проститутка.

Това означаваше само едно — наркотици.

Сам отсъстваше, така че не ми оставаше нищо друго, освен да проникна в съзнанието ѝ. Мислите на хората не напускат главите им в завършени изречения, затова се налага да ги изглаждам, но в общи линии нейният мисловен поток изглеждаше по следния начин: *Останали са ми три шишенца, вече са стари и губят силата си, трябва да ги продам още тази нощ, за да мога да се прибера в Батън Руж и да купя още. Има вампир в бара, ако ме хване с вампирската кръв, с мен е свършено. Този град е адски потискащ. При първа възможност се махам оттук.*

Източваща. Или просто дилър. Вампирската кръв беше най-силният наркотик на пазара, но вампирите — естествено — не се разделяха с нея просто ей така. Източването на вампири беше доста опасно занимание, но малките шишенца с кръв се продаваха на баснословни цени и рискът си струваше.

Какво получаваше наркоманът срещу парите си ли? Всичко зависеше от възрастта на кръвта — тоест времето след източването ѝ от източника — и възрастта на вампира, от когото е била добита, както и от индивидуалната химическа реакция, протичаща в организма на наркомана, така че ефектът не би могъл да бъде предсказан точно. Но в общи линии се наблюдаваше усещане за всемогъщество, повишена сила, изостряне на зрението и слуха. И най-важното за всички американци — физическа привлекателност.

И все пак, само идиот би пил вампирска кръв, купена от черния пазар. Първо — последствията бяха непредсказуеми. Второ — ефектът траеше от две седмици до два месеца. Трето — някои хора просто полудяваха, когато кръвта влезеше в системата им. Имаше и такива, които дори слагаха край на живота си. Чувала съм за дилъри, които продавали на лековерни клиенти свинска кръв или инфектирана човешка кръв. Но най-голямата опасност се криеше в следното: вампирите ненавиждаха не само Източващите, но и онези, които купуваха стоката им (така наречените *вампомани*). А да рискуваш да разгневиш вампир, си е живо самоубийство.

Тази нощ в „Мерлот“ нямаше полицаи. Сам въртеше опашка някъде под звездите. Не ми се искаше да занимавам Тери, защото не знаех как би реагирал. Трябваше да се справя с тази жена сама.

Честно казано, умишлено избягвам да си пъхам носа в неща, за които съм разбрала по телепатичен път. Знаех тайните на толкова много хора (в това число корумпирани общински служители и полицаи), че ако започнех да ги разгласявам, животът ми в Бон Томпс щеше да стане непоносим. Но не можех да позволя на тази костелива особа да продава отровата си в бара на Сам.

Тя се настани на единствения свободен стол до бара и си поръча бира. Тери я погледна и застана нащрек. Той също усети нещо гнило около нея.

Тръгнах към бара, за да взема следващата си поръчка, и застанах до нея. Имаше спешна нужда от душ и живееше в помещение, което се отопляваше на дърва. Насилих се да я докосна, защото прекият контакт многократно засилваше възприятията ми. Така, къде е кръвта? В джоба на якето ѝ. Чудесно.

Без да се церемоня повече, взех една чаша с вино и уж неволно я разлях върху нея.

— Дявол да го вземе! — извика тя и скочи от стола си. — Потромава слоница от тебе не съм виждала!

— Извинете — жално изплаках аз. После оставих подноса си върху тезгяха и хвърлих бърз поглед към Тери. — Дайте да почистя петното със сода. — И ловко свалих якето ѝ, без да чакам позволение. Тя усети какво се опитвам да направя и взе да се дърпа, но твърде късно — якето ѝ вече се намираше в ръцете ми и аз го подхвърлих на Тери.

— Тери, напръскай го със сода, ако обичаш. Но виж дали в джобовете няма нещо, което може да се намокри. — И друг път съм прилагала тази хитрост. Имах късмет, че жената носеше стоката в якето, а не в джобовете на джинсите си. Това щеше да е сериозно изпитание за моята находчивост.

Под якето си жената носеше много стара памучна блуза с надпис „Dallas Cowboys“. Започна да трепери и аз се зачудих дали не дегустираше по-традиционни наркотици. Тери се престори, че старателно бърше петната със сода, и ловко пребърка джобовете на якето. Погледна с отвращение към шепата си, пусна шишенцата в кофата за боклук под тезгяха и върна всичко останало в джобовете.

Жената отвори уста да изпищи, но осъзна, че не може да си го позволи. Тери я гледаше предизвикателно, сякаш я молеше да го направи. Клиентите започнаха да обръщат глави към бара. Усещаха, че става нещо, но нямаха представа какво, защото всичко приключи буквално за секунди. Тери изчака още малко, докато се увери, че жената няма да се разпищи, и ми връчи якето. Докато ѝ помагах да го облече, Тери се наведе над бара и прошепна:

— Кракът ти да не е стъпил повече тук.

Трети изгонен клиент за вечерта. Ако продължавахме с това темпо, барът скоро щеше да се опразни.

— Кучи син! — извика жената. Тълпата около нас си пое въздух като по команда. (Тери бе по-непредсказуем и от вампоман).

— Наричай ме както щеш — спокойно каза той. — Обидите ти не ме вълнуват изобщо. Просто стой настрана от „Мерлот“. — Всички изпуснахме въздуха с облекчение.

Жената му обърна гръб и тръгна през навалищата. Всички я проследиха с очи до вратата, включително и Мики. Вампирът всъщност я проследи не само с поглед, но и с камерата на мобилния си

телефон. После започна да натиска бутоните. На кого ли изпращаше снимката? И дали женицата щеше да оцелее нощес?

Тери умишлено не ме попита как съм разбрала, че мърлявата ни клиентка носи нелегална стока в джобовете си. Още една странна особеност на моите съграждани — слуховете за моите необичайни способности се носеха из Бон Томпс, откак се помнех. Но в същото време, въпреки многобройните доказателства, които им предоставях, хората предпочитаха да ме смятат за смахната, отколкото да се примирят със свръхестествената ми дарба. Аз, разбира се, се стараех да не я навирам в лицата им. И си държах устата затворена.

Така или иначе, Тери си имаше собствени демони, с които да се бори. Той получаваше някаква правителствена пенсия и си помагаше финансово, като почистваше сутрин „Мерлот“ и още едно-две заведения. Освен това заместваше Сам три-четири пъти месечно. Какво правеше с остатъка от времето си — никой не знаеше. Общуването с хора го измъчваше, а нощи като тази просто не бяха препоръчителни за него.

Какъв късмет, че на другата вечер, когато целият ад се изсипа върху „Мерлот“, Тери отсъстваше.

2.

Отначало си помислих, че положението е овладяно и всичко си е постарому. На другата вечер обстановката в бара изглеждаше малко по-спокойна. Сам отново се подвизаваше зад тезгяха, щастлив и спокоен. Сякаш нищо не бе в състояние да го извади от равновесие, а когато му разказах за случилото се предишната нощ, той ме похвали за проявената съобразителност.

Тара не се появи, така че нямаше как да я питам за Мики. Пък и влизаше ли ми в работата наистина? Е, може и да не ми влизаше в работата, но определено ме интересуваше.

Джеф ла Бек дойде отново, но изглеждаше доста смутен от разправията си със студента. Сам знаеше за инцидента от телефонен разговор с Тери и предупреди Джеф да се държи прилично.

Анди Белфлър, полицай от управлението на община Ренард и брат на Порша, дойде с приятелката си — млада жена на име Хали Робинсън. Анди е по-възрастен от мен, а аз съм на двайсет и шест. Хали тъкмо бе навършила двайсет и една и законът вече ѝ позволяваше да посещава места като „Мерлот“. Прясно дипломирана от колежа, Хали преподаваше в основното училище. Изглеждаше страхотно — къса кестенява коса, огромни кафяви очи и приятно заоблена фигура. Анди излизаше с Хали от около два месеца и — доколкото можех да преценя от оскъдните си впечатления за тях, — връзката им се развиваше напълно предсказуемо.

Анди си мислеше, че много харесва Хали (макар че я смяташе за леко досадна) и нямаше търпение тя да престане да му се дърпа. Хали си мислеше, че Анди е дяволски привлекателен и много сериозен мъж и просто обожаваше наскоро ремонтираното имение на семейство Белфлър, но смяташе, че Анди ще я зарече веднага след като си легне с нея. Мразя да знам за хорските връзки повече, отколкото знаят дори самите участници в тях, но въпреки усилията ми да блокирам чуждите мисли, в умствената ми броня винаги се намираще по някоя пукнатина.

Клодин се появи в бара малко преди да затворим. Клодин е висока метър и осемдесет, с черна коса, която се спуска като водопад от къдрици по гърба ѝ, и поразително нежна бяла кожа, която изглежда тъничка и лъскава като повърхността на зряла слива. Облеклото ѝ винаги привлича внимание. Тази вечер тя носеше костюм от сако и панталон в теракотен цвят, който прилепваше плътно по извивките на амазонското ѝ тяло. Денем работеше в отдела за жалби на един от големите магазини в търговския център в Ръстън. Жалко, че брат ѝ, Клод, не беше с нея. Той не залига в моята посока, но е истинска радост за око.

Клод с елф. Съвсем буквално. А Клодин е фея, по подразбиране.

Тя ми махна през навалищата от клиенти. Аз ѝ помахах в отговор с усмивка на уста. Всички са щастливи около Клодин, а тя пък е винаги весела, когато наоколо ѝ няма вампири. Клодин е непредсказуема и много забавна, макар че — като всички феи — става опасна като тигър, когато се ядоса. За щастие, това не се случва често.

Феите заемат специално място в йерархията на магическите същества. Все още не съм разбрала какво точно, но рано или късно ще си го изясня.

Всички мъже в бара точеха лиги по Клодин, а това ѝ доставяше огромно удоволствие. Тя хвърли към Анди Белфлър един дълъг, многозначителен поглед с широко отворени очи, което извади Хали Робинсън от равновесие, но момичето бързо се сети, че трябва да се държи подобаващо за мила девойка от Юга. Клодин обаче загуби всякакъв интерес към Анди, когато видя, че той пие студен чай с лимон. Феите имат силна алергия към лимон. По-силна дори и от алергията на вампирите към чесън.

Клодин си проправи път към мен и ме прегърна, предизвиквайки всеобщата мъжка завист. После ме улови за ръката и ме повлече към кабинета на Сам. Последвах я от чисто любопитство.

— Скъпа моя — каза Клодин, — имам лоша новина за теб.

— Каква? — За част от секундата смайването ми премина в страх.

— Рано тази сутрин имаше престрелка. Улучиха един от върколаците пуми.

— О, не! Джейсън! — Но все някой от колегите му щеше да се обади, ако той не се бе появил на работа, нали така?

— Не, брат ти е добре, Суки. Но Калвин Норис беше прострелян. Ченето ми увисна. Джейсън не ми се обади, за да ми го каже. И аз трябваше да го науча от чужд човек?

— Мъртъв ли е? — попитах аз с треперещ глас. Не че двамата с Калвин бяхме близки, далеч не, но новината ме шокира. Непълнолетната Хедър Кинман беше застреляна предишната седмица. Какво ставаше в Бон Томпс?

— Прострелян е в гърдите. Жив е, но е много тежко ранен.

— В болницата ли е?

— Да, племенниците му го закарали в „Грейнджър Мемориъл“.

Градчето Грейнджър се намираше недалеч от Хотшот в югоизточна посока — доста по-близо от общинската болница в Кларис.

— Кой е виновникът?

— Никой не знае. Простреляли са го рано тази сутрин, докато е пътувал за работа. Прибрал се вкъщи след... ъм... ежемесечната си разходка в гората, преоблякъл се и тръгнал към града, за да поеме смяната си в „Норкрос“.

— Ти как разбра всичко това?

— Един от братовчедите му дойде в магазина да купи пижама за Калвин, тъй като той нямал. Сигурно спи гол — каза Клодин. — Не знам как ще успеят да облекат горнище на пижама върху превръзките. Може би ще използват само долнището? Калвин едва ли би искал да се мотае из коридорите, облечен в някой от онези противни болнични халати.

Мисълта на Клодин често залиташе доста встрани от основната нишка на разговора.

— Благодаря за информацията — казах. Зачудих се откъде братовчедът познаваше Клодин, но няхах намерение да питам.

— За нищо. Сигурна бях, че ще искаш да знаеш. И Хедър Кинман беше свръхсъщество с двойствена природа. Обзалагам се, че не си го знаела. Помисли върху това.

Клодин ме целуна по челото — феите са много емоционални създания — и се върна в бара. Аз я последвах в мълчание. Феята веднага се залови с обичайните си занимания. Поръча си 7&7^[1] и две минути по-късно около нея вече гъмжеше от ухажори. Тя винаги си тръгваше сама, но на мъжете явно им харесваше да си пробват

късмета. Според мен Клодин се хранеше от цялото това възхищение и внимание.

Дори Сам ѝ се усмихваше лъчезарно, а тя нямаше нищо против.

Когато дойде време да затваряме бара, Клодин си бе тръгнала обратно към Монро и аз предадох новината ѝ на Сам. Той се втрещи от историята досущ като мен. Калвин Норис оглавяваше малката върколашка общност в Хотшот, макар че останалата част от света го познаваше като стабилен, спокоен ерген със собствена къща и добра работа като началник-бригада в местната дървопреработвателна фабрика. Не бе за вярване, че някой би могъл да желае смъртта му. Сам реши да изпрати цветя от името на персонала в бара.

Облякох палтото си и излязох през задния вход малко преди Сам. Чух го да заключва вратата. Изведнъж се сетих, че запасите ни от бутилирана кръв са почти изчерпани, и се обърнах да го кажа на Сам. Той усети движението ми и спря, за да ме изслуша. И тогава изражението му внезапно се промени и на лицето му се изписа ужас. От левия му крак бликна кръв, а във въздуха се разнесе изстрел.

Кръвта беше навсякъде. Сам се свлече на земята, а аз започнах да пицця.

[1] Коктейл от уиски „Сийграмс Т“ и 7-UP. — Б.пр. ↑

3.

Никога досега не ми се е налагало да плащам входната такса във „Вамптазия“. Малкото пъти, когато съм влизала там през парадния вход, съм била с вампир. Но сега бях сама и веднага привлякох погледите на всички. Едва стоях на краката си след безкрайно дългата нощ. Бях в болницата до шест сутринта, а когато най-после се прибрах вкъщи, успях да дремна, но само няколко часа.

Пам събираше входната такса и настаняваше клиентите по масите. Носеше дълга матовочерна одежда, която обикновено обличаше, ако е дежурна на входа. Пам никога не изглеждаше щастлива, когато се обличаше като фалшив вампир. Тя беше истинска и се гордееше с това. Личният ѝ вкус клонеше по-скоро към мокасини и небрежни, удобни дрехи в пастелни тонове. Появата ми я изненада, доколкото е възможно вампир да се изненада.

— Суки — каза, — среща с Ерик ли имаш?

Всъщност се радвах да я видя — не съм ли жалка, а? Нямам много приятели и много ценя тези, които смятам за такива, дори ако подозирам, че си мечтаят да ме заклеят в някоя тъмна алея и да ми изпият кръвчицата.

— Не, но трябва да говоря с него. По работа — побързах да добавя аз. Не исках никой да си мисли, че имам романтични помисли към шефа на живите мъртъвци в Шривпорт, или „шерифа“, ако трябва да използвам точния термин за длъжността му. Съблякох новото си яркочервено палто и грижливо го праметнах през ръката си. От тонколоните гърмеше музика на вампирската радиостанция, базирана в Батън Руж. Каdifеният глас на Кони Трупа, водеща ранния нощен блок, обяви: „Ето една песен за всички вас, низши твари, които миналата седмица вихте срещу луната... «Зловеща луна», един от старите хитове на «Крийдънс Юшъруотър Ривайвъл».“ Деликатен поздрав от Кони Трупа за всички свръхсъщества с двойствена природа.

— Изчакай на бара, докато го уведомя, че си тук — каза Пам. — Новият ни барман много ще ти хареса.

Барманите във „Вамптазия“ не се задържаха дълго на работа. Ерик и Пам винаги се стараеха да наемат колоритни образи — един екзотичен барман привличаше като магнит тълпите от туристи, нетърпеливи да се докоснат до опасността, — и в това отношение успяваха. Но, незнайно защо, кандидатите им бързо се износваха.

Кацнах на един от столовете пред бара и новият работник ме дари с ослепителната си усмивка. Радост за окото, не ще и дума. Имаше дълга кестенява коса, надиплена по раменете му на ситни къдрици, добре оформен мустак и клинообразна брадичка. На лявото си око носеше черна превръзка. Едрите му черти едва се побираха върху тясното му лице. На ръст бе колкото мен, не повече от метър и седемдесет. Носеше черна риза — с жабо и широки ръкави, — черен панталон и високи черни ботуши. Липсваше му само кърпа на главата и пистолет в ръката.

— Защо не си сложиш папагал на рамото? — казах.

— Триста дяволи! Скъпа госпожице, не за пръв път ми предлагат това. — Имаше чудесен, плътен баритон. — Но според изискванията на здравното министерство в увеселителните заведения е забранено да се държат птици извън клетка. — Той ми се поклони дълбоко, доколкото позволяваше тясното пространство зад бара. — Ще ме удостоите ли с честта да науча името ви и да ви предложи питие?

Не се стърпях и се усмихнах.

— Разбира се, сър. Аз съм Суки Стакхаус. — Той веднага усети полъха на различното у мен. Вампирите почти винаги го долавят. Живите мъртъвци обикновено ме забелязват, за разлика от хората. Има някаква ирония в това, че не мога да чета мислите на съществата, които ценят моите телепатични способности, а хората предпочитат да ме смятат за психично болна, отколкото за природно надарена.

Жената, която седеше на стола до мен (с надхвърлен лимит по кредитните карти и син със Синдром на хиперактивност с дефицит на вниманието), нададе ухо и се заслуша в разговора ни. Ревнуваше, тъй като от трийсет минути всячески се опитваше да привлече вниманието на бармана. Огледа ме добре, опитвайки се да разбере кое точно е накарало вампира да ме заговори. Видяното изобщо не я впечатли.

— Очарован съм да се запозная с вас, светла девице — нежно каза вампирът, а аз се ухилих. Е, поне съм светла, в русо-синеокия смисъл. Очите му ме изпиваха; естествено, ако работиш в бар и си

жена, свикваш с това. Поне не ме гледаше похотливо; а ако работиш в бар и си жена, повярвайте ми, лесно можеш да различиш възхищението от чукането с поглед.

— Главата си залагам, че не е никаква девица — каза жената до мен.

Права беше, но това изобщо не ѝ влизаше в работата.

— Трябва да се държите учтиво с другите клиенти — каза ѝ вампирът с умалена версия на досегашната си усмивка. Резците му леко щръкнаха и аз забелязах, че имаше криви (макар и съвършено бели) зъби. Американските стандарти за равната зъбна подредба господстват съвсем отскоро.

— Никой не може да ми казва как да се държа — озъби се жената. Непознатата се гневеше, защото вечерта не протичаше според очакванията ѝ. Тя се бе надявала, че лесно ще привлече някой вампир и че всеки вампир би се почувствал късметлия да я има. Беше планирала да позволи на някой от тях да я ухапе по врата, ако в замяна той просто уреди неплатените сметки по кредитната ѝ карта.

Жената надценяваше себе си и подценяваше вампирите.

— Извинете, госпожо, но докато сте във „Вамптазия“, имам пълното право да ви казвам как да се държите — отвърна барманът.

Тя се сниши под втренчения му поглед като хипнотизирана.

— Моето име — рече той, след като отново насочи вниманието си към мен, — е Чарлз Туайнинг.

— Приятно ми е — казах.

— Питие?

— Да, моля. Джинджифилова лимонада. — След срещата с Ерик трябваше да шофирам обратно до Бон Томпс.

Той вдигна високо извитите си вежди, но ми наля питието и го сервира върху салфетка пред мен. Платих му и пуснах тлъст бакшиш в буркана. Върху малката бяла салфетка бяха нарисувани черни вампирски резци, а от десния се стичаше червена капка — специално изработени салфетки за вампирския бар. В противоположния ъгъл имаше яркочервен надпис „Вамптазия“, щампован в същия шрифт като табелата над входа. Чудничко. Зад витрина до бара бяха изложени тениски и чаши за продан, декорирани със същото лого. Отдолу пишеше: „Вамптазия — барът, който хапе“! През последните няколко месеца търговските начинания на Ерик бележеха страхотни успехи.

Докато търпеливо изчаках реда си за вниманието на Ерик, наблюдавах работата на Чарлз Туайнинг. Той беше любезен с всички, сервираше пиететата бързо и нито веднъж не се ядоса за каквото и да било. Методът му на работа ми харесваше повече от този на Чоу, предишния барман, който винаги караше клиентите да се чувстват така, сякаш той им правеше услуга, че изобщо благоволяваше да им сервира напитки. Дългата Сянка, барманът преди Чоу, се заглеждаше твърде много по клиентките, а това предизвикваше големи кавги в заведението.

Потънала в собствените си мисли, изобщо не забелязах приближаването на Чарлз Туайнинг.

— Госпожице Стакхаус, мога ли да споделя колко прекрасно изглеждате тази вечер? — каза той и аз сепнато го погледнах.

— Благодаря ви, господин Туайнинг — веднага влязох в тона му аз. Погледът на едноокия Чарлз веднага ми даде да разбера, че той е първокласен лъжец, и аз изобщо не му повярвах. (Доверявам се на интуицията си, макар че от последното ми приемане на вампирска кръв бяха минали повече от два месеца и от ефекта ѝ нямаше и следа. Вече отново се намирах в обичайното си човешко състояние. Ей, не съм наркоманка, просто попаднах в критична ситуация и имах нужда от допълнителна физическа сила.)

И не само че се намирах в обичайното физическо състояние за здрава жена на двайсет (и няколко), но и на външен вид си изглеждах постарому, без допълнителното разхубавяване от вампирската кръв. Не бях наконтена — тъй като не исках Ерик да си въобразява, че се контя специално за него, — но и не исках да изглеждам като повлекана, затова се бях облякла в джинси с ниска талия и мъхест бял пуловер с дълъг ръкав и лодка деколте, който стигаше точно до талията ми, така че когато се движех, изпод него се показваше и част от голото ми коремче. А благодарение на солариума във видеотеката това коремче не беше бяло като на риба.

— Моля ви, светла девице, наричайте ме Чарлз — каза барманът и притисна ръка до сърцето си.

Избухнах в смях въпреки умората си. Театралността на жеста му изобщо не пострада от факта, че сърцето му не биеше.

— Разбира се — любезно казах аз. — Но само ако и ти ме наричаш Суки.

Той завъртя очи нагоре, все едно вълнението му е дошло твърде много, и аз отново се разсмях. Тогава Пам ме потупа по рамото.

— Ако успееш да се откъснеш от новия си приятел, Ерик ще те приеме.

Кимнах на Чарлз, слязох от стола и тръгнах след Пам. За моя изненада, тя не ме поведе към офиса на Ерик, а към едно от сепаретата в заведението. Явно тази вечер Ерик дежуреше в бара. Всички вампири от Шривпорт бяха длъжни да се мотаят във „Вамптазия“ по няколко часа седмично, за да привличат туристи; един вампирски бар без истински вампири е обречен на разорение. Ерик даваше добър пример на подчинените си, като редовно излизаше от кабинета си и се смесваше с клиентите.

Обикновено шерифът на Окръг 5 седеше в центъра на залата, но тази вечер се намираше в ъгловото сепаре и зорко ме наблюдаваше, докато крачех към него. Погледът му поглъщаше тесните ми джинси, плоския ми корем и мъхестия бял пуловер, препълнен с пищните ми природни дадености. Трябваше да си облека по-неугледни дрехи. (Повярвайте ми, гардеробът ми е претъпкан с такива.) Не трябваше да обличам аленочервеното палто, което ми е подарък от Ерик. Трябваше да се *постарая* да не изглеждам съблазнително, а се оказа — признавам, — че точно това е била целта ми. Почувствах се уязвима.

Ерик се измъкна от сепарето и се изправи пред мен в целия си внушителен ръст — над метър и деветдесет. Русата му грива се дигнаше на вълни по широките му рамене, а сините му очи блестяха на фона на снежнобялото му лице.

Ерик има изразителни черти, високи скули и квадратна челюст. Изглежда като разюздан викинг, който може да плячкоса цяло село за нула време. И точно такъв е бил.

Вампирите не се здрависват, освен при извънредни обстоятелства, така че не очаквах какъвто и да било поздрав от него. Но той се наведе и ме целуна по бузата, и то не как да е, а бавно и лениво, сякаш искаше да подчертае, че няма нищо против да ме съблазни.

Изобщо не осъзнаваше, че вече е целувал почти всеки сантиметър от Суки Стакхаус. Да кажем, че двамата бяхме постигнали максималната физическа близост, възможна между мъж и жена.

Ерик просто не си спомняше нищо, а аз исках нещата да си останат такива. Е, не че го *исках*, но разумът ми крещеше, че би било най-добре, ако нашето малко приключение остане завинаги извън паметта на Ерик.

— Какъв симпатичен лак за нокти — каза Ерик и се усмихна. Говореше с лек акцент. Естествено, английският не е първият чужд език, който му се е наложило да научи. По-скоро двајсет и петият.

Опитах се да сдържа усмивката си, но комплиментът му ми хареса. Ерик винаги забелязваше и най-дребната промяна във външния ми вид, шапка му свалям за това. Едва отскоро поддържам ноктите си дълги и днес ги бях лакирала в прекрасно аленочервено, за да са в тон с палтото.

— Благодаря — измърморих. — Как си?

— Отлично. — Ерик вдигна русата си вежда и ме погледна изненадано. Вампирите нямат проблеми със здравето. Той махна с ръка към сепарето и аз се шмугнах вътре.

— Имаше ли някакви проблеми с поемането на юздите? — уточних аз.

Няколко седмици по-рано една вещица бе изтрила паметта на Ерик. Трябваша му няколко дни, за да се справи с амнезията. През това време Пам го паркира при мен, за да го скрие от погледа на въпросната вещица. И похотта си каза думата. Много пъти.

— То е като с карането на велосипед, не се забравя — отвърна Ерик и аз си наложих да се съсредоточа. (Макар че се зачудих кога точно е бил създаден велосипедът и дали Ерик имаше нещо общо с това.)

— Получих обаждане от създателя на Дългата Сянка, американски индианец на име Горещ Дъжд. Сигурен съм, че помниш Дългата Сянка.

— Преди малко се сетих за него — отвърнах аз.

Дългата Сянка беше първият барман във „Вамптазия“. Крадеше от Ерик, който пък ме принуди да разпитам сервитьорките и другите човешки служители, докато накрая успях да открия виновника. Две секунди преди Дългата Сянка да изтръгне гръкляна ми, Ерик го уби по най-традиционния начин — с дървен кол. Стигнах до извода, че да убиеш друг вампир е много сериозна работа, защото Ерик трябваше да плати солена глоба — така и не разбрах на кого, но вече бях сигурна,

че парите са отишли при Горещ Дъжд. Ако Ерик беше убил Дългата Сянка, без да плати за това, щеше да го сполети някакво друго наказание. Нямах представа какво — и слава богу!

— Какво искаше Горещ Дъжд? — попитах.

— Да ме уведоми, че въпреки платената сума, определена от арбитъра, той не се чувства напълно удовлетворен.

— Още пари ли иска?

— Не мисля. Останах с впечатление, че не търси финансова компенсация. — Ерик сви рамене. — За мен случаят е приключен. — Той отпи глътка синтетична кръв, облегна се назад и ме погледна с непроницаемите си сини очи. — Както въпрочем и кратковременната ми амнезия. Кризата свърши, вещниците са мъртви и в моето малко късче от Луизиана отново цари ред. Как са нещата при теб?

— Ами, тук съм по работа — отвърнах аз и побързах да си придам делово изражение.

— Какво мога да направя за теб, скъпа моя Суки? — попита той.

— Сам иска да те помоли за нещо — казах.

— И праща теб? Или е много глупав, или е много умен — измърмори той.

— Нито едното, нито другото — отвърнах аз, опитвайки се да запазя спокоен тон. — По-скоро много ранен. Прострелях го в крака тази нощ.

— Как се случи това? — Новината привлече вниманието на Ерик.

Обясних му. Леко потреперих, докато му разказвах колко тиха е била нощта и че двамата със Сам сме били сами.

— Арлийн тъкмо беше напуснала паркинга. Отиде си вкъщи, без да разбере нищичко. Новата готвачка, Суити, също си беше тръгнала. Някой го простреля откъм горичката в северната част на паркинга. — Отново потреперих, този път от страх.

— Ти близо ли беше?

— О... ами... — Гласът ми изтъня. — Много близо. Тъкмо се обърнах да... и тогава той... Всичко подгизна в кръв.

Лицето на Ерик изглеждаше твърдо като мрамор.

— Какво направи?

— Намерих телефона на Сам в джоба му, слава богу! С едната си ръка притиснах дупката в крака му, а с другата набрах 911.

— Как е той?

— Добре. — Поех дълбоко въздух, за да се успокоя. — Сравнително добре, като се вземе предвид ситуацията. — Успях да го кажа спокойно. Браво на мен! — Но трябва да лежи известно време, разбира се, а толкова много... толкова много странни неща се случват в бара напоследък... Заместник-барманът просто не може да се справи с работата за повече от няколко дни. Тери е малко повреден.

— И каква е молбата на Сам?

— Сам иска да му заемеш един от твоите бармани, докато кракът му оздравее.

— Защо отправя молбата си към мен, а не към водача на шривпортската глутница? — Свръхсъществата рядко създаваха организации, но градските върколаци имаха глутница. Ерик имаше право: би било много по-логично Сам да отправи молбата си към полковник Флъд.

Сведох поглед към чашата с джинджифилова лимонада.

— Някой е взел на мушка върколаците и изобщо свръхсъществата с двойствена природа в Бон Томпс — казах аз съвсем тихо. Знаех, че той ще ме чуе дори през музиката и глъчката около бара.

Точно тогава към сепарето се приближи някакъв мъж — млад военнослужещ от авиобазата „Барксдейл“ в Шривпорт. (Веднага разбрах какъв е, съдейки по прическата, телосложението и приятелчетата му, които, общо взето, изглеждаха като клонинги.) Мъжът взе да пристъпва от пета на пета, местейки поглед от мен към Ерик.

— Ей, ти — подвикна ми той и забучи пръст в рамото ми. Вдигнах поглед към него и се подготвих за неизбежното. Някои хора сами си търсят белята, особено когато са пийнали. Този добре сложен младеж с предизвикателна прическа се намираше далеч от дома и бе твърдо решен да докаже себе си.

Малко са нещата, които ненавиждам повече от това да се обръщат към мен с „Ей, ти“ и да ме ръчкат с пръст. Но все пак се опитах да запазя любезното си изражение. Младежът имаше кръгло лице, кръгли тъмни очи, малка уста и гъсти кафяви вежди. Носеше чиста вълнена риза и добре изгладени панталони в цвят каки. И търсеше конфликт.

— Не мисля, че се познаваме — спокойно казах аз, опитвайки се да го откажа от намерението му.

— Не трябва да седиш на една маса с вампир — продължи той. — Човешките момичета не бива да излизат с умрели мъже.

За кой ли път чувах това? Наслушах се на подобни глупости по време на връзката ми с Бил Комптън.

— По-добре се върни при приятелчетата си, Дейв. Едва ли искаш майка ти да получи обаждане, че си бил убит при кръчмарско сбиване в щата Луизиана. Особено тук във вампирски бар, нали?

— Откъде знаеш как се казвам? — бавно попита тон.

— Има ли значение?

С ъгълчето на окото си видях Ерик да клати глава. Обикновено се справяше с натрапниците по доста по-груб начин.

Дейв внезапно омекна.

— Как разбра кой съм? — спокойно попита той.

— Имам рентгеново зрение — важно казах аз. — Прочетох данните от шофьорската книжка в панталоните ти.

Той се ухили.

— Ей, а нещо друго видя ли в панталоните ми?

Усмихнах му се в отговор.

— Голям късметлия си, Дейв — отвърнах аз, без да уточнявам защо. — Всъщност съм тук, за да говоря по работа с този мъж, така че би ли ни извинил...

— Да, разбира се. Съжалявам...

— Няма проблем — уверих го аз. Той се върна при приятелите си с наперена походка. Със сигурност щеше да им представи доста поукрасен вариант на разговора ни.

Макар всички в бара да се преструваха, че не са наблюдавали инцидента, който имаше потенциала да прерасне в сочна агресия, те бързичко се разпръснаха и си намериха друга работа, когато Ерик помете с поглед околните маси.

— Беше започнала да казваш нещо, преди да ни прекъснат така грубо — подхвана той. Без да съм поръчвала, една сервитьорка се появи до мен, сервира ми ново питие и отнесе празната ми чаша. В компанията на Ерик всички получаваха първокласно обслужване.

— Да. Сам не е единственото свръхсъщество, простреляно в Бон Томпс напоследък. Калвин Норис получи куршум в гърдите преди

няколко дни. Той обикновено се превръща в пума. Преди него от същата съдба бе сполетяна и деветнайсетгодишната Хедър Кинман. Също свръхсъщество. Лисица.

— Все още не разбирам къде е интересната част — каза Ерик.

— Ерик, Хедър е мъртва.

Той продължаваше да ме гледа в недоумение.

Стиснах зъби, за да потисна желанието си да му разкажа колко свястно момиче е била Хедър Кинман: след дипломирането си от гимназията започнала работа като служител в склад за канцеларски материали. Била застреляна, докато пиела млечен шейк в „Соник“. Днес в криминалната лаборатория щяха да сравняват куршумите, простреляли Сам, Хедър и Калвин. Нещо ми подсказваше, че щяха да са еднакви.

— Опитвам се да ти обясня защо Сам не иска да моли за тази услуга върколаци или други свръхсъщества с двойствена природа — процедих през зъби аз. — Той смята, че това би ги поставило в опасност. А просто не можем да намерим човек от местните, който да притежава нужната квалификация. Затова ме помоли да дойда при теб.

— Суки, когато живях в къщата ти...

Изпъшках.

— О, Ерик, *престани*, моля те...

Ерик не можеше да си спомни нищо от прокълнатия период, когато живя под покрива ми, и това не му даваше мира.

— Някой ден ще си спомня — с почти гробовен глас каза той.

А ако това се случеше, той нямаше да си спомни само секса.

Щеше да си припомни и жената, която ни дебнеше в кухнята ми с пистолет в ръка. Щеше да се сети, че е спасил живота ми, поемайки предназначения за мен куршум. Щеше да си спомни, че съм я застреляла. Щеше да си спомни къде бе заровил трупа.

И щеше да осъзнае, че притежава вечна власт над мен.

Може би щеше да си спомни, че се бе унижил дотолкова, та да ми предложи да зареже целия си бизнес и да се премести да живее при мен.

Спомените за секса и осъзнаването на властта му над мен щяха да му доставят огромно удоволствие. Но някак не ми се вярваше, че щеше да е доволен от последното си предложение.

— Да — казах аз и сведох поглед към ръцете си. — Някой ден ще си спомниш, предполагам. — От радиото се носеше стара песен на Боб Зегер, „Нощта се движи“. Забелязах, че Пам се поклаща отнесено в някакъв неин си танц. Силното ѝ, гъвкаво тяло се извиваше и усукваше по абсурден за човешките тела начин.

Бих искала да я видя как танцува на жива вампирска музика. Трябва да чуete вампирска музикална група. Подобно преживяване не се забравя никога. Свирят най-често в Ню Орлиънс и Сан Франциско, а понякога в Савана или Маями. Но докато излизах с Бил, той ме заведе да чуя групата „Ренфийлдс Мастърс“, която изнесе концерт във „Вамптазия“ и на другия ден продължи по пътя си на юг към Ню Орлиънс. Основният вокал на вампирската банда плака с истински кървави сълзи, докато пееше тъжна балада.

— Много умно от страна на Сам да те прати при мен — призна Ерик след дълга пауза и ме остави безмълвна. — Ще изпратя някого. — Усетих как раменете ми се отпускат от облекчение. Фокусирах вниманието си върху ръцете си и поех дълбоко въздух. Когато отново вдигнах очи към него, Ерик внимателно оглеждаше присъстващите вампири.

Познавах бегло повечето от тях. Талия имаше дълги черни къдрици, които се спускаха до кръста ѝ, и профил, който най-добре се описваше като класически. Избухлива по характер и с тежък акцент в говора — гръцки, ако не се лъжа. Индира беше дребна индийска вампирка с очи като на кошута, подчертани с черен прах за клепачи; никой не я вземаше насериозно, докато нещата не излезеха извън контрол. Максвел Ли — афроамериканец, инвестиционен банкер. Макар и силен, като всеки вампир, Максвел предпочиташе интелектуалните занимания пред това да се прави на бияч в бара.

— Ами ако изпратя Чарлз? — Ерик звучеше съвсем небрежно, но аз го познавах твърде добре, за да му повярвам.

— Или Пам — казах. — Или някой друг, който умее да обуздава гнева си. — Погледът ми се спря върху Талия, която смачка железен бокал между пръстите си, за да впечатли някакъв твърде наперен мъж. Очевидно се опитваше да я сваля, но бързо се отказа и се върна на масата си с подвита опашка. Има вампири, които изпитват удоволствие от общуване с хора, но Талия не беше от тях.

— Чарлз е най-уравновесеният вампир, когото съм срещал, но трябва да призная, че не го познавам много добре. Работи тук едва от две седмици.

— Изглежда доста зает.

— Мога да се лиша от него. — Ерик ме изглежда високомерно, сякаш за да ми даде да разбере, че той определя колко ще е зает служителят му.

— Ами... добре. — Клиентите в „Мерлот“ щяха да харесат колоритния пират, а оборотът на Сам щеше да скочи значително.

— Ето какви са условията ми — каза Ерик и ме прониза с поглед. — Сам осигурява неограничено количество кръв за Чарлз и безопасно място, където да отседне. Може да го приютиш у вас, както направи е мен.

— А може и да не го приютя — невъзмутимо отвърнах аз. — Къщата ми не с хотел за странстващи вампири. — От тонколоните се разнесе напевният глас на Франк Синатра. „Странници в нощта“.

— О, да, разбира се. Забравих. Но ти получи щедро заплащане за престоя ми.

Ерик ме настъпи по мазола. Не просто настъпи, а прободеше с остра игла. Потръпнах.

— Това беше идея на брат ми — казах. Очите му засвяткаха и аз почервениях като домат. Току-що бях потвърдила едно негово съмнение. — Но аз съм напълно съгласна с него — уверено продължих аз. — Защо трябваше да настанявам вампир в къщата си безплатно? В крайна сметка парите ми трябваха.

— Остана ли нещо от петдесетте хиляди долара? — тихо попита Ерик. — Джейсън поиска ли част от тях?

— Не е твоя работа — отвърнах аз. Гласът ми звучеше остро и невъзмутимо, точно както исках да звучи. Дадох на Джейсън само една пета от тях. Не че той ме беше молил, но не мога да отрека, че ясно усетих очакването му да го направя. И тъй като на мен ми трябваха много по-спешно, оставих за себе си повече, отколкото първоначално възнамерявах.

Аз няхах медицинска застраховка. Джейсън, разбира се, имаше — като всички работници в общинската пътноремонтна служба. Напоследък все по-често си задавах подобни въпроси: *Ами ако остана инвалид? Ако си счупя ръката или ме оперират от апандисит?* Не

само че нямаше да мога да работя, но щях да се сдобия и с болнични сметки за плащане. А в днешно време едно залежаване в болница излизаше доста скъпичко. През изминалата година бях натрупала няколко сметки за медицински услуги и изплащането им ми излезе през носа.

Сега бях изключително доволна, че няма нужда да се тревожа поне за това. Обикновено не се заглеждам прекалено напред в бъдещето, защото съм свикнала да живея ден за ден. Но нападението над Сам ми отвори очите. Преди си мислех, че имам спешна нужда от нова кола — е, от по-нова употребявана кола. Мислех си колко опърпани са завесите в дневната и колко приятно би било да си поръчам нови от „Джей Си Пени“. Дори ми мина през ум, че би било много забавно да си купя рокля, която да не е от разпродажба. Но когато Сам пострада, се почувствах засрамена и шокирана от собственото си лекомислие.

Докато Кони Трупа обявяваше следващата песен („Една от онези нощи“), Ерик внимателно се вгледа в лицето ми.

— Бих искал да умея да чета мислите ти, така както ти го правиш с хората — каза той. — Много бих искал да знам какво става в главата ти. Бих искал да знам и защо толкова ме интересува какво става в тази глава.

Усмихнах му се накриво.

— Приемам условието ти за безплатна кръв и подслон, макар да не гарантирам, че подслонът ще е при мен. А по въпроса за парите?

Ерик се усмихна.

— Ще взема плащането в натура. Ще ми бъде приятно да знам, че Сам ми дължи услуга.

Обадих се на Сам от мобилния телефон, който той ми остави за временно ползване, и му обясних всичко.

Сам звучеше примирен.

— В бара има подходящо място, където вампирът може да спи. Добре. Храна, подслон и услуга. Кога ще дойде?

Предадох въпроса му на Ерик.

— Веднага — каза той и повика сервитьорката. Момичето носеше дълга черна рокля с дълбоко деколте — униформата за всички човешки служителки в бара. (Нека ви кажа нещо за вампирите: те не обичат да обслужват маси. Да не говорим, че изобщо не ги бива в това.

Вампирите почти винаги наемат хора да вършат мръсната работа в заведенията им.) Ерик ѝ поръча да доведе Чарлз; тя се поклони, притисна юмрук към противоположното си рамо и каза:

— Да, господарю.

Направо да повърнеш.

Както и да е; Чарлз прескочи театрално тезгяха и се отправи към сепарето на Ерик под бурните аплодисменти на клиентите.

Поклони ми се, а после погледна към Ерик с очакване, което би трябвало да изглежда като раболепие, но всъщност си беше най-нормална учтивост.

— Тази жена ще ти каже какво да правиш. Оттук нататък тя ще е твоя господарка, докато се нуждае от услугите ти. — Не успях да разшифровам изражението на Чарлз Туайнинг и няха никаква представа как му понасяше заповедта на Ерик. Много вампири просто не биха приели да слугуват на човек, независимо от заповедите на шерифа им.

— Ерик, не! — Бях шокирана. — Ако някой трябва да му е господар, то това е Сам.

— Сам те изпрати при мен. аз решавам, че Чарлз ще работи под твое ръководство. — Лицето му доби каменно изражение. От опит знаех, че стигнеше ли се дотам, спорът ставаше излишен.

Няха представа накъде отиваха нещата, но определено надушвах неприятности.

— Само да си взема палтото, и съм готов да тръгнем, когато пожелаете — каза Чарлз Туайнинг и се поклони толкова покорно и грациозно, че се почувствах като идиот. Благодарих му със задавен глас, а той, все още наведен, вдигна към мен единственото си око и ми намигна. Усмихнах се неволно и се почувствах значително по-добре.

От тонколоните се разнесе гласът на Кони Трупа:

— Здравейте, нощни слушатели. Продължавам с поредицата от десет последователни песни специално за нас, мъртвците. Ето и една много любима. — И Кони пусна „Спуска се нощта“, а Ерик каза:

— Ще танкуваш ли с мен?

Погледнах към малкия дансинг. Беше празен. Но в крайна сметка Ерик осигури за Сам барман и охранител едновременно, така че му дължах благодарност.

— Благодаря — промълвих учтиво аз и се измъкнах от сепарето. Ерик ми подаде ръка и аз я поех. Другата му длан прилепна към талията ми.

Въпреки разликата в ръста се справихме чудесно. Аз се преструвах, че не виждам как всички присъстващи ни зяпат, и двамата се понесохме по дансинга така, сякаш много добре знаехме какво точно правим. Фокусирах вниманието си върху гърлото му, за да не се налага да го гледам в очите.

— Усещането да те държа в прегръдките си ми е много познато, Суки — каза Ерик, когато песента свърши.

Положих огромно усилие да задържа погледа си върху адамовата му ябълка. Ужасно ме засърбя езикът да му кажа: „Ти ми каза, че ме обичаш, и обеща да останеш с мен завинаги“.

— Ще ти се — побързах да кажа вместо това. После светкавично пуснах ръката му и отстъпих на безопасно разстояние. — Между другото, случайно да познаваш един вампир с подла физиономия на име Мики?

Ерик сграбчи отново ръката ми и я стисна.

— Ау! — изписах аз и той отпусна хватката.

— Беше тук миналата седмица. А ти къде си виждала Мики? — попита той.

— В „Мерлот“. — Реакцията му на въпроса ми ме изуми. — Защо? Какво има?

— Какво правеше той там?

— Пиеше „Червена сила“ и седеше на една маса с приятелката ми Тара. Виждал си я, нали се сецаш? И „Клуба на мъртвите“, в Джаксън.

— Когато я видях, тя беше под протекцията на Франклин Мот.

— Ами да, те са гаджета. Не мога да си обясня защо я е пуснал да излезе с Мики. Предположих, че Мики може да е неин бодигард или нещо такова. — Взех палтото си от сепарето. — Е, какво ще ми кажеш за този екземпляр?

— Стой далече от него. Не говори с него, не го ядосвай и не се опитвай да помагаш на приятелката си Тара. Когато беше тук, Мики говореше предимно с Чарлз. Та той ми каза, че Мики бил голям мошеник. Способен е на... варварски неща. Не се доближавай до Тара.

Разперих ръце и помолих Ерик да ми обясни какво има предвид под варварски неща.

— Неща, които останалите от нас не биха посмели да направят — отвърна Ерик.

Ококорих се насреща му, шокирана и дълбоко разтревожена.

— Не мога да си затворя очите за това, което се случва с Тара. Нямам толкова много приятели, че да си позволя да загубя някого.

— Ако се е забъркала с Мики, тя просто е стръв на кука — каза Ерик с брутална яснота. Той взе палтото от ръцете ми и ми помогна да го облека. Ръцете му масажираха раменете ми, докато се закопчавах.

— Стои ти добре — каза. Нямаше нужда да съм телепат, за да разбера, че не искаше да говори повече за Мики.

— Получи ли благодарствената ми бележка?

— Разбира се. Много... мило.

Кимнах с надеждата, че това ще е краят на тази тема. Не беше, естествено.

— Продължавам да се чудя защо по старото ти палто имаше петна от кръв — измърмори Ерик и очите ми се стрелнаха нагоре към неговите. Отново проклетх собственото си нехайство. Когато дойде да ми благодари за гостоприемството, Ерик направи обиколка на цялата къща, докато аз се занимавах с нещо друго, и случайно попадна на палтото ми. — Какво сме направили, Суки? И на кого?

— Пилешка кръв. Заклах едно пиле и го сготвих. — Лъжех. В детството ми често съм виждала баба да го прави, но сама никога не съм клала пиле.

— Суки, Суки... Моят детектор на лъжата определя това като грешен отговор — каза Ерик и възмутено поклати глава.

Така се сепнах, че избухнах в смях. Удобен момент да си тръгна. Чарлз Туайнинг вече стоеше до входната врата, готов да облече ватираното си яке — последен писък на модата.

— Довиждане, Ерик, и благодаря за бармана — казах аз, сякаш бях взела назаем чаша ориз или батерии за дистанционното. Той се наведе и докосна бузата ми с хладните си устни.

— Шофирай внимателно — каза. — И стой настрана от Мики. Трябва да разбера защо се навира в територията ми. Обади ми се, ако имаш някакви проблеми с Чарлз. — (Ако батериите са дефектни или оризът е пълен е червеи.) Над рамото му видях жената, която отбеляза, че не съм никаква девица. Продължаваше да седи на бара. Очевидно се

чудеше какво толкова съм направила, та да привлече вниманието на красив и стар вампир като Ерик.

Понякога и аз се чудех същото.

4.

Пътуването обратно до Бон Томпс беше приятно.

Вампирите не миришат като хората и не се държат като хора, но със сигурност действат много успокояващо на мозъка ми. В компанията на вампир се чувствам почти толкова спокойна, колкото и когато съм сама. Е, като изключим вероятността да им се допие кръв, разбира се.

Чарлз Туайнинг зададе няколко въпроса относно работата и бара. Имах чувството, че шофирането ми леко го напруга — а може би просто не обичаше да се вози в кола. Някои от вампирите, превърнати в такива преди епохата на индустриалната революция, ненавиждат модерните транспортни средства. Превръзката му закриваше лявото око — от моята страна — и ми създаваше странното усещане, че съм невидима.

Първо се отбихме до вампирската странноприемница, където живееше Чарлз, за да си вземе някои неща. Багажът му се побираше в малък спортен сак, в който най-вероятно имаше дрехи за около три дни. Разказа ми, че съвсем отскоро е в Шривпорт и още не е имал време да реши къде да се установи.

След като пътувахме около четирийсет минути, вампирът каза:

— А вие, мис Суки? С родителите си ли живеете?

— Не, те починаха, когато бях на седем — отвърнах. С ъгълчето на окото си забелязах жеста на ръката му, с който ме окуражаваше да продължа. — Една нощ през онази пролет валя пороен дъжд, огромно количество за много кратко време, и баща ми се опитал да прекоси един мост, който вече бил под водата. Реката ги отнесла веднага.

Погледнах надясно и го видях да кима. Хората умираха, понякога внезапно и неочаквано, а понякога доста нелепо. Един вампир знаеше това по-добре от всеки друг.

— Двамата с брат ми отгаснахме в дома на баба ни — казах. — Тя почина миналата година. Брат ми се премести в старата къща на родителите ни, а аз останах в бабината.

— Късметлийка си, че имаш свой дом — обади се той.

В профил острият му нос изглеждаше изящен, почти миниатюрен. Зачудих се дали си даваше сметка, че човешката раса бе станала по-едра, а той си стоеше същият.

— О, да — съгласих се аз. — Страхотна късметлийка съм. Имам работа, имам брат ми, имам къща, имам приятели. И съм здрава.

Той за пръв път обърна към мен цялото си лице. Или поне така ми се стори, но аз тъкмо изпреварвах един очукан форд и нямаше как да отвърна на погледа му.

— Много интересно. Прощавай, по бях останал с впечатлението, че имаш някакъв недъг. Пам спомена нещо такова.

— О, да... аха.

— И какъв е... този недъг? Изглеждаш много... ъм... корава.

— Аз съм телепат.

Той се умисли.

— Какво означава това?

— Мога да чета мислите на други хора.

— Но не и на вампири.

— Не, не на вампири.

— Много добре.

— Да, и аз така смятам. — Ако можех да чета мислите на вампирите, отдавна да съм мъртва. Вампирите ценят личното си пространство.

— Познаваше ли Чоу? — попита той.

— Да. — Беше мой ред да съм лаконична.

— А Дългата Сянка?

— Да.

— От позицията на най-новия барман във „Вамптазия“ определено съм заинтригуван от обстоятелствата около смъртта им.

Напълно разбираемо, но аз нямах представа как да отговоря.

— Добре — предпазливо казах аз.

— Ти там ли беше, когато Чоу умря отново? — Някои вампири използваха тази формулировка, когато говореха за окончателната смърт.

— Ами... да.

— А Дългата Сянка?

— Ами... да.

— Бих искал да чуя какво имаш да кажеш по този въпрос.

— Чоу умря в така наречената Война с вещиците. Дългата сянка се опитваше да ме убие и тогава Ерик го прониза с кол, защото и без друго крадеше от него.

— Сигурна ли си, че това е причината Ерик да го прониже? Заради кражби?

— Бях там. Би трябвало да знам. Точка по въпроса.

— Предполагам, че животът ти не е много лесен — каза Чарлз след дълга пауза.

— Така е.

— Къде ще прекарвам светлата част от денонощието?

— Шефът ми се е погрижил за това.

— Във вашия бар често ли се случват неприятности?

— Едва отскоро — отвърнах аз след кратко колебание.

— Охраната ви не може ли да се справи със свръхсъществата?

— Охраната е собственикът, Сам Мерлот. Той самият е свръхсъщество. Точно в момента е свръхсъщество с ранен крак. Простреляха го. И не е единственият.

Това изобщо не изненада спътника ми.

— Колко са?

— Трима, доколкото ми е известно. Калвин Норис, пума, който не е смъртоносно ранен, и едно момиче на име Хедър Кинман, която е мъртва. Беше застреляна в „Соник“. Знаеш ли какво е „Соник“? — Вампирите не са много наясно със заведенията за бързо хранене, защото просто не се хранят. (Вие например колко бутилки кръв можете да сложите върху поднос на главата си?)

Чарлз кимна и кестенявите му къдрици се разпиляха по раменете му.

— Оттам можеш да поръчваш храна от колата си.

— Да, точно така — казах. — Хедър седяла в колата на приятелка, после слязла, за да отиде до своята кола, на няколко метра разстояние. Изстрелът дошъл от другата страна на улицата. Тя държала млечен шейк в ръката си. — Разтопеният шоколадов сладолед се беше смесил с кръвта ѝ на паважа. Видях го в съзнанието на Анди Белфлор. — Случило се е късно през нощта и всички магазини на отсрещния тротоар бити затворени от часове. Така че стрелецът спокойно се е измъкнал.

— И трите случая ли са станали през нощта?

— Да.

— Чудя се дали това е важна подробност.

— Би могло; а може би просто защото нощта осигурява по-добро прикритие.

Чарлз кимна.

— Откакто раниха Сам, сред свръхсъществата настъпи паника. Трудно им е да повярват, че трите последователни покушения са случайност. А обикновените хора се тревожат, защото в техните очи трима души са били простреляни на случаен принцип — жертви, които нямат нищо общо помежду си и почти никакви врагове. А това напрежение поражда юмручни боеве в бара.

— Никога досега не съм работил като охрана — призна Чарлз. — Бях най-малкият син на баронет от средна ръка, така че трябваше да се справям сам в живота. Работил съм какво ли не. Бил съм барман, а преди много години съм работил и в публичен дом. Стоях отпред, хвалех достойнствата на проститутките — нали това е думата? — и изхвърлях от бардака клиентите, които се държаха твърде грубо с момичетата. Предполагам, че същите задължения имат и охранителите в баровете.

Загубих дар слово от този неочакван изблик на откровение.

— Разбира се, това беше, след като загубих окото си, но преди да стана вампир — уточни той.

— Разбира се — повторих аз като ехо.

— Което пък се случи, докато бях пират — продължи той. Усмиваше се. Видях го с периферното си зрение.

— И какво точно... ъм... пиратства? — Нямах представа дали употребявам глагола правилно, но той ме разбра идеално.

— О, ами... опитвахме се да хващаме жертвите си неподготвени — небрежно отвърна той. — Обикновено се подвизавахме по американското крайбрежие, в близост до Ню Орлиънс, където отвлечахме малки товарни кораби. Аз плавах на малка едномачтова лодка, така че не можехме да нападаме твърде големи или добре охранявани кораби. Но когато настигнехме някоя тримачтова платноходка, падаше страхотна битка! — Той въздъхна, припомняйки си щастливото преживяване да ръгаш хората със сабя, предполагам.

— А какво се случи с теб? — учтиво попитах аз. Имах предвид как се е разделил с топлокръвния живот на безпощаден грабител и убиец и го е заменил с вампирския еквивалент на същото.

— Една вечер взехме на абордаж испански галеон, на който нямаше жив екипаж — каза той. Забелязах, че ръцете му неволно се свиха в юмруци, а гласът му доби ледени нотки. — Поехме към Тортуга. Здрачаваше се. Аз бях първият човек, който слезе в трюма. И онзи, който се намираше в трюма, ме спипа пръв.

След тази кратка история двамата замълчахме по взаимно съгласие.

Сам лежеше на дивана във всекидневната си. Двойната му каравана се намираше под прав ъгъл със задната стена на „Мерлот“, така че когато отвореше вратата си, получаваше изглед към паркинга, а не към гърба на бара и огромния контейнер за боклук, разположен между служебния вход и вратата на кухнята.

— А, ето ви и вас! — изсумтя той. Сам не обичаше да седи на едно място. А гипсираният му крак го принуждаваше да лежи закотвен на дивана и това го побъркваше. Как ли щеше да се чувства по време на следващото пълнолуние? Дали кракът му щеше да се е излекувал достатъчно, че да успее да се трансформира? А ако успееше, какво щеше да се случи с гипса? Познавала съм и други ранени свръхсъщества, но не съм била около тях в процеса на възстановяването им, така че това беше нова територия за мен. — Пече се чудех дали не сте се изгубили по пътя. — Острият тон на Сам ме върна в настоящето.

— Божичко, Суки, благодаря ти, довела си ни охранител — казах. — Съжалявам за унижителното преживяване да молиш Ерик за услуга от мое име. — В момента изобщо не ми пукаше дали ми е шеф, или не.

Сам се почувства неудобно.

— Значи Ерик се е съгласил — каза той и кимна към пирата.

— Чарлз Туайнинг, на вашите услуги — каза вампирът.

Сам се ококори насреща му.

— Ами... добре. Аз съм Сам Мерлот, собственик на бара. Оценявам готовността ви да ни помогнете в този труден момент.

— Получих заповед да го направя — хладно рече вампирът.

— Значи сделката е за подслон, храна и услуга — обърна се Сам към мен. — Дълга на Ерик услуга. — Всеки човек, дори и най-добросърдечният, би описал тона му като сумтене.

— Да! — Вече кипях от ярост. — Ти ме изпрати да направя сделка. Консултирах се с теб за условията! Това е сделката, която направих. Ти помоли Ерик за услуга; той получава услуга в замяна. В крайна сметка всичко се свежда до това, независимо от твоите очаквания.

Сам кимна, макар че не изглеждаше особено доволен.

— Освен това си промених решението — каза той. — Смятам, че нашият господин Туайнинг трябва да отседне при теб.

— И защо така смяташ?

— Килерът ми се стори твърде тесен. Нали имаш светлоустойчиво място за вампири?

— Не си ме питал дали съм съгласна.

— Отказваш да го направиш, така ли?

— Да! Къщата ми не е хотел за вампири!

— Но ти работиш за мен... и той работи за мен...

— Аха. А би ли помолил Арлийн или Холи да го вземат у тях?

Сам изглеждаше още по-озадачен.

— Ами... не, но... това е защото... — И млъкна.

— Чудиш се как да довършиш изречението, нали? — изръмжах аз. — Добре, приятелче, изчезвам оттук. Прекарах цяла вечер в крайно неудобно положение заради теб. И какво получавам в замяна? Едно *благодаря* да беше казал!

Излязох от караваната като буреносен облак. Не тръшнах вратата, защото не исках да се държа като хлапачка. Разумните възрастни хора не тръшкат врати. И не хленчат. Е, може би не се и чумерят като буреносни облаци. Но бях на косъм да цапардосам Сам, затова избрах да напусна стаята му по най-бързия начин. Сам е един от най-любимите ми хора на света. Обикновено е така, но... не и днес.

През следващите три дни бях дневна смяна (макар да не бях сигурна дали не съм уволнена). На другата сутрин пристигнах в бара около единайсет. Докато тичах през проливния дъжд към служебния вход, облечена в грозния си, но полезен дъждобран, бях почти сигурна,

че Сам ще ми връчи последния чек със заплата и ще хлопне вратата под носа ми. Ала него го нямаше. За миг изпитах нещо като разочарование. Може би неволно съм се надявала да продължим словесната си престрелка — доста неразумно желание от моя страна.

Тери Белфлър отново заместваше Сам и отдалеч си личеше, че днес не му е ден. Не беше препоръчително да му задавам въпроси или дори да го заговарям за нещо отвъд рамките на питейните поръчки.

По мои наблюдения Тери не обичаше дъждовни дни, а освен това не харесваше шериф Бъд Диърборн. Нямах представа каква би могла да е причината за тези негови предразсъдъци. Днес по стените и покрива барабаниях едри сиви капки дъжд, а Бъд Диърборн даваше наставления на петима от подчинените си в сектора за пушачи. Арлийн ме погледна с широко отворени очи — безмълвно предупреждение да не припарвам край него.

Тери изглеждаше блед като платно и макар че се потеше, ципът на якето му бе закопчан догоре. Забелязах, че ръцете му трепереха, докато наливаше бира. Зачудих се дали ще издържи до вечерта.

Поне нямаше много клиенти, ако случайно възникнеше проблем. Арлийн профуча покрай мен и се запъти към някаква семейна двойка — нейни приятели, които тъкмо влизаха в бара. Моят район беше празен, ако изключим брат ми Джейсън и неговия приятел Хойт. Пръв приятел. Ако не бях абсолютно сигурна, че са хетеросексуални, веднага щях да им препоръчам да се оженят, защото си пасваха идеално. Хойт обожаваше вицове, а брат ми обожаваше да ги разказва. Хойт не знаеше как да запълва свободното си време, а Джейсън винаги имаше планове. Майката на Хойт се държеше леко обсебващо, а Джейсън беше сирак. Хойт бе здраво стъпил на краката си и имаше непогрешим усет за добро и лошо — според критериите на обществото. За разлика от Джейсън.

Замислих се за дълбоката тайна, която неотдавна се появи около Джейсън, и ми стана любопитно дали е устоял на изкушението да я сподели с Хойт.

— Как я караш, сестричке? — попит Джейсън и вдигна чаша, за да ме уведоми, че иска още един „Доктор Пепър“. Джейсън не пиеше алкохол в работно време — огромен плюс в негова полза.

— Добре съм, братле. Ти искаш ли нещо, Хойт? — попитах.

— Да, Суки, ако обичаш. Чай с лед — отвърна Хойт.

За нула време сервирах напитките им. Тери ме изпепели с поглед, когато минах зад бара, но не обели и дума. Изпепеляващите погледи не са ми проблем, просто ги игнорирам.

— Сук, искаш ли да ме придружиш до болницата в Грейнджър днес следобед? — попита Джейсън.

— О — казах, — да, разбира се. — Калвин винаги е бил много любезен с мен.

— Луда работа! Сам, Калвин и Хедър — простреляни. Имаш ли обяснение за това. Суки? — Хойт явно ме смяташе за пророчица.

— Хойт, знам точно толкова, колкото и ти — отвърнах. — Смятам, че всички трябва да сме много внимателни. — Надявах се думите ми да достигнат и до мозъка на брат ми. Той просто сви рамене.

Погледът ми попадна върху непознат клиент, който чакаше да бъде настанен, и аз забързах към него.

Тъмната му коса беше прибрана в конска опашка и изглеждаше черна от дъжда. По дължината на бузата му се спускаше тънък бял белег. Когато непознатият свали якето си, пред погледа ми се появи тяло на културист.

— Пушач или непушач? — попитах аз, стиснала меню в ръка.

— Непушач — отвърна той и ме последва до масата. Грижливо закачи мокрото си яке върху облегалката на стола, настани се и взе менюто. — Съпругата ми ще пристигне след няколко минути. Имаме среща тук.

Оставих на масата още едно меню.

— Сега ли ще поръчате, или предпочитате да я изчакате?

— Бих искал чаша горещ чай — помоли той. — Ще поръчаме храната заедно. Тук менюто не е много богато, а? — Той стрелна поглед към Арлийн, после отново към мен. Започнах да се чувствам неудобно. Вече знаех, че този тип не е дошъл заради менюто ни.

— Това е всичко, което можем да предложим — отвърнах аз с възможно най-спокойния си тон. — Но е вкусно, гарантирам.

Подредих на подноса чашата с гореща вода и торбичката чай и добавих няколко резена лимон в отделна чинийка. Наоколо нямаше феи, които да се обидят.

— Вие ли сте Суки Стакхаус? — попита той, когато се върнах с чая му.

— Да, аз съм. — Оставих внимателно чинийката на масата, точно до чашата. — Защо се интересувате? — Аз вече знаех защо, но с обикновените хора се налага да зададеш въпроса.

— Аз съм Джак Лийдс, частен детектив — каза той и постави визитна картичка на масата, обърната с надписа към мен. Изчака секунда-две, сякаш бе свикнал да получава драматична реакция при това изявление. — Нает съм от едно семейство в Джаксън, Мисисипи. Семейство Пелт — допълни той, след като видя, че нямам намерение да му задавам въпроси.

Сърцето ми падна в петите и започна да бие с бясна скорост. Този човек вярваше, че Деби е мъртва. И се надяваше, че аз бих могла да знам нещо по въпроса.

И беше абсолютно прав.

Преди няколко седмици бях застреляла Деби Пелт. При самозащита. Ерик скри трупа ѝ в гората. Но преди това пое с тялото си предназначения за мен куршум.

Изчезването на Деби след едно „парти“ (или по-точно смъртоносна битка между вещици, вампири и върколаци) в Шривпорт, Луизиана, си беше чудо за три дни и аз искрено се надявах, че никога повече няма да чуя за него.

— Значи семейство Пелт не са доволни от полицейското разследване, така ли? — попитах. Глупав въпрос, но не успях да измисля нищо по-умно. А трябваше да кажа нещо, за да разчупя неловкото мълчание.

— Всъщност нямаше никакво разследване — отвърна Джак Лийдс. — Полицията в Джаксън реши, че тя вероятно е изчезнала по собствено желание. — Той обаче не вярваше в това.

И тогава лицето му се промени; все едно някой включи лампа зад очите му. Обърнах се да видя накъде гледа и забелязах средна на ръст руса жена, която тръскаше чадъра си пред входната врата. Имаше къса коса и бледа кожа, а когато се обърна, се оказа, че е и много красива. Или поне би била, ако не ѝ липсваше живец.

Но Джак Лийдс изобщо не забелязваше това. Той не сваляше поглед от обичната си жена и когато очите им се срещнаха, нейните също грейнаха. Тя прекоси заведението с танцувална стъпка и свали мокрото си яке. Оказа се, че и нейното тяло е мускулесто като неговото. Не се целунаха, но неговата ръка се плъзна по нейната и леко

я стисна. Жената се настани на стола, поръча си диетична кока-кола и отвори менюто. Помисли си, че всичката храна, която се предлагаше в „Мерлот“, беше нездравословна. И не грешеше.

— Салата? — попита Джак Лийдс.

— Трябва да си поръчам нещо люто — каза тя. — Чили?

— Добре. Нека са две — обърна се той към мен. — Лили, това е Суки Стакхаус. Госпожице Стакхаус, това е Лили Бард Лийдс.

— Здравейте — каза тя. — Току-що се отбих до къщата ви. — Светлосините ѝ очи ме пронизваха като лазер. — Видели сте Деби Пелт в нощта, когато изчезна. — *Тя ужасно много те мразеше*, добави тя наум.

Те не знаеха за истинската същност на Деби Пелт и аз изпитах облекчение, че семейство Пелт не са успели да открият детектив върколак. Те не биха разкрили тайната на дъщеря си пред обикновени хора. Свръхсъществата ревностно пазеха съществуването си в тайна.

— Да — казах. — Видях я.

— Може ли да поговорим за това след края на работното ви време?

— След работа смятам да посетя един приятел в болницата — отвърнах аз.

— Болен ли е? — попита Джак Лийдс.

— Прострелян.

Това събуди любопитството им.

— От някой местен? — попита блондинката.

И тогава ми хрумна как бих могла да сваля подозренията от себе си.

— От снайперист — казах. — От известно време насам някой стреля по случайни хора.

— Има ли изчезнали? — попита Джак Лийдс.

— Не — признах аз. — Всички жертви са открита безпомощни, в легнало положение. Разбира се, при всичките нападения е имало свидетели. Може би затова нима изчезнали. — Всъщност не знаех дали някой е видял с очите си как е бил прострелян Калвин, но веднага след това бе постъпило обаждане на 911.

Лили Лийдс ме попита дали могат да разговарят с мен на другия ден, преди да отида на работа. Казах им да дойдат в десет. Не смятах,

че разговорът с тях е добра идея, но нямах голям избор. Щеше да е подозрително, ако откажех да говоря за Деби.

Изпитах желание да се обадя на Ерик и да му кажа за Джак и Лили Лийдс. Споделена тревога е половин тревога. Но Ерик не помнеше нищичко за този случай. Де да можех и аз да забравя за смъртта на Деби. Чувствах се ужасно, че знаех нещо толкова сериозно и мъчително, а не можех да го споделя с никого.

Знаех толкова много тайни, все чужди. Но тази моя лична тъмна тайна бе като кърваво бреме върху плещите ми.

Чарлз Туайнинг трябваше да смени Теди след залез-слънце. Арлийн щеше да работи до късно, тъй като на Даниел ѝ се налагаше да си тръгне по-рано заради училищното представление на дъщеря ѝ, и аз успях да ѝ разкажа накратко за новия ни барман и охранител. Беше впечатлена. В „Мерлот“ за пръв път влизаше англичанин, и то не какъв да е, а с пиратска превръзка на окото.

— Поздрави Чарлз от мен — извиках аз, докато си обличах дъждобрана. След няколко часа ситно ръмене дъждът отново се усилваше.

Нахлувих качулката върху лицето си и хукнах през локвите към колата. И тъкмо когато отключих шофьорската врата, някой извика името ми. Сам стоеше на патерици до вратата на караваната си. Над него имаше козирка, така че дъждът не го мокреше, но въпреки това не биваше да стои там. Хлопнах вратата на колата и отново хукнах през локвите. След една-две секунди вече стоях на верандата му, а водата от дъждобрана ми капеше върху дъските.

— Съжалявам — каза той.

— Така и трябва — намръщих се аз.

— Наистина съжалявам.

— Добре. Хубаво. — Нямах никакво намерение да го питам къде е настанил вампира.

— Нещо случи ли се в бара днес?

Поколебах се, преди да отговоря.

— Ами, нямаше много клиенти, меко казано. Но... — И точно преди да му разкажа за частните детективи, реших изобщо да не започвам, защото той щеше да задава въпроси, а аз неусетно можех да се увлека и да му разкажа цялата история, просто заради облекчението

да я споделя с някого. — Трябва да тръгвам, Сам. С Джейсън ще ходим на свиждане при Калвин Норис в болницата в Грейнджър.

Той ме погледна и присви очи. Миглите му имаха същия златисточервеникав цвят като косата му, така че се виждаха само ако си застанал много близо до него. Не че ми беше работа да се вторачвам в миглите или в която и да било друга част от тялото му.

— Вчера се чувствах като парцал — каза той. — Не е нужно да ти обяснявам защо.

— Напротив — отвърнах, — нужно е, защото наистина не разбирам.

— Знаеш много добре, че винаги можеш да разчиташ на мен.

Аха, да ме вбесяваш без причина, а после да ми се извиняваш?

— Държиш се много странно напоследък — казах.

— Но ти си мой приятел от години и си ми много скъп. — Това прозвуча малко помпозно, затова направих опит за усмивка. Той ми се усмихна в отговор, но точно тогава една дъждовна капка се търкулна от качулката върху носа ми и моментът приключи.

— Кога според теб ще си готов да се върнеш в бара? — попитах.

— Утре ще се опитам да дойда за малко — отвърна гой. — Ще поседя в кабинета да свърша малко счетоводна работа.

— Ще се видим тогава.

— Разбира се.

И аз хукнах обратно към колата, но този път не усещах сърцето си свито. Обтягането на отношенията ми със Сам ме бе накарало да се чувствам зле. Но го разбрах едва когато всичко отново си беше постарому.

5.

Дъждът валеше като из ведро, когато спряхме на паркинга пред болницата в Грейнджър. Сградата не бе по-голяма от тази в Кларис — където най-често водеха жителите на община Ренард, — но беше по-нова и разполагаше с модерно оборудване за диагностика като във всички съвременни болници.

Бях се преоблякла в джинси и пуловер, но продължавах да нося дъждобрана си. Докато тичахме с Джейсън към стъклената входна врата, мислено се потупах по рамото за съобразителността да обуя ботуши. Времето беше също толкова противно, колкото и сутринта.

В болницата гъмжеше от свръхсъщества с двойствена природа. Гневът им ме заля още с влизането ми вътре. Двама от хотшотските върколаци пуми стояха във фойето, най-вероятно в ролята на телохранители. Джейсън се приближи към тях и здраво стисна ръцете им. Може би си размениха някакво тайно ръкостискане или нещо такова, нямам представа. Поне не си отъркаха краката. Стори ми се, че появата на Джейсън не ги зарадва особено. Забелязах как брат ми се намръщи, когато отново се върна при мен. Двамата охранители се вторачиха в мен. Мъжът беше среден на ръст здравеняк, с гъста кестеняво-руса коса. Очите му преливаха от любопитство.

— Сук, това е Диксън Мейхю — каза Джейсън. — А това е Дикси Мейхю, неговата сестра близначка. — Дикси и Диксън имаха еднакви на цвят и дължина коси, но очите на сестрата бяха тъмни, почти черни.

— Тук всичко наред ли е? — предпазливо попитах аз.

— Засега да — прошепна Дикси.

Диксън не сваляше поглед от Джейсън.

— Как е шефът ти?

— В гипс е, но ще се оправи.

— Калвин е тежко ранен. — Дикси ме гледа внимателно в продължение на минута. — Горее, в стая 214.

След като получихме одобрението им, двамата с Джейсън тръгнахме към стълбите. Близнаците ни следваха с поглед, докато не изчезнахме от полезрението им. Подминахме дежурната медицинска сестра на гишето за посетители и аз изпитах лека тревога за нея — белокоса, очила с дебели стъкла, миловидно лице с пълен комплект бръчки. Искрено се надявах, че по време на смяната ѝ няма да се случи нещо, което да разстрои мирогледа ѝ.

Лесно разпознахме стаята на Калвин. До вратата, облеган на стената, стоеше мускулист здравеняк с форма на буре, когото виждах за пръв път. Оказа се върколак. Според мнението на свръхсъществата с двойствена природа върколаците са добри телохранители, защото са безмилостни и силни. Но според мен на тях просто им се носи славата на лоши момчета. Не без основание, впрочем; те действително са най-големите хулигани от цялата им свръхестествена общност. Рядко ще срещнете лекар върколак например, но много от тях работят в строителния бизнес или упражняват професии, свързани с мотоциклети. Някои от тези банди не се ограничават само с пиене на бира по пълнолуние.

Присъствието на върколака ме разтревожи. Изненадах се, че хотшотските пуми са довели аутсайдер в болницата.

— Това е Доусън — прошепна брат ми. — Собственик е на малък автосервиз между Хотшот и Грейнджър.

Доусън застана нащрек веднага щом регистрира появата ни.

— Джейсън Стакхаус. — Идентифицирането на брат ми му отне около минута размишление. Доусън носеше дънкова риза — опъната до пръсване върху огромните му бицепси, — джинси и очукани ботуши от черна кожа.

— Идваме на свиждане при Калвин — каза Джейсън. — Това тук е сестра ми, Суки.

— Госпожа — изръмжа Доусън и ме огледа от глава до пети, но без капчица похот. Поздравих се наум за решението да оставя дамската си чанта в заключения багажник на колата. Не се и съмнявах, че щеше да я претърси. — Свалете това палто и се обърнете с гръб, ако обичате.

Не се обидих; Доусън просто си вършеше работата, а аз не исках Калвин да пострада отново. Свалих дъждобрана си, подадох го на Джейсън и се обърнах. Наблизо стоеше медицинска сестра, която зарязва попълването на документацията си и започна да наблюдава

процедурата с нескрито любопитство. Дойде ред на Джейсън и той ми подаде якето си. След като не откри нищо подозрително, Доусън почука на вратата, изчака секунда и я отвори.

— Стакхаус са тук — обяви той.

От стаята се чу неразбираем шепот и Доусън ни кимна.

— Мис Стакхаус, можете да влезете — каза той. Джейсън понечи да ме последва, ала Доусън препречи пътя му с огромната си ръка. — Само момичето — уточни върколакът.

Двамата с Джейсън запротестирахме в един глас, но брат ми се отказа да упорства и сви рамене.

— Отивай, Сук — кимна ми той. Доусън нямаше да отстъпи, а и какъв смисъл имаше да тревожим ранения Калвин. Отворих широко тежката врата и пристъпих вътре.

Калвин беше сам, макар че в стаята имаше още едно легло. Водачът на хотшотските пуми изглеждаше ужасно — блед и изпит, със сплъстена от мръсотия коса. За сметка на това бузите му бяха гладко избръснати, а брадата — изрядно подстригана. Носеше болничен халат, а около леглото му изобилстваше от медицинска апаратура.

— Много съжалявам — смотолех. Все още не можех да дойда на себе си. Не че откривах топлата вода, но ако Калвин не беше свръхсъщество, нямаше да оцелее. Нападателят бе стрелял с намерението да го убие.

Калвин обърна глава към мен съвсем бавно, е усилие.

— Не е толкова зле, колкото изглежда — едва чуто прошепна той. — Утре ще махнат част от животоподдържащата апаратура.

— Къде те улучи куршумът? — попитах.

Калвин посочи с ръка лявата половина на гръдния си кош. Златистозелените му очи се втренчиха в моите. Приблжих се до него и положих длан върху неговата.

— Съжалявам — повторих. Пръстите му помръднаха и той улови ръката ми.

— Има и други — прошепна.

— Да.

— Шефът ти.

Кимнах.

— И онова момиче... горкото.

Отново кимнах.

— Не знам кой е стрелецът, но трябва да го спрем.

— Да.

— Очевидно е някой, който мрази нашата порода. Полицията никога няма да го открие. Не можем да им разкрием подробности.

Да, понякога тайните само усложняват нещата.

— Трудно ще е да го открият — признах аз, — но може и да успеят.

— Някои от моите хора се чудят дали стрелецът също е свръхсъщество с двойствена природа — каза Калвин и стисна по-силно ръката ми. — Някой, който не е искал да става такъв. Някой, който с бил ухапан.

Най-после схванах намека на Калвин. Голям идиот съм понякога!

— О, не, Калвин, не, не — запелтечих аз. — О, Калвин, моля те, не ги пускай по петите на Джейсън. Моля те, той е всичко, което имам. — Сълзите ми бликнаха неудържимо, сякаш в главата ми имаше спукан водопровод. — Той ми разказа колко щастлив се чувства, че е част от вас, макар че не е роден такъв. Всичко това е съвсем ново за Джейсън, още не е имал достатъчно време да проумее състоянието си. Нищо чудно дори да не знае, че Сам и Хедър са...

— Никой няма да го напада, докато не разберем истината — прекъсна ме Калвин. — Може да съм на легло, но все още съм главатар. — Ала аз знаех (защото подслушах мислите му), че е положил огромни усилия да защити брат ми и че някои от пумите все още настояваха да го убият. Калвин не можеше да предотврати това. Дори да се разгневеше след стореното, за мен това нямаше да има никакво значение, защото Джейсън щеше да е мъртъв. Калвин пусна ръката ми и направи опит да избърше сълзите ми.

— Ти си свястно момиче — каза. — Колко жалко, че не можеш да се влюбиш в мен.

— Жалко, наистина — признах аз. Ако можех да го обикна, всичките ми проблеми щяха да изчезнат като с магическа пръчка. Щях да се преместя в Хотшот и да стана член на малкото им тайно общество. Две-три нощи месечно не биваше да припарвам навън, но през останалото време щях да съм в безопасност. Не само Калвин щеше да ме защитава до смърт, но и всички останали членове на хотшотския клан.

По дори мисълта за това ме караше да потръпвам. Пустите, обрулени от вятъра полета; древният кръстопът, наситен с мощна енергия, и струпаните около него малки къщички... Едва ли бих имала сили да живея във вечна изолация от останалата част на света. Баба би ме окуражила да приема предложението на Калвин. Стабилен мъж, шеф на бригада в Норкрос, с добра заплата. Това може да ви се стори смешно, но почакайте, докато започнете да си плащате сами застраховките, и тогава се смейте.

Хрумна ми (съвсем внезапно, естествено), че Калвин има отличната възможност да се възползва от ситуацията, за да ме изнуди. Животът на Джейсън в замяна на моята любов. Но той не го направи.

Наведох се и го целунах по бузата.

— Ще се моля за теб — казах. — Благодаря ти, че даде шанс на Джейсън. — Може би благородството на Калвин се дължеше на факта, че физически не бе в състояние да се възползва от мен, но въпреки това постъпката му заслужаваше благодарност. — Ти си добър човек — казах аз и докоснах лицето му. Брадата му беше мека като кадифе.

Калвин се сбогува с тревожно и сериозно изражение на лицето.

— Дръж под око брат си, Суки — каза. — О, и предай на Доусън да не пуска повече посетители днес.

— Той няма да ми повярва.

Калвин успя да скалъпи нещо като усмивка.

— Че кой добър бодигард би повярвал?

Предадох съобщението на върколака. Но, както и предполагах, Доусън влезе в стаята веднага щом му обърнахме гръб.

Размишлявах около две минути и най-накрая реших, че за Джейсън ще е по-добре, ако е наясно с надвисналата над него опасност. По пътя към вкъщи му предадох разговора си с Калвин.

Брат ми изпадна в ужас при мисълта, че новите му приятели пуми биха могли да го подозират в подобно престъпление.

— Ако се бях сетил за това, преди да се трансформирам за пръв път, сигурно бих се изкушил да го направя — призна той, докато пътувахме в дъжда обратно към Бон Томпс. — Бях бесен. Не просто бесен, а обезумял от гняв. Но сега, след трансформацията, виждам нещата съвсем различно. — И той продължи да говори, но аз потънах в собствените си мисли, опитвайки се да намеря начин да се измъкнем от тази каша.

Случаят със стрелеца трябваше да се разреши преди следващото пълнолуние. Иначе пумите можеха да разкъсат Джейсън по време на трансформацията. Най-добре би било да кръстосва гората около къщата си или пък да ловува в близост до моята, защото в Хотшот го грозеше опасност. Само че хотшотските пуми можеха да дойдат да го търсят, а аз не съм толкова силна, че да го защита сама от всички тях.

До следващото пълнолуние стрелецът трябваше да е зад решетките.

Същата вечер, докато миех чиниите в кухнята, ме осени прозрение: макар да подозирах Джейсън, всъщност аз бях тази, която бе застреляла свръхсъщество. Замислих се за предстоящата среща с частните детективи в десет сутринта и погледът ми неволно се плъзна из кухнята за евентуални следи от смъртта на Деби Пелт. Редовно гледах канала „Дискавъри“ и оттам знаех, че е невъзможно да премахна напълно следите от кръв и тъкан, разпръснати из помещението, но въпреки това чистих и търках старателно навсякъде, отново и отново. Бях сигурна, че при един повърхностен оглед с просто око никой не би открил нищо съмнително.

В онази нощ аз просто няхах друг избор. Или трябваше да натисна спусъка, или да стоя неподвижно и да чакам да ме застрелят. Дали това е имал предвид Исус, когато е казал да обърнем и другата буза? Не, надявам се, защото цялото ми същество крещеше да намеря начин да се защита, а пушката бе единственият начин, който имах подръка.

Разбира се, трябваше незабавно да съобщя за случая на полицията, но дотогава раната на Ерик щеше да е зараснала — раната от куршума на Деби, който той пое вместо мен. И освен моите показания и тези на един вампир, нямаше да има никакви доказателства, че тя е стреляла първа, а трупът на Деби щеше да е сериозна улика за вината ни. Първосигналната ми реакция бе да прикрия всички следи от посещението ѝ в къщата ми. Ерик не ме посъветва нищо друго, така че послушах интуицията си.

Не, не прехвърлях вината си върху Ерик. Той самият не бе на себе си по онова време. Трябваше да седна и спокойно да обмисля нещата. По ръката на Деби би трябвало да има следи от изстрела. С

оръжието ѝ бе стреляно. По пода щеше да има засъхнала кръв от Ерик. Деби бе влязла с взлом през парадния вход, така че по вратата също щеше да има следи от нахлуването ѝ. Колата ѝ беше скрита от другата страна на пътя и вътре щеше да има само нейни отпечатъци.

Но аз изпаднах в паника и провалих всичко.

А сега трябваше да се науча да живея с това.

Съжалявах за несигурността, която измъчваше семейството на Деби. Дължах им признание — а не можех да им го дам.

Изстисках кърпата и грижливо я прострях върху сушилника за чинии. После подсуших ръцете си и въздъхнах. Така, успях да се преборя с чувството си за вина. Вече се чувствах много по-добре! *Кого заблуждавах?* Ядосана на себе си, отидох във всекидневната и пуснах телевизора: голяма грешка. Давах репортаж за погребението на Хедър; новинарски екип от Шривпорт бе пристигнал следобед в Бон Томпс, за да отрази скромната церемония. Само си представете каква сензация би се получила, ако журналистите разберяха как снайперистът избираше жертвите си. Говорителят, достолепен афроамериканец, съобщи, че полицията е разкрила и други подобни серийни нападения в малки градчета в Тенеси и Мисисипи. Новината ме шокира. Сериен убиец? В Бон Томпс?

Телефонът звънна.

— Ало — казах аз в очакване да чуя нещо лошо.

— Суки, здрасти, Алсид е.

На устните ми мигом цъфна усмивка. Алсид Ерво, съдружник на баща си в геодезичната му фирма в Шривпорт, бе един от най-любимите за мен хора. Върколак, работохолик и изключително привлекателен мъж! Много го харесвах. Пропуснах да спомена, че освен всичко това той е и бившият годеник на Деби Пелт. Но той се отрече от нея преди изчезването ѝ чрез ритуал, който го направи глух и сляп за нея — не буквално, но със същия ефект.

— Суки, аз съм в „Мерлот“. Надявах се да си на работа тази вечер, затова се качих в колата и пристигнах. Може ли да дойда у вас? Трябва да поговорим.

— Нали знаеш, че е опасно да идваш в Бон Томпс?

— Не, защо?

— Заради снайпериста. — Чувах шумовете от бара и слушалката. Нямаше как да сбъркам смеха на Арлийн. Можех да се обзаложа, че

новият барман омайваше всички с чара си.

— Защо трябва да се тревожа за това? — Алсид явно не знаеше подробности около случая.

— Всички простреляни са били свръхсъщества с двойствена природа — казах. — А по новините току-що казаха, че има много подобни случаи и в други южни щати. Стрелба по случайни жертви в малки градчета. Куршумите съвпадат с този, който е изваден от тялото на Хедър Кинман, убитото момиче от Бон Томпс. Мога да се обзаложа, че всички останали жертви също са свръхсъщества.

В другия край на слушалката се възцари дълбокомислена тишина, ако тишината изобщо подлежеше на категоризиране.

— Нямах представа — каза Алсид. Дълбокият му дрезгав глас прозвуча доста мрачно.

— О, а частните детективи говориха ли с теб?

— Какво? Нямам никаква представа за какво говориш.

— Ако някой ни види заедно, това ще изглежда доста подозрително за семейството на Деби.

— Семейството на Деби е наело частни детективи за издирването ѝ?

— Точно това казвам.

— Слушай, идвам у вас. — И затвори телефона.

Не знаех защо на детективите би им хрумнало да наблюдават къщата ми, но ако видеха бившия годеник на Деби да паркира на алеята ми, нямаше да е трудно да открият липсващите парчета от пъзела. И да наредят един доста погрешен пъзел при това. Щяха да си помислят, че Алсид е убил Деби, за да си разчисти пътя към мен, а това би било крайно погрешно заключение. Искрено се надявах, че Джак Лийдс и Лили Бард Лийдс спяха дълбоко, а не клечаха някъде в гората около къщата ми с бинокли в ръце.

Алсид ме прегърна, както винаги. И аз отново се прехласнах по огромните му размери, по мъжественото му излъчване и до болка познатия мирис. Въпреки предупредителния звънец в главата ми отвърнах на прегръдката му.

Настанихме се на дивана. Алсид носеше работни дрехи — разкопчана бархетна риза върху тениска, плътни джинси, дебели чорапи и ботуши. Рошавата му черна коса изглеждаше смачкана от шапката, а самият той — като на тръни.

— Разкажи ми за тези частни детективи — помоли той и аз му ги описах, а после му предадох целия ни разговор.

— Семейството на Деби и дума не е споменавало за това пред мен — каза Алсид и се загледа пред себе си. Успях да чуя какво си мисли. — Това вероятно означава, че според тях аз съм виновен за изчезването ѝ.

— А може и да не е така. Може просто да смятат, че си твърде опечален, за да повдигат този въпрос пред теб.

— Опечален. — Алсид предъвква тази мисъл в продължение на минута. — Не. Прахосах цялата... — Той замълча, опитвайки се да намери точните думи. — Изразходих всичката енергия, която можех да си позволя да дам за нея — най-после каза той. — Бях толкова заслепен... започвам да си мисля, че не е изключено да ми е направила някаква магия. Майка ѝ е вещица върколак. Баща ѝ е чистокръвен върколак.

— Сериозно ли смяташ, че е възможно? Магия? — Не се съмнявах в съществуването на магията, а в това, че Деби я е използвала.

— Поради каква друга причина бих могъл да се влача толкова дълго след нея? Откак изчезна, се чувствам така, сякаш някой е махнал чифт тъмни очила от очите ми. Когато те напъха в багажника, аз бях готов да ѝ простя, представяш ли си?

Деби се бе възползвала от възможността да ме натика в автомобилен багажник заедно с гаджето ми, вампира Бил, обезумял от няколкодневно гладуване. Той всеки момент трябваше да се събуди, а тя просто си тръгна и ме заряза там.

Забих поглед в краката си и се опитах да пропъдя спомена за отчаянието и болката.

— Тя съзнателно позволи да бъдеш изнасилена — дрезгаво каза Алсид.

Прямотата му ме шокира.

— Ей, Бил не знаеше, че съм аз — казах. — Не беше ял нищичко дни наред, а двата вида глад са тясно свързани. Той все пак спря, нали? Веднага спря, когато ме позна. — Не исках да призная дори пред себе си, че Бил ме е изнасилил; просто не можех да побера тази дума в устата си. Изобщо не се съмнявах, че с нормален разсъдък той по-скоро би си отхапал ръката, отколкото да ми причини това. По онова

време той беше първият ми и единствен сексуален партньор. Чувствата ми относно случката бяха толкова объркани, че няхах сили дори да се опитам да ги анализирам. И преди съм се замисляла за изнасилването — когато други момичета са ми разказвали или съм подслушвала мислите им, — но собственото ми кратко и ужасно преживяване в онзи багажник си оставаше забулено в мъгла.

— Причинил ти е нещо, което ти не си искала — простичко каза Алсид.

— Не беше на себе си — отвърнах.

— Но го направи.

— Да, направи го и аз се уплаших до смърт. — Гласът ми започна да трепери. — Но той дойде на себе си и *спря*; в крайна сметка аз не пострадах, а той ужасно много съжаляваше. Оттогава и с пръст не ме е докосвал и никога не ме е питал дали можем да правим секс, никога... — Гласът ми съвсем изтъня и аз забих поглед в ръцете си. — Вината е изцяло на Деби. — Незнайно защо се почувствах по-добре, щом го казах на глас. — Тя много добре знаеше какво ще стане... или, по-точно, изобщо не я интересуваше какво ще стане.

— И дори след това — каза Алсид, връщайки се на основната си мисъл, — тя продължаваше да се връща при мен, а аз продължавах да намирам оправдания за поведението ѝ. Не мога да повярвам, че съм бил способен на това без въздействието на някаква магия.

Не исках да карам Алсид да се чувства още по-виновен. На собствените ми плещи лежеше достатъчно тежко бреме.

— Ей, всичко вече е в миналото.

— Звучиш напълно сигурна.

Погледнах го право в очите. Зелени, присвити.

— Мислиш ли, че има дори минимален шанс Деби да е жива? — попитах.

— Семейството ѝ... — започна Алсид, но рязко спря. — Не, не мисля.

Нямаше отърване от Деби Пелт, жива или мъртва.

— А защо искаше да говориш с мен? — попитах. — По телефона ми каза, че трябва да ми съобщиш нещо.

— Полковник Флъд почина вчера.

— О, съжалявам! Какво се случи?

— Шофирал към магазина, когато някаква кола го ударила странично.

— Това е ужасно. Сам ли е бил в колата?

— Да. Децата му ще дойдат в Шривпорт за погребението, разбира се. Чудех се дали ти ще искаш да дойдеш с мен.

— Разбира се. Погребението няма ли да е за тесен семеен кръг?

— Не. Той познаваше толкова много хора, които все още са на служба във военновъздушната база. Освен това ръководеше кварталната група за охрана и беше касиер на църквата. И водач на глутницата, естествено.

— Имал е доста пълноценен живот — казах. — Изпълнен с много отговорности.

— Погребението е утре в един. Ти кога си на работа?

— Ако успея да разменя смяната си с някого, трябва да се върна тук в четири и половина, за да се преоблека и да тръгна за работа.

— Няма проблем.

— Кой ще бъде водач на глутницата сега?

— Не знам — отвърна Алсид, но гласът му издаваше вълнение, въпреки старанието му да звучи спокойно.

— Ти искаш ли да заемеш този пост?

— Не. — Каза го след леко колебание, поне така ми се стори. Усетих вътрешната му борба. — Но баща ми иска. — Усетих, че още не е приключил, и търпеливо зачаках.

— Върколашките погребения протичат доста церемониално — продължи той. Очевидно се опитваше да ми каже нещо. Само че аз все още не схващах какво.

— Изплюй камъчето. — От увъртане полза няма, това е моят принцип.

— Ако се каниш да дойдеш наконтена, недей — каза той. — Другите свръхсъщества си мислят, че върколаците винаги носят кожени дрехи и метални бижута, но това не е вярно. За погребения се обличаме семпло. — Искаше му се да продължи с модните съвети, но спря дотам. Усещах как мислите му бушуват и напират да излязат.

— Всяка жена иска да е наясно с изискванията за облекло — казах. — Благодаря за съвета. Няма да съм с панталон.

Той поклати глава.

— Знаех, че ще ме послушаш, но все пак съм изненадан — смутено отвърна той. — Ще дойда да те взема в единайсет и половина.

— Ще се погрижа да разменя смяната си.

Обадих се на Холи и тя се съгласи.

— Бих могла да дойда направо там — предложих.

— Не — възрази той. — Ще дойда да те взема и ще те върна обратно.

Добре, щом искаше да си усложнява живота, аз нямаше да му преча. И без това колата ми не беше от най-надеждните.

— Добре. Ще те чакам в единайсет и половина.

— По-добре да тръгвам — каза той. Настъпи неловко мълчание. Усещах, че Алсид се кани да ме целуне. Секунда по-късно той се наведе и ме целуна леко по устните. После се отдръпнахме, но ни деляха само няколко сантиметра разстояние.

— Е, аз трябва да свърша някои неща, а ти по-добре се прибирай в Шривпорт. Ще се видим утре.

Алсид си тръгна, а аз извадих последния роман на Каролин Хейнс и се опитах да забравя тревогите си. Само че този път дори книгата не успя да ми помогне. Напълних ваната, отпуснах се в горещата вода и избърснах краката си. После лакирах ноктите си в наситенорозово и оформих веждите си. Най-после успях да се отпусна и блажено се сгуших в леглото. Сънят ме върхлетя толкова бързо, че не успях да довърша молитвата си.

6.

Човек трябва добре да обмисли какво да си облече за погребение — като за всяко друго социално събитие, — дори това да е последната му грижа в подобна ситуация. Харесвах полковник Флъд и му се възхищавах, макар да се познавахме отскоро, и исках да изглеждам подобаващо за погребението му, особено след коментара на Алсид.

Но в гардероба ми просто нямаше нищо подходящо. В осем сутринта звъннах на Тара и тя ми каза къде държи резервния си ключ.

— Харесай си нещо от гардероба ми — каза тя. — Само че не искам да се мотаеш из другите стаи, чу ли? Влизаш през задния вход, отиваш право в спалнята ми и после излизаш.

— Точно това смятах да направя — отвърнах аз, опитвайки се да не звуча обидено. Тара да не би да си въобразяваше, че ще тръгна да си навирам носа, където не ми е работа?

— Не се и съмнявам, разбира се, просто искам да съм сигурна.

И изведнъж разбрах какво се опитваше да ми каже Тара. В къщата й спеше вампир. Може би бодигардът Мики или пък Франклин Мот. След предупреждението на Ерик исках да стоя настрана от Мики. Само много старите вампири можеха да стават преди здрач, но въпреки това не изгарях от желание да се натъкна на кротко заспал кръвопиец.

— Добре, разбрах — побързах да я успокоя аз. Идеята да остана насаме под един покрив с Мики ме накара да потръпна. Но не от радостно очакване. — Влизам и излизам по най-бързия начин.

Нямах никакво време за губене, затова скочих в колата и потеглих към града. Тара живееше в малка къща в непретенциозен квартал, но поне имаше собствен дом, а това бе истинско чудо, като се сетя за мястото, където беше отраснала.

Някои хора просто не трябва да имат деца; а ако децата им все пак имат нещастieto да се появят на бял свят, те незабавно трябва да бъдат отнемани от родителите си. Но такъв закон няма нито в нашата държава, нито в която и да било друга страна по света, макар че в определени моменти идеята ми се струва прекрасна. И двамата

родители на Тара бяха алкохолици; зли хора, които вече не са между живите, но трябваше да умрат много по-рано. (Съжалявам, но когато се сещам за тях, забравям за религията си.) Помня как Мирна Торнтън нахълта у дома, за да търси Тара, въпреки протестите на баба ми. Наложих се баба да извика полиция, за да изхвърлят Мирна от къщата. Тара, слава богу, успя да избяга през задния вход в гората още щом забеляза майка си да залита по алеята. По онова време с Тара бяхме тринайсетгодишни.

Още виждам пред себе си лицето на баба, докато разговаряше с полиция, който тъкмо бе настанил буйстващата Мирна Торнтън на задната седалка в патрулната кола с белезници на ръцете.

— Жалко, че не мога да я изхвърля в реката на път към града — бе казал тогава полицаят. Не си спомням името му, но думите му се запечатаха в съзнанието ми. Отне ми минута да проумея какво точно имаше предвид, но тогава осъзнах, че и други хора знаеха за тормоза, който търпяха Тара и братята ѝ. И тези други хора бяха възрастни, а не безпомощни деца като нас. Ако са знаели за проблема, защо не са го решили?

Вече разбирах, поне донякъде, че това не е било толкова просто, но продължавах да смятам, че страданията на децата от семейство Торнтън биха могли да бъдат съкратени с няколко години.

В крайна сметка днес Тара притежаваше тази кокетна малка къщичка с чисто ново обзавеждане в комплект с пълен гардероб и богато гадже. Имах неловкото усещане, че не съм наясно с всичко, което се случваше в живота ѝ, но поне на повърхността всичко изглеждаше много по-добре от очакванията.

Точно според инструкциите минах през безупречно чистата кухня, завих надясно, прекосих единия край на всекидневната и тръгнах по коридора към спалнята на Тара. Очевидно не ѝ бе останало време да си оправи леглото, затова изпънах завивките и го приведох в приличен вид. (Просто не се стърпях.) Не знам дали с това ѝ направих услуга, или не, защото тя вече щеше да е наясно, че гледката ме е подразнила, но сърце не ми даде да го разтуря отново.

Отворих дрешника и веднага съзрях костюма, който ми трябваше. Черно сако с бледорозов кант на реверите, предназначено за обличане върху розовата блуза от същата закачалка, и черна плисирана пола. Тара я бе давала за скъсяване — върху найлоновия плик, който

покриваше полата, все още стоеше бележката от шивашкото ателие. Наложих я върху себе си и се изправих пред огромното огледало. Тара бе с няколко сантиметра по-висока от мен, така че полата ми стигаше точно до коляното — идеална дължина за погребение. Ръкавите на сакото ми бяха малко дълги, но този проблем не се забелязваше много. Вкъщи имах ниски черни обувки и чанта, та дори и черни ръкавици, които пазех за специални случаи.

Мисията приключена, и то за по-малко от десет минути.

Пъхнах сакото и блузата в найлоновия плик с полата и незабавно напуснах къщата. Прибрах се и веднага започнах да се приготвям, защото в десет часа имах среща. Сплетох косата си на френска плитка, а долната част от опашката навих на кок и го закрепих с няколко старинни фуркета, които пазех от баба ми; тя пък ги бе наследила от своята баба. За щастие, имах черен копrienен чорапогащник и черен комбинезон, а розовият ми лак за нокти си подходдаше с блузата и с кантовете на сакото. Точно в десет на вратата се почука, а аз бях напълно облечена, с изключение на обувките. Нахлузих пантофите си и се запътих да отворя.

Джак Лийдс изглеждаше искрено удивен от външната ми трансформация, докато Лили просто трепна с вежди.

— Моля, заповядайте — казах. — Облечена съм за погребение.

— Не на близък приятел, надявам се — каза Джак Лийдс. Лицето на придружителката му изглеждаше като изваяно от мрамор. Тази жена не знаеше ли за съществуването на солариума?

— Приятел, но не съвсем близък. Няма ли да седнете? Да ви донеса ли нещо за пиене? Кафе?

— Не, благодаря — отвърна той и усмивката преобрази лицето му.

Детективите се настаниха на дивана, а аз кацнах на ръба на фотьойла. Несвойствената за мен елегантност ме накара да се почувствам някак по-смела.

— Да поговорим за нощта, когато изчезна госпожица Пелт — започна Лийдс. — Видяхте я в Шривпорт, нали така?

— Да, и двете имахме покана за едно и също парти. В дома на Пам.

Всички оцелели след Войната с вещиците — аз, Пам, Ерик, Кланси, трите вещици уикани и върколаците — имахме предварително

подготвена история: вместо да казваме на полицията, че Деби си е тръгнала от изоставения склад, в който се помещаваше щабквартирата на вещниците, всички упорито твърдахме, че сме били на гости в дома на Пам, а Деби се е прибрала сама с колата си от този адрес. Дори съседите биха могли да потвърдят, че сме напуснали вкупом къщата ѝ малко по-рано, но уиканите направиха магия и заличиха спомените им от онази вечер.

— Полковник Флъд беше там — казах. — Всъщност отивам точно на неговото погребение.

В погледа на Лили трепна любопитство, сякаш се канеше да възкликне: „А, не, ти сигурно се шегуваш!“.

— Полковник Флъд загина в автомобилна катастрофа преди два дни — поясних аз.

Двамата Лийдс се спогледаха.

— Много хора ли имаше на това парти? — попита Джак Лийдс. Можех да се обзаложа, че разполагаше с пълен списък на всички присъстващи в гостната на Пам за така нареченото парти, което на практика представляваше военно съвещание.

— О, да. Доста. Но аз не познавах всички. Предимно хора от Шривпорт. — С тримата уикани се видях за пръв път онази вечер. С върколаците се познавах съвсем бегло, а с вампирите — много добре.

— Но с Деби Пелт се познавахте отпреди това, нали така?

— Да.

— Докато излизахте с Алсид Ерво?

Аха, старателно подготвено домашно.

— Да — казах. — Докато излизах с Алсид. — Лицето ми изглеждаше гладко и безизразно, досущ като на Лили. Имах добър опит в пазенето на тайни.

— Гостували сте му веднъж в апартамента му в Джаксън, нали така?

Искаше ми се да уточня, че сме нощували в отделни спални, но това изобщо не им влизаше в работата.

— Да — отвърнах аз с остра нотка в гласа.

— И една вечер двамата с него сте се натъкнали на госпожица Пелт в нощен клуб в Джаксън, наречен „Жозефина“?

— Да, тя празнуваше годиша си с някакъв мъж на име Клозен.

— Случи ли се нещо помежду ви онази нощ?

— Да. — Зачудих се с кого ли бяха разговаряли детективите, за да получат всичката тази информация. — Тя дойде до нашата маса и направи няколко остри забележки.

— Преди няколко седмици сте посетили Алсид в кабинета му, а същия следобед двамата сте присъствали на местопрестъпление. Така ли е?

Твърде добре подготвено домашно.

— Да — потвърдих аз.

— А на полицаите сте казали, че двамата с Алсид Ерво сте сгодени?

Рано или късно всички лъжи се връщат при теб и те захващат за задника.

— Мисля, че Алсид го каза — отвърнах аз, опитвайки се да изглеждам замислена.

— А вярно ли беше това твърдение?

Джак Лийдс си мислеше, че аз съм най-странната жена, която някога е срещал, и изобщо не можеше да проумее как несериозен човек, които се сгодява и разваля годежи толкова безразсъдно, успява да се справи с тежката и отговорна работа на сервитьорката, с която се запозна предишния ден.

Лили си мислеше, че къщата ми е много чиста. (Да не повярваш, а?) Освен това смяташе, че аз съм напълно способна да убия Деби Пелт, защото бе стигнала до извода, че хората са способни да извършат и най-ужасното престъпление. А двете с нея имахме много повече общи неща, отколкото тя можеше да си представи. Тъжният ми извод се базираше на онова, което успях да чуя директно от мозъка ѝ.

— Да — казах. — По онова време беше вярно. Годежът ни продължи около десет минути. Наричайте ме Бритни. — Мразех да лъжа. Почти винаги разбирах кога някой друг лъже и когато го правех и аз, имах чувството, че на челото ми се изписва „лъжкиня“ с големи букви.

Устата на Джак Лийдс трепна в подобие на усмивка, но Лили Бард Лийдс изобщо не схвана препратката ми към певицата, чийто брак бе продължил около петдесет и пет часа.

— Госпожица Пелт имаше ли нещо против да се виждате с Алсид?

— О, да. — Става богу, че имах дългогодишен опит в прикриването на емоции. — Но Алсид не искаше да се жени за нея.

— Тя дразнеше ли се от вас?

— Да — признах аз, тъй като те очевидно знаеха истината. — Меко казано. Наричала ме е с обидни имена. Навярно са ви казали, че Деби нямаше навика да сдържа емоциите си.

— Кога за последен път я видяхте?

— Последно я видях... *(с половин липсваща глава, просната на пода в кухнята ми)*. Нека помисля... когато напусна партито онази нощ. Тръгна си сама и просто потъна в мрака. — Не от дома на Пам, разбира се, а от изоставения склад, пълен с трупове и оплискан в кръв. — Просто реших, че се прибира обратно в Джаксън — допълних аз и свих рамене.

— И не е минавала през Бон Томпс? Отбивката от магистралата ѝ е точно по път.

— Не виждам защо би ѝ хрумнало да го прави. На моята врата не е чукала. — Защото бе влязла с взлом.

— Не сте ли се виждали след онова парти?

— От онази нощ не съм я виждала. — Виж, *това* беше абсолютна истина!

— А с господин Ерво?

— Да.

— В момента сгодени ли сте?

— Не, доколкото ми е известно — усмихнах се аз.

Изобщо не се изненадах, когато жената попита дали може да използва тоалетната. Още преди да дойдат, свалих мисловната си защита, за да разбере докъде се простира подозрителността им. Лили Бард Лийдс просто искаше да огледа къщата ми. Заведох я до банята за гости, а не до моята в спалнята ми, макар че и в двете нямаше да открие нищо подозрително.

— Ами колата ѝ? — внезапно попита Джак Лийдс и прекъсна опита ми да погледна крадешком към часовника над камината. Искях детективското дуо да е изчезнало преди появата на Алсид в единайсет и половина.

— Тъм... моля? — Бях изпуснала нишката на разговора.

— Колата на Деби Пелт.

— Какво за нея?

— Знаете ли къде е?

— Нямам никаква представа — отвърнах аз с неподправена искреност.

Лили се върна във всекидневната и Джак попита:

— Госпожице Стакхаус, питам от чисто любопитство, какво според вас се е случило с Деби Пелт?

Според мен си получи заслуженото, помислих си аз и се шокирах от себе си. На моменти съм просто ужасна и сякаш няма изгледи за подобрение.

— Не знам, господин Лийдс — отвърнах. — А ако трябва да съм откровена, изобщо не ме интересува, макар че съчувствам на семейството ѝ. Двете с нея не се харесвахме. Тя прогори дупка в шала ми, нарече ме курва и се държеше ужасно с Алсид. Е, проблемът за това си е негов, все пак е голям човек. Тя обичаше да унижава хората. Обичаше да ги кара да ѝ играят по свирката. — Джак Лийдс изглеждаше леко замаян от този информационен поток. — Ето така се чувствам — заключих аз.

— Благодаря за откровението — каза той, а съпругата му втренчи в мен воднистосините си очи. Вече изобщо не се съмнявах, че именно тя е по-страшната от двамата. Подробният разпит, който проведе с мен Джак Лийдс, окончателно потвърди съмненията ми.

— Якичката ви е накриво — тихо каза тя. — Нека я оправя. — Застанах неподвижно, а пъргавите ѝ пръсти се протегнаха зад мен и не мирясаха, докато не оправиха сакото ми.

После си тръгнаха. Проследих с поглед отдалечаващата се кола по алеята и чак тогава свалих сакото, за да му направя щателна проверка. Макар да не го прочетох в мислите ѝ, исках да съм напълно сигурна, че не ми е пъкнала тайно някой „бръмбар“. Семейство Лийдс можеха да се окажат по-подозрителни, отколкото изглеждаха. Не, в крайна сметка се оказа, че тя просто е маниячка на тема ред и изкушението да ми оправя яката е било твърде силно за нея. Но тъй като самата аз бях доста подозрителна, веднага отидох да проверя банята. Не бях влизала вътре от последния път, когато я почистих преди седмица, така че помещението просто грееше от чистота, доколкото е възможно да грее от чистота една много стара баня в една много стара къща. Като изключим няколкото капки вода в мивката и влажната хавлиена кърпа, всичко изглеждаше непокътнато. Нищо не

липсваше. Разбира се, Лили би могла да е ровила в чекмеджетата на шкафа, но мен това просто не ме интересуваше.

Петата ми хлътна в една от пукнатините на линолеума. За стотен път си припомних, че трябва да сложа нов, по възможност сама. Умът ми изобщо не го побираше — в един момент ме разпитваха по подозрение в убийство, а в следващия аз се тревожех за протрития си линолеум.

— Тя беше зла — произнесох на глас. — Беше зла и лоша и желаше смъртта ми, ей така, без причина.

Почувствах огромно облекчение. От месеци живеях като капсулована в чувството си за вина, а току-що обвивката на капсулата сякаш се пропука и се разпадна. Не можех повече да се измъчвам заради човек, който щеше да ме очисти хладнокръвно, без да се замисли и за секунда; да страдам за човек, който направи всичко възможно да причини смъртта ми. Никога не бих дебнала Деби, за да я нападна, но не бях готова да ѝ позволя да ме убие просто защото нея така я устройваше.

Да върви по дяволите цялата тази история! Или щяха да я открият, или не. Просто нямаше смисъл да се тревожа.

Изведнъж се почувствах лека като перце.

Откъм гората се разнесе шум от автомобилен двигател. Алсид пристигаше точно навреме. Очаквах да видя огромния му пикал „Додж“, но, за моя изненада, той се появи в тъмносин „Линкълн“. Беше положил усилие — не съвсем успешно — да приглади косата си и носеше строг тъмносив костюм с тъмnochервена вратовръзка. Буквално зяпнах насреща му, когато изкачи каменните стълби към верандата ми. *Направо да го изядеш*, помислих си аз и даже си го представих, като положих усилие да не се изкискам като идиот.

Отворих вратата да го посрещна и той, на свой ред, ме зяпна като втрещен.

— Изглеждаш зашеметяващо — каза той след дълга пауза.

— Ти също — отвърнах срамежливо.

— Май трябва да тръгваме.

— Да, ако искаме да се появим навреме.

— Трябва да сме там десет минути по-рано — каза той.

— Така ли, защо? — Взех черната си дамска чантичка, проверих червилото си в огледалото и заключих входната врата след себе си. За

щастие, времето бе достатъчно меко и не си взех палто. Не исках да скриям тоалета си.

— Това е върколашко погребение — многозначително каза той.

— И по какво се различава от нормалните човешки погребения?

— Това е погребение на водач на глутница, което го прави... малко по-тържествено.

Добре, това го чух и предишния ден.

— А как разсейвате съмненията на обикновените хора?

— Ще видиш.

Започна да ме обзема лошо предчувствие относно цялата тази работа.

— Сигурен ли си, че е нужно да идвам?

— Той те направи приятел на глутницата.

Спомнях си този момент, макар досега да не се бях замисляла, че това може би е нещо като титла. Приятел на глутница.

Имах неприятното усещане, че Алсид премълчава доста неща около погребението на полковник Флъд. Обикновено разполагах с твърде много информация, тъй като умея да чета мисли, но в Бон Томпс не живеяха върколаци, а другите свръхсъщества не бяха така добре организирани като тях. Трудно четях мислите на Алсид, но усещах, че витаят около предстоящото събитие в църквата. Освен това се тревожеше за някакъв върколак на име Патрик.

Церемонията се провеждаше в епископалната църква „Божия милост“, която се намираше в един от старите богаташки квартали на Шривпорт. Традиционна постройка, изградена от сив камък, с камбанария отгоре. В Бон Томпс нямаше епископална църква, но аз знаех, че службите им наподобяваха католическите. Алсид ми каза, че баща му също ще присъства на погребението и че тъмносиният „Линкълн“ е негов.

— Баща ми реши, че моят пикап не е достатъчно изискан за това събитие — каза Алсид. Очевидно избягваше да противоречи на баща си.

— А той как ще се придвижи дотук? — попитах.

— С другата си кола — разсеяно отвърна Алсид, сякаш почти не ме слушаше. Не проумявах защо човек би имал нужда от две коли. Моите познати обикновено разполагаха с пикап и семеен автомобил или с пикап и четириколесен мотоциклет. Но изненадите ми за деня

тепърва започваха. Когато поехме на запад по магистралата, мрачното настроение на Алсид вече изпълваше цялата кола. Помежду ни се възцари тягостно мълчание.

— Суки — внезапно рече той и стисна волана толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Да? — Сякаш на челото му пишеше, и то със светещи букви, че се кани да ми каже нещо неприятно. Господин Вътрешен Конфликт.

— Трябва да поговорим.

— За какво? Има ли нещо подозрително около смъртта на полковник Флъд? — *Как можах да не се сетя досега!* Но останалите жертви бяха простреляни. Нищо общо с пътнотранспортно произшествие.

— Не — изненадано отвърна Алсид. — Доколкото ми е известно, става въпрос за нелепа случайност. Другият шофьор просто не спрял на червен светофар.

Наместих се удобно в кожената седалка.

— За какво става въпрос тогава?

— Има ли нещо, което искаш да споделиш с мен?

Вцепених се.

— Да споделя? Относно какво?

— Относно онази нощ. Войната с вещиците.

Дългогодишният ми опит да прикривам емоциите си мигом ми се притече на помощ.

— Нищичко — спокойно отвърнах аз, макар да ми се стори, че стиснах неволно юмруци.

Алсид не каза нищо повече. Паркира колата и заобиколи, за да ми отвори вратата. Нямаше нужда да го прави, но ми стана приятно. Реших, че в църквата няма да имам нужда от дамската си чанта, затова я напъхах под седалката и Алсид заключи колата. Тръгнахме към входа на църквата. Алсид ме улови за ръката, което малко ме изненада. Бях приятел на глутницата, но очевидно трябваше да съм по-приятелски настроена към един от членовете ѝ в сравнение с останалите.

— Ето го и татко — каза Алсид, когато приближихме група опечалени. Джаксън Ерво се оказа малко по-нисък от сина си, но същият здравеняк като него. С прошарена коса, вместо черна, и малко по-едър нос. Имаше същата мургава кожа като сина си, но изглеждаше

доста по-тъмен, тъй като стоеше до бледа, деликатна жена с лъскава бяла коса.

— Татко — тържествено обяви Алсид, — това е Суки Стакхаус.

— Приятно ми е да се запознаем, Суки — каза Джаксън Ерво. — А това е Кристин Лараби. — Кристин, чиято възраст се колебаеше между петдесет и седем и шейсет и седем, изглеждаше като картина в пастелни тонове: бледосини очи, гладка кожа с цвят на магнолия и почти незабележим розов оттенък, снежнобяла коса в безупречна прическа. Носеше светлосин костюм, който лично аз не бих облякла, преди зимата да си е отишла окончателно, но на нея със сигурност ѝ стоеше великолепно.

— Приятно ми е — казах аз и се зачудих дали е редно да направя реверанс. С бащата на Алсид се здрависахме, но Кристин не протегна ръка. Само кимна и се усмихна мило. Сигурно се страхуваше да не ме нарани с диамантените си пръстени, реших аз след бързия оглед на ръцете ѝ. От само себе си се разбираше, че носеше и подобни обеци. Почувствах се като бедна роднина. *Дявол да го вземе*, помислих си, *днес явно не ми е ден*.

— Такова нещастие — жално рече Кристин.

Виж, по любезните разговори си ме биваше.

— Да, полковник Флъд бе прекрасен човек — казах.

— О, ти познаваше ли го, скъпа?

— Да — отвърнах. Всъщност дори съм го виждала чисто гол, но при обстоятелства, които нямаха нищо общо с еротиката.

Лаконичният ми отговор я постави в задънена улица, ала в безличния ѝ поглед проблесна искрено удивление. Алсид и баща му си разменяха тихи реплики, а ние трябваше да се преструваме, че не ги чуваме.

— Двете с теб днес сме просто украса — каза Кристин.

— Значи ти знаеш повече, отколкото аз.

— Предполагам. Ти не си с двойствена природа, така ли?

— Не.

За разлика от Кристин, разбира се. Тя беше чистокръвен върколак, също като Джаксън и Алсид. Изобщо не можех да си представя как тази елегантна жена се превръща във вълчица, особено след като знаех каква репутация имаха те в свръхестествената

общност, но впечатленията, които получих от съзнанието й, потвърдиха предположенията ми.

— Погребението на водача на глутницата поставя началото на предизборна кампания за негов заместник — каза Кристин. В рамките на едно изречение тя ми даде повече информация, отколкото Алсид за последните два часа, затова веднага изпитах лека симпатия към по-възрастната жена.

— Ти сигурно си различна, щом Алсид те е взел със себе си днес — продължи Кристин.

— Не знам доколко съм различна, но действително имам определени способности, които ме отличават от останалите.

— Вещица? — предположи Кристин. — Фея? Таласъм?

Божичко! Поклатих глава.

— Нищо такова. Е, какво ще се случи тук днес?

— Сложиха допълнителни скамейки. Цялата глутница ще се настани в предната част на църквата. Семейните — с половинките и децата си, разбира се. Кандидатите за водач на глутницата ще бъдат най-отзад.

— Как ги избират?

— Те сами заявяват кандидатурата си — каза тя. — После минават през различни изпитания, а победителят се избира чрез гласуване.

— А защо придружаваш бащата на Алсид? Или задавам твърде личен въпрос?

— Съпругът ми — вече покойник — заемаше този пост преди полковник Флъд. Това ми дава определено влияние в глутницата.

Кимнах.

— Водачът винаги ли е мъж?

— Не е задължително. Но тъй като изпитанията винаги включват и физическа издръжливост, мъжете обикновено печелят.

— Колко са кандидатите?

— Двама. Джаксън, разбира се, и Патрик Фърнан. — Тя леко наведе аристократичната си глава надясно и аз успях да огледам двойката, която до този момент се изплъзваше от вниманието ми.

Патрик Фърнан се оказа по-млад от Джаксън, но по-възрастен от Алсид, някъде по средата на четирийсетте. Едър, набит мъж, с късо подстригана светлокестенява коса и безупречно оформена брадичка.

Носеше кафяв костюм с опънато по корема сако. Придружаваше го симпатична жена, която си падаше по големи количества червило и бижута. И тя имаше кестенява коса, но в нейната сложна прическа проблясваха и руси кичури. Обувките ѝ с поне осемсантиметрови токчета ме изпълниха със страхопочитание. Ако аз се покатерех на такива, със сигурност щях да си счупя врата. Но тази жена успяваше да се усмихва и да говори любезно с всеки, който се доближеше до нея. Патрик Фърнан се държеше доста по-хладно и оглеждаше с присвити очи всеки новопристигнал върколак.

— Тами Фей^[1] съпруга ли му е? — дискретно попитах аз.

Кристин издаде звук, който бих нарекла кискане, ако не идваше от толкова изискан човек.

— Наистина прекалява с грима — каза тя. — Но името ѝ всъщност е Либи. Да, съпруга му е, чистокръвен върколак, имат две деца. Още един член за глутницата.

Само първородното дете се превръщаше във върколак, и то в пубертетна възраст.

— С какво се занимава той?

— Собственик е на магазин за мотоциклети „Харли Дейвидсън“ — отвърна Кристин.

— Не се изненадвам. — Върколаците изпитваха истинска страст към мотоциклетите.

Кристин се усмихна широко, което на нейното лице изглеждаше като смях на глас.

— Кой е лидерът в предизборната надпревара? — Щом се намирах в центъра на играта, трябваше да науча правилата ѝ. По-късно хубавичко щях да разпитам и Алсид, но точно в момента трябваше да изпълня основната си задача, а именно — да присъствам на погребението.

— Трудно е да се каже — измърмори Кристин. — Ако имах избор, не бих подкрепила никого от двамата, но Джаксън дръпна струната на дългогодишното ни приятелство, та се наложи да застана на негова страна.

— Това не е много честно.

— Не, но е практично — усмихна се тя. — Той просто има нужда от подкрепа и се опитва да си я набави по всички възможни начини. Алсид не те ли е молил да подкрепиш баща му?

— Не. Щях да съм в пълно неведение, ако ти не бе така добра да ме въведеш в ситуацията. — Кимнах ѝ в знак на благодарност.

— След като не си върколак... извини ме, скъпа, но просто се опитвам да си изясня положението... с какво би могла да бъдеш полезна на Алсид, това се чудя? С каква цел те е въвлякъл в това?

— Ще му се наложи да ми отговори на този въпрос. И то съвсем скоро — казах аз, без изобщо да ме интересува дали гласът ми звучи хладно и злокобно.

— Последната му приятелка изчезна — дълбокомислено каза Кристин. — Ту се събираха, ту се разделяха... така поне ми разправя Джаксън. Ако враговете му имат нещо общо е това, съветвам те да си нащрек.

— Не мисля, че съм в опасност.

— О, така ли?

Но аз вече бях казала достатъчно.

— Хммм... — рече Кристин, след като ме удостои с дълъг многозначителен поглед. — Тя имаше твърде голямо самочувствие, а дори не беше върколак. — В гласа на Кристин се долавяше презрението на върколаците към останалите свръхсъщества. (*Защо изобщо си правиш труда да се трансформираш, щом не можеш да приемеш вълчи облик?* Чувала съм тази реплика от устата на върколак.)

Периферното ми зрение регистрира смътен проблясък от обръсната глава и аз пристъпих леко наляво, за да огледам притежателя на лъскавия череп. Виждах този мъж за пръв път през живота си. Със сигурност бих го запомнила — много висок, по-висок от Алсид и дори от Ерик, с широки рамене и мускулести ръце. Имаше тъмен слънчев загар, който се виждаше съвсем ясно, тъй като непознатият носеше черна копринена риза без ръкави, затъкната в черен панталон, и лъснати до блясък официални обувки. Мразовитият януарски ден не му правеше никакво впечатление. Всички присъстващи се стараеха да стоят настрана от него.

Докато го оглеждах, непознатият сякаш усети вниманието ми и се обърна точно към мен. Имаше правилен, едър нос и гладко избръснато лице, досущ като главата му. От това разстояние очите му изглеждаха черни.

— Кой е този? — попитах Кристин. Внезапният порив на вятъра заглуши гласа ми и разлюля живия плет около църквата.

Кристин хвърли поглед към мъжа, но не отговори, макар че със сигурност го познаваше.

Сред свръхсъществата започнаха да се появяват и обикновени хора и дворът на църквата постепенно се изпълни с народ. Пред входа застанаха двама мъже в черни костюми. Кръстосаха ръце пред гърдите си и този отдясно кимна на Джаксън Ерво и Патрик Фърнан.

Двамата кандидати, заедно с придружителките си, застанаха един срещу друг в основата на стълбите. Събраните върколаци минаваха покрай тях и се качваха по стълбите към църквата. Някои кимваха на единия, други — на другия. Имаше и неутрални, които кимаха и на двамата. Въпреки че редиците им бяха оредели след неотдавнашната война с вещиците, преброих двайсет и пет чистокръвни възрастни върколака — доста голяма глутница за толкова малък град като Шривпорт. Може би близостта на военновъздушната база имаше нещо общо с това.

Всеки, който минаваше между двамата кандидати, бе чистокръвен върколак. Видях само две деца. Естествено, някои родители можеше да са завели децата си на училище, вместо на погребение. Но аз имах чувството, че започвам да разбирам казаното от Алсид преди време: безплодието и високата детска смъртност върлуваха като епидемия сред върколаците.

По-малката сестра на Алсид, Джанис, се бе омъжила за човек. Тя самата никога не се трансформираше, тъй като не беше първородно дете. Рецесивните върколашки белези на сина ѝ, по думите на Алсид, биха могли да се изразят в неимоверна физическа сила и способност за бързо оздравяване. Много професионални атлети идваха от семейства, чийто генетичен фонд съдържаше определен процент върколашка кръв.

— Тръгваме след секунда — измърмори Алсид. Стоеше до мен и внимателно оглеждаше преминаващите лица.

— Напомни ми да те убия по-късно — прошепнах аз с абсолютно спокойно изражение на лицето. — Защо не ми каза нищо?

Високият мъж се качи по стълбите с удивителна грация и целеустременост, поклащайки ръце около огромното си тяло. Когато се изравни с мен, обърна глава и погледите ни се срещнаха. Имаше много тъмни очи, но все още не можех да определя цвета им. Усмихна ми се.

Алсид усети разсейването ми и ме докосна по ръката. После се наведе и прошепна в ухото ми:

— Имам нужда от твоята помощ. След погребението трябва да откриеш възможност да влезеш в съзнанието на Патрик. Намислил е нещо. Искан да провали баща ми.

— Защо просто не ме помоли за това по-рано? — смутено отвърнах аз. Почувствах се обидена.

— Защото не исках да те притискам... не исках да го правиш по задължение!

— Защо реши така?

— Знам, че ти си убила Деби.

Сякаш ми зашлеви шамар. Изчаках да се съвзема от шока и чувството за вина и чак тогава прошепнах:

— Ти се отрече от нея. Какво значение има за теб?

— Никакво — каза той. — Никакво. За мен тя вече беше мъртва. — Не му повярвах и за миг. — Но ти реши, че ще го приема много тежко, затова не ми каза нищо. Сметнала си, че си ми длъжница.

Ако имах оръжие в чантата, щях да се изкуша да го извадя.

— Не ти дължа абсолютно нищо — казах. — Сега разбирам защо дойде да ме вземеш с колата на баща си. Просто си знаел, че след тези твои думи ще се кача в колата си и ще изчезна.

— Не — отвърна той. Продължавахме да шепнем, но нашата интензивна размяна на реплики вече привличаше любопитни погледи. — Е, може и да си права. Връщам си думите назад. Не ми дължиш нищо, моля те, забрави го. Работата е там, че баща ми си има неприятности и аз съм готов на всичко, за да му помогна. А ти можеш да помогнеш.

— Следващия път, когато имаш нужда от помощ, просто *помоли*. Не използвай изнудване или хитрост, за да я получиш. Аз обичам да помагам на хората. Но мразя да ме пришпорват и мамят. — Той наведе глава, но аз го улових за брадичката и го погледнах право в очите. — *Мразя!*

Хвърлих поглед към стълбите, за да проверя дали разправията ни е привлякла вниманието на околните. Високият мъж стоеше там и ни гледаше с безразличие, но аз бях сигурна, че е само привидно.

Алсид също погледна нататък. Лицето му почервения.

— Трябва да влезем в църквата, и то веднага. Ще дойдеш ли с мен?

— Какво значение има дали ще вляза с теб?

— Значението е в това, че си на страната на баща ми. Така заявяваш пред глутницата, че подкрепяш неговата кандидатура.

— Това задължава ли ме с нещо?

— Не.

— Тогава защо ми е да го правя?

— Избирането на водач е работа на глутницата, да, но това би могло да повлияе на онези, които знаят колко много ни помогна ти по време на Войната с вещиците.

Аз лично не бих го нарекла война, а по-скоро сблъсък, защото общият брой на участниците бе сравнително малък — не повече от петдесетина. Но в историята на шривпортската глутница това, предполагам, се явяваше епично събитие.

Забих поглед в черните си мокасини и положих огромно усилие да се преборя с противоречивите си инстинкти. Еднакво силни, при това.

Единият казваше: *На погребение си, не прави сцени. Алсид не заслужава това, нищо няма да ти стане, ако му помогнеш.*

А другият: *Алсид ти помогна в Джаксън, защото искаше да измъкне баща си от задълженията му към вампирите. Сега отново се опитва да те въвлече в нещо опасно, за да помогне на баща си.*

Първият глас отново се намеси: *Той познаваше тъмната страна на Деби. Опитва се да я отдалечи от себе си, а после публично се отрече от нея.*

Вторият глас: *Защо изобщо се е влюбил в кучка като Деби? Защо изобщо се е занимавал с нея, след като много добре е знаел колко е злобна и отмъстителна? Единствено той спомена, че тя би могла да владее магия. А цялата тази работа със заклинанията, които тя уж умее, е просто евтино оправдание.*

Чувствах се като Линда Блеър в „Екзорсисът“, където главата ѝ се въртеше в пълен кръг върху шията.

Глас номер едно спечели спора. Пъхнах ръка под свития лакът на Алсид и двамата изкачихме стълбите към входа на църквата.

На скамейките седяха обикновени хора; само първите три реда и от двете страни се пазеха за членове на глутницата. Но високият мъж,

който би изпъквал навсякъде, седеше на последния ред. Мярнах за кратко широките му рамене, преди да насоча цялото си внимание към церемонията. Двете деца на семейство Фърнан — две сладки малки дяволчета — се запътиха с тържествени физиономии към първия ред от дясната страна на църквата. Аз и Алсид влязохме след тях, следвани от двамата кандидати. Тази церемония по настаняването изглеждаше доста странно, като на сватба. Аз и Алсид в ролята на кумове. Двете по-възрастни двойки — Джаксън и Кристин, Патрик и Либи Фърнан — като родители на младоженците.

Нямах никаква представа как изглежда това в очите на цивилните граждани.

Знаех много добре, че ни гледат втренчено, но за мен това е ежедневие. Когато работиш като сервитьорка, просто свикваш да те оглеждат от глава до пети. Бях облечена подходящо за случая и похубава от това не бих могла да изглеждам, Алсид също. Нека си гледат! Двата с Алсид седнахме на първата редица в лявата част на църквата. Патрик Фърнан и съпругата му се настаниха на скамейките от другата страна на пътеката. Обърнах се и видях Джаксън и Кристин, които бавно пристъпваха напред с подходящата за случая сериозност. Последва леко раздвижване на глави и ръце, едва доловим шепот и шумолене на дрехи. Накрая Кристин и Джаксън също заеха местата си и церемонията по настаняването приключи.

Станахме на крака, докато внасяха обвития в бродиран саван ковчег, и опелото започна.

Прочетохме литанията (Алсид любезно ми посочи страницата в молитвеника) и свещеникът попита дали някой би искал да каже няколко думи за полковник Флъд. Пръв стана един от приятелите му от военновъздушната база, който започна да възхвалява чувството за дълг на полковник Флъд и сподели гордостта си от факта, че е служил под негово командване. Щафетата пое един от църковните съратници на покойника, впечатлен както от щедростта му, така и от умението му да води счетоводните книги на църквата.

Патрик Фърнан се надигна от скамейката и се запъти към аналоя. На походката му й липсваше финес, заради излишните килограми, но речта му определено се различаваше от клишираните елегии на предишните двама оратори.

— Полковник Флъд беше забележителен мъж и велик водач — започна Фърнан. Ораторските му способности надминаваха очакванията ми. Или речта му беше написана от образован човек. — В нашата братска общност той бе човекът, който винаги ни насочваше в правилната посока и определяше целите, които трябваше да се постигнат. С течение на годините той често споменаваха, че това е работа за младите.

Плавен преход от надгробно слово към агитационна реч. И аз не бях единствената, която забеляза това; въздухът в църквата завибрира от едва доловими движения и приглушени коментари.

Патрик Фърнан изпита леко смущение от реакцията на присъстващите, но въпреки това продължи смело напред.

— Неведнъж съм уверявал Джон, че няма по-подходящ от него за този пост, и все още съм убеден в това. Без значение кой ще заеме мястото му, Джон Флъд никога няма да бъде забравен. Аз винаги ще се гордея, че той многократно ми е гласувал доверие и че дори ме наричаше негова дясна ръка. — С тези няколко изречения продавачът на мотоциклети обяви желанието си да заеме мястото на полковник Флъд като водач на глутницата.

От дясната ми страна Алсид кипеше от гняв. Ако не седяхме на първата редица, сигурно щеше да ми подхвърли някой и друг коментар по адрес на Патрик Фърнан. От другата страна на Алсид седеше Кристин. Лицето ѝ изглеждаше като изваяно от слонова кост. Явно и тя полагаше усилие да овладее емоциите си.

Бащата на Алсид изчака около минута, преди да заеме ораторското място. Очевидно ни даваше време да прочистим лошия вкус в главите си, преди да започне речта си.

Джаксън Ерво, заможен земемер и върколак, ни предостави щедрата възможност да огледаме отлежалата красота на лицето му и чак тогава се обърна към избирателите си:

— Скоро няма да срещнем човек като Джон Флъд. Човек, чиято мъдрост с била калена и изпитана през годините... — О, не, старият Джаксън изобщо нямаше задни помисли, дума да не става!

Изключих съзнанието си за останалата част от службата и се вгълбих в собствените си мисли. Имах достатъчно храна за размисъл.

Всички станахме на крака, когато Джон Флъд — полковник от военновъздушните сили и водач на глутница — напусна църквата за

последен път. Не обелих и дума по пътя до гробището, стоях до Алсид по време на погребалната служба, изтърпях докрай церемонията по поднасяне на съболезнования и когато всичко това приключи, се настанях в колата.

Оглеждах се за високия мъж, но така и не го видях на гробището.

По обратния път към Бон Томпс Алсид очевидно не искаше да нарушаваме приятното си мълчание, само че аз имах въпроси, които чакаха отговор.

— Как разбра? — попитах.

Той дори не се опита да се престори на неразбрал.

— Когато дойдох у вас вчера, усетих едва доловима нейна миризма пред входната ти врата. За останалото се сетих сам.

И през ум не ми мина подобна възможност.

— Едва ли щях да я подуша, ако не познавах Деби толкова добре — уточни той. — Говоря за входната врата. В къщата не усетих нищо.

Значи все пак от чистенето ми е имало някаква полза. Просто имах късмет, че Джак и Лили Лийдс бяха нормални хора с нормално обоняние.

— Искаш ли да знаеш какво се случи?

— Не — отвърна той след кратък размисъл. — Познавам Деби и съм сигурен, че ти просто не си имала друг избор. Долових *нейната* миризма в *твоята* къща. Тя сама с дошла при теб.

Но въпреки това не усетих подкрепа в гласа му.

— Тогава Ерик все още живееше при теб, нали? Може би той го е извършил? — обнадеждено попита той.

— Не — отвърнах.

— Може би вече искам да ми разкажеш цялата история.

— А може би аз вече не искам да ти я разкажа. Или ми вярваш, или не. Или ме смяташ за човек, способен да убие жена без сериозна причина, или не. — Честно казано, недоверието на Алсид ме обиди много повече, отколкото предполагах. Постарах се да стоя настрана от мислите му, защото се страхувах, че може да чуя нещо още по-болезнено.

Алсид направи няколко опита да завърже разговор на други теми, но аз се затворих в себе си. Щом свърнахме по отбивката към моята къща, изпитах огромно облекчение и едва дочаках да спрем, за да изхвърча от колата.

Но Алсид вече ме следваше по петите.

— Все ми е едно. — Гласът му звучеше като ръмжене.

— Какво? — Стоях пред входната врата с ключ в ръка.

— Не ми пука.

— Не ти вярвам. Изобщо.

— Какво?

— Алсид, твоите мисли са по-трудни за четене от тези на обикновените хора, но усещам съмненията в главата ти. И тъй като ме помоли да помогна на баща ти, ще ти кажа следното: Патрик Как-мубеше-името е намислил да извади наяве хазартните проблеми на баща ти, за да го представи като неподходящ кандидат за водач на глутницата. — Няма нищо по-коварно и по-свръхестествено от истината. — Прочетох мислите му още преди да ме помолиш за това. А сега ти казвам сбогом. Не искам да те виждам много, ама много дълго време.

— Какво? — втрещено повтори Алсид. Изглеждаше така, сякаш го бях ударила с ютия по челото.

— Когато те виждам... и чувам мислите в главата ти... се чувствам зле. — Е, имаше и други причини за това, но не исках да ги изброявам. — Благодаря за превоза до погребението. — (Тук може би вкарах нотка сарказъм.) — Оценявам факта, че мислиш за мен. — (Тук нотките сарказъм станаха поне две.) Влязох вкъщи, хлопнах вратата под носа на втрещения Алсид и драматично превъртях ключа. Прекосих енергично всекидневната, така че той да чуе стъпките ми, но в коридора спрях и се ослушах. Мощният двигател изръмжа и ако съдех по шума, колата изхвърча в обратна посока по алеята. Не бих се учудила, ако откриех следи от гумите ѝ по новата ми чакълеста настилка.

Съблякох костюма на Тара, напъхах го в плика, за да го занеса на химическо чистене, и внезапно осъзнах, че се чувствам ужасно потисната. Казват, че когато една врата се затвори, се отваря друга. Но който го е казал, не е живял в моята къща.

Зад повечето врати, които аз отварям, обикновено ме дебне нещо страшно.

[1] Тамара Фей Мескър (1942–2007 г.) — американска телевизионна водеща, певица и автор на книги, известна с

предпочитанията си към тежкия грим. — Б. пр. [↑](#)

7.

Вечерта в бара се появи Сам. Настани се на една ъглова маса, като за кралска визита, и положи гипсирания си крак върху възглавница на отсрещния стол. С едното око наблюдаваше Чарлз, а с другото — реакциите на клиентите спрямо новия барман вампир.

Хората влизаха, сядаха на стола срещу него, прекарваха няколко минути там, а после го оставяха на спокойствие. Сам се измъчваше от болка, усещах го. Винаги усещам напрежението на хората, когато ги боли. Но той беше доволен — и от работата на Чарлз, и от факта, че е сред хора в бара.

Всичко това го усещах съвсем ясно, но щом опреше до въпроса кой го е прострелял, потъвах в мъгла. Някой държеше на мушка свръхсъществата с двойствена природа; някой беше убил неколцина от тях и ранил много пъти по толкова. Стрелецът трябваше да бъде открит на всяка цена. Полицията не подозираше Джейсън, за разлика от събратята му. Ако хората на Калвин Норис решаха да вземат нещата в свои ръце, с брат ми беше свършено. Те не знаеха, че има и други жертви, освен тези от Бон Томпс.

Заех се да ровичкам в главите на хората; опитах се дори да отгатна кои са най-удачните кандидати за убиец, за да не ми се налага да слушам тревогите на Лиз Болдуин (примерно) около най-голямата ѝ внучка.

Приех, че стрелецът най-вероятно е мъж. Познавах много жени, които ходеха на лов, и още два пъти по толкова, които имаха достъп до пушка. Но снайперистите обикновено бяха мъже, нали така? Полицията нямаше представа как стрелецът избира жертвите си, защото изобщо не знаеха за съществуването на паралелния свръхестествен свят. А свръхестествените подозираха единствено местните, защото не знаеха реалните мащаби на проблема.

— Суки — каза Сам, когато минах покрай него, — ела тук за малко. Коленичи до мен.

Приклеках до стола му, за да не ни чуват останалите.

— Суки, неприятно ми е, че пак повдигам този въпрос, но килерът в склада не е подходящ за Чарлз. — Да, килерчето с почистващите препарати не беше предвидено за вампирски нощувки, но вътре не проникваше дневна светлина, така че вършеше работа. Нито килерът имаше прозорци, нито складът.

Отне ми около минута да пренасоча мислите си на друга вълна.

— Само не ми казвай, че Чарлз не може да спи — недоверчиво подхванах аз. Денем вампирите спят непробудно, независимо от обстоятелствата. — Освен това съм сигурна, че си сложил резе от вътрешната страна на вратата.

— Да, но спи свит на пода и се оплаква, че му мирише на стари парцали.

— Ами да, нали там държим препаратите за чистене.

— Опитвам се да ти задам въпрос, Суки... дали Чарлз не би могъл да остане известно време у вас?

— Защо толкова настояваш да ми го натресеш у дома? — попитах. — Едва ли си чак толкова загрижен за удобството на един вампир през деня, когато той така или иначе е мъртъв. Има ли друга причина?

— Суки, с теб сме приятели от доста време, нали?

Надуших нещо гнило. Направо ме блъсна в носа.

— Да — признах аз и нарочно се изправих, за да го гледам отвисоко. — И?

— Носят се слухове, че хотшотската общност е наела телохранител върколак, който да пази Калвин Норис в болницата.

— Да, и на мен ми се стори малко странно. — Веднага усетих безмълвната му тревога. — В такъв случай си чул и какви са подозренията им.

Сам кимна. Сините му очи буквално ме пронизваха.

— Трябва да си дадеш сметка, че това е сериозен проблем, Суки?

— Кое те кара да смяташ, че не съм го направила?

— Отказът да приютиш Чарлз.

— Не виждам нищо общо между нежеланието ми да го прибера къщи и тревогата ми за Джейсън.

— Смятам, че той би ти помогнал да защитиш Джейсън, ако нещата опрат дотам. Аз не мога да мръдна никъде заради този крак,

иначе бих... Но изобщо не вярвам, че Джейсън е този, който ме е прострелял.

Камък ми падна от сърцето. До този момент дори не съзнавах, че съм се тревожила и за подозренията на Сам.

— Ами... хубаво — неохотно се съгласих аз. — Нека дойде. — И сърдито му обърнах гръб. Все още не можех да проумея защо изобщо се съгласих.

Сам извика Чарлз при себе си и набързо го въведе в обстановката. По-късно същата вечер вампирът взе ключовете ми, за да остави багажа си в колата. Няколко минути по-късно се върна в бара и ми даде знак, че ги е пуснал обратно в чантата ми. Кимнах; малко рязко, признавам. Не преливах от щастие, но след като отново ми предстоеше да вляза в ролята на хотелиерка, не можех да не отбележа, че гостът ми се държеше много възпитано.

Същата вечер в „Мерлот“ дойдоха Мики и Тара. И точно като предишния път тъмната аура на вампира предизвика вълнение сред клиентите и всички започнаха да говорят по-високо. От погледа на Тара струеше някаква тъжна примиреност. Искаше ми се да си поговорим насаме, но тя не помръдваше от масата. Още един повод за безпокойство. Когато идваше в бара с Франклин Мот, винаги ми отделяше минутка-две, за да ме прегърне и да попита как са нещата в работата и семейството.

Феята Клодин седеше в дъното на бара. Смятах да намина и покрай нея, но положението на Тара изпълваше цялото ми съзнание. Около Клодин, както винаги, прърхаха обожатели.

Накрая не издържах на напрежението, улових вампира за резците — образно казано — и го повлякох към масата на Тара. Мики прикова змийския си поглед в атрактивния ни барман, а на мен не обърна никакво внимание. В очите на Тара се бореха надежда и страх, затова застанах до нея и положих ръка на рамото ѝ, за да получа по-ясна картина от съзнанието ѝ. Тара се справя прекрасно с живота, но има една ужасна слабост — винаги си избира неподходящи мъже. Сетих се за времето, когато излизаше с „Яйцето“ Бенедикт, който загина в пожар миналата есен. Яйцето пиеше много — единствената му отличителна черта, общо взето. Франклин Мот поне уважаваше Тара и я засипваше с подаръци, макар че естеството на тези подаръци по-скоро крещеше: „Ти си моя държанка“, отколкото: „Ти си моя любима“. Но как се бе

озовала в компанията на Мики? Мики! От това име дори Ерик започваше да заеква!

Чувствах се така, сякаш четях книга с липсващи по средата страници.

— Тара — прошепнах аз. Тя вдигна глава към мен и ме погледна с големите си кафяви очи, лишени от блясък и преливащи от страх и срам.

Всеки страничен човек би възприел Тара като почти нормална. Добре поддържана, гримирана, красива и с модерни дрехи. Но в душата ѝ кипеше борба, която ѝ причиняваше мъчителна болка. Какво се случваше с моята приятелка? Защо досега не бях забелязала, че нещо я яде отвътре?

Зачудих се как да постъпя. Двете с Тара просто стояхме и се гледахме втренчено една друга. Тя прекрасно знаеше, че съм влязла в главата ѝ, но не реагираше.

— Събуди се — машинално прошепнах аз. — Събуди се, Тара!

Нечия бяла ръка се протегна, улови ме за лакътя и насила издърпа дланта ми от рамото на Тара.

— Не ти плащам, за да опипваш приятелката ми — каза Мики. По-ледени очи от неговите не бях виждала: с цвят на тиня, като на влечуго. — Плащам ти, за да ни носиш питиета.

— Тара е моя приятелка — отвърнах аз. Той продължаваше да стиска ръката ми, а ако един вампир се е заловил да те стиска, няма как да не го усетиш. — Ти правиш нещо с нея. Или позволяваш на някой друг да я измъчва.

— Това не е твоя работа.

— Напротив, моя е — отсякох. Очите ми сълзяха от болка и за миг ме обзе панически страх. Мики можеше да ме убие и да изчезне от бара за нула време. Никой нямаше да го спре. Можеше да вземе и Тара със себе си, като кученце на каишка. И преди страхът да ме е завладял напълно, отворих уста и казах ясно и отчетливо: — Пусни ме!

— Трепериш като болно куче — презрително изсумтя той.

— Пусни ме — повторих.

— Или? Какво ще направиш?

— Рано или късно ще легнеш да спиш. Ако не аз, някой друг ще го направи.

Мики млъкна и започна да преосмисля позицията си. Поне така изглеждаше. Едва ли го бях уплашила, макар че много ми се искаше.

Той погледна към Тара и тя веднага проговори, като докосната с вълшебна пръчица.

— Суки, не прави от мухата слон. Вече излизам с Мики. Не ме поставяй в неудобно положение пред него.

Ръката ми отново легна на рамото ѝ. Поех риска да откъсна очи от Мики, за да погледна Тара. Тя със сигурност искаше да се оттегля; усетих стопроцентовата ѝ искреност. Но мотивите ѝ за това тънеха в мъгла.

— Добре, Тара. Искаш ли още едно питие? — бавно попитах аз. Опитвах се да бръкна по-дълбоко в главата ѝ, но ме посрещна ледена стена, хлъзгава и непрогледна.

— Не, благодаря — учтиво отвърна тя. — Трябва да тръгваме.

Мики видимо се изненада и аз се почувствах малко по-добре. Тара отново се владееше, или поне до известна степен.

— Ще ти върна костюма. Вече го оставих на химическо чистене — казах.

— Не се притеснявай.

— Добре. Скоро ще се видим.

Мики я стисна за ръката и двамата тръгнаха към изхода.

Прибрах празните чаши от масата им, забърсах я и тръгнах обратно към бара. Чарлз Туайнинг и Сам се намираха в пълна бойна готовност. Свих рамене и те си отдъхнаха.

Щом затворихме бара, Чарлз търпеливо изчака до задния вход да облека палтото си и да извадя ключовете от чантата.

Отключих вратите на колата и той се настани до мен.

— Благодаря ти, че се съгласи да ме приемеш в дома си — каза.

Насилих се да му отговоря любезно. Не виждах смисъл да съм груба.

— Мислиш ли, че Ерик би имал нещо против да съм тук? — попита Чарлз, след като свърнах по тесния общински път.

— Това не му влиза в работата — отсякох аз. Ядосах се, че Чарлз се интересува от мнението на Ерик.

— Той често ли идва да те навестява? — продължи да разпитва той. Необичайната му настойчивост ме изненада.

Отговорих му чак когато паркирах колата зад къщата.

— Слушай какво — казах. — Не знам какво си чул, но той не е... ние не сме... в такива отношения. — Чарлз ме погледна в очите и запази тактично мълчание, докато отключвах задната врата.

— Чувствай се като у дома си, разглеждай на спокойствие — казах аз, след като го поканих да влезе. Вампирите обичат да са наясно с всички входове и изходи. — После ще ти покажа къде ще спиш.

Докато вампирът любопитно оглеждаше скромната къща, която семейството ми е обитавало толкова много години, аз оставих палтото си на закачалката и отнесох чантата си в спалнята. Попитах Чарлз дали иска кръв, а на себе си направих сандвич. Винаги държа по някоя и друга бутилка 0+ в хладилника и той с удоволствие седна да я изпие, след като внимателно огледа дома ми. Новият ми съквартирант излъчваше спокойствие въпреки вампирската си природа. Не се влачеше след мен и изобщо не ми досаждаше.

Показах му скривалището под капака в килера на спалнята за гости. Обясних му как работи дистанционното на телевизора, показах му скромната си филмова колекция и лавиците с книги във всекидневната.

— Сещаш ли се за нещо друго, от което би могъл да имаш нужда? — попитах. Баба ме е възпитала правилно, макар че едва ли някога си с представяла, че един ден ще посрещам вампири в къщата ѝ.

— Не, благодаря, мис Суки — любезно отвърна Чарлз. Дългите му бели пръсти потупаха превръзката на окото му; стар негов навик, от които ме побиха ледени тръпки.

— Тогава, ако позволиш, ще ти пожелаая лека нощ. — Чувствах се уморена, а разговорите с почти непознат са изтощителна работа.

— Разбира се. Спокойни сънища, Суки. А ако реша да се поразходя из гората...

— Разхождай се, където искаш — прекъснах го аз. Имах резервен ключ за задната врата и побързах да го извадя от чекмеджето в кухнята, където държах всичките си ключове. Чекмеджето за дреболии, изпълнявало тази роля в продължение на осемдесет години, тъй като кухнята е била пристроена към къщата доста по-късно. Вътре имаше поне сто ключа. Най-старите от тях изглеждаха доста странно. По-новите — тези от моето поколение — бяха сортирани и надписани лично от мен. Ключът за задната врата висеше на розов

ключодържател с логото на застрахователната ми компания „Пеликан Стейт“.

— Като приключиш с разходката и решиш да си лягаш, пусни и резето, ако обичаш.

Той кимна и взе ключа.

Обикновено е грешка да изпитваш съчувствие към вампир, но Чарлз излъчваше някаква необяснима тъга, която докосна сърцето ми. Стори ми се самотен, а в самотата има нещо много трогателно. Изпитвала съм я на гърба си. Лично за себе си бих отричала категорично, че съм трогателна или жалка, но когато наблюдавах чуждата самота, неизменно ме заливаше съчувствие.

Почистих грима от лицето си и навлякох розовата си пижама. Измих зъбите си в полузаспало състояние и със сетни сили се проснах на високия стар креват, в който бе спала баба ми чак до смъртта си. Завих се с юргана, шит от прабаба ми и бродиран от сестра й Джулия. И макар на практика да бях сама на този свят — ако не броим брат ми Джейсън, разбира се, — семейството ми бдеше над мен, докато заспивах.

Най-дълбоко спя около три сутринта. И точно тогава се събудих от нечия силна ръка върху рамото си. Събудих се за секунди от шока, все едно някой ме хвърли в басейн със студена вода. И преди да съм се парализирала от страх, замахнах с юмрук, но напразно — китката ми заседна между нечий ледени пръсти.

— Не, не, не, шшшт — чу се остър шепот от мрака. Британски акцент. Чарлз. — Някой дебне около къщата ти, Суки.

Дъхът ми свистеше като парен локомотив. Искрено се надявах да не получа сърдечен пристъп. Притиснах длан върху гърдите си, сякаш исках да уловя сърцето си, ако реши да изхвъркне оттам.

— Легни! — прошепна в ухото ми той и приклепна до леглото. Отпуснах се върху възглавницата и стиснах очи. Горната дъска на леглото се намираше между двата прозореца в спалнята, така че който и да дебнеше отвън, нямаше да успее да разгледа лицето ми. Старателно се преструвах на заспала. Опитах се да мисля, но се страхувах твърде много и нищо не се получаваше. Ако наоколо обикаляше вампир, той — или тя — нямаше как да влезе без покана, освен ако не беше Ерик. Аз всъщност не анулирах ли поканата му? Не си спомнях. *А трябва да помниш такива неща*, нахоках се мислено.

— Замина си — едва чуто прошепна Чарлз.

— Какво става? — попитах аз също толкова тихо. Или поне така се надявах.

— Не знам, навън е твърде тъмно. — Ако и вампир не може да види нищо в тъмното, значи е много, ама *много* тъмно. — Ще изляза да огледам.

— Не — трескаво казах аз, но твърде късно, уви!

Исусе Христе, пастире юдейски! Ами ако наоколо дебнеше Мики? Той щеше да убие Чарлз. Със сигурност!

— Суки! — Изобщо не очаквах да чуя гласа на Чарлз, макар че, честно казано, точно в момента не бях в състояние да очаквам каквото и да било. — Ела навън, ако обичаш!

Плъзнах босите си крака в пухените розови чехли и се втурнах по коридора към задната врата; оттам поне ми се стори, че идва гласът на Чарлз.

— Светвам външната лампа — извиках. Не исках да го стряскам с внезапната ярка светлина. — Сигурен ли си, че навън е безопасно?

— Да — отвърнаха два гласа почти едновременно.

Щракнах ключа със затворени очи. Миг по-късно отворих вратата и пристъпих до прага — в розовата си пижама и розовите си пухени чехли. Веднага ми стана хладно и скръстих ръце пред гърдите си.

Отне ми около минута да възприема зрелището пред себе си.

— Така... — бавно казах аз. Чарлз стоеше на покрития с чакъл паркинг, праметнал ръка около шията на Бил Комптън, съседа ми. Бил също е вампир, от Гражданската война насам. С него си имаме общо минало. Е, може би просто камъче в дългото минало на Бил, но за моя живот си е цяла канара.

— Суки — изхриптя Бил през стиснати зъби. — Не искам да причинявам нищо лошо на този непознат. Кажи му да ме пусне.

Замислих се няколко секунди и бързо реших съдбата му.

— Чарлз, мисля, че можеш да го пуснеш — казах аз и в следващия миг новият ни барман вече стърчеше до мен.

— Познаваш ли този мъж? — попита Чарлз с ледена нотка в гласа.

— Да, познава ме — отвърна Бил със същия леден тон. — Интимно.

Ох, дявол да го вземе!

— Колко сме дискретни. — Нищо чудно и моят тон да е бил леден. — Аз не разправям наляво-надясно подробности от нашата *отдавна приключила* връзка. В замяна очаквам същото джентълменско поведение.

За моя огромна радост, Чарлз повдигна свирепо едната си вежда и хвърли на Бил изпепеляващ поглед.

— Значи сега делиш леглото си с този? — попита Бил и кимна към по-ниския от него вампир.

Всичко друго бих изтърпяла, но не и това. Рядко губя самообладание, но случи ли се, и следа не остана от него.

— А теб какво те интересува? — озъбих се аз. — Дали ще спя със сто мъже, или със сто овце, си е лично моя работа! Защо дебнеш около къщата ми посред нощ? Уплаши ме до смърт!

Бил изобщо не се стресна.

— Съжалявам, ако съм те събудил и уплашил — излъга той. — Просто исках да се уверя, че си в безопасност.

— Обикалял си в гората и си надушил друг вампир — казах. Бил имаше изключително остро обоняние. — Затова се домъкна тук, за да провериш кой е.

— Исках да съм сигурен, че никой не те напада — каза Бил. — Стори ми се, че долових и човешки мирис. Идвал ли ти е днес човек на гости?

И за секунда не повярвах, че Бил е загрижен единствено за безопасността ми. Не ми се нравеше и мисълта, че поводът за посещението му може да е ревност или някакво похотливо любопитство, затова просто поех дълбоко въздух и издишах, за да уталожа шева си.

— Чарлз не е тук, за да ме нападне — казах аз и изпитах гордост от спокойствието в гласа си.

Бил се усмихна презрително.

— Чарлз значи — процеди през зъби той.

— Чарлз Туайнинг — уточни моят гост и се поклони (ако лекото навеждане на къдравата му глава може да се нарече поклон.)

— Къде го намери тоя? — попита Бил, този път доста по-спокойно.

— Той всъщност работи за Ерик, също като теб.

— Ерик ти е осигурил бодигард? Ти имаш нужда от бодигард?

— Слушай какво — процедих през стиснати зъби аз, — докато теб те няма, аз продължавам да живея. Градът — също. Наоколо се разхождат убийци, стреля се по хора. Един от пострадалите е Сам. Имахме нужда от барман, който да го замести, и Чарлз си предложи услугите. — Е, малко позамазах истината, но дребните подробности нямаха значение точно в този момент.

Но пък успях да разклатя спокойствието на Бил.

— Сам. Кой друг?

Треперех от студ в тънката си силонова пижама, но не исках да каня Бил вътре.

— Калвин Норис и Хедър Кинман.

— Мъртви?

— Само Хедър. Калвин е тежко ранен.

— Полицията арестувала ли с някого?

— Не.

— Знаеш ли кой е стрелецът?

— Не.

— Тревожиш се за брат си.

— Да.

— Трансформирал се е по пълнолуние.

— Да.

Бил ме погледна с нещо като съжаление.

— Съжалявам, Суки — каза той. Звучеше искрено.

— Не го казвай на мен. Няма смисъл — троснах се аз. — Кажй го на Джейсън. Той е човекът с козината.

Лицето на Бил доби каменно изражение.

— Извини ме за натрапването. Тръгвам си. — И потъна в гората.

Не видях реакцията на Чарлз, защото веднага се обърнах, влязох в къщата и угасих външната лампа. Проснах се обратно в леглото, но не можах да заспя от яд и тревога. Завих се презглава, за да дам на вампира да разбере, че не ми се говори за случилото се. Той се движеше толкова тихо, че нямах представа къде точно се намира; стори ми се, че спря за миг пред вратата ми, а после продължи по коридора.

Въртях се в леглото поне четиридесет и пет минути и чак тогава усетих, че се унасям в сън.

И точно преди да заспя дълбоко, някой ме стисна за рамото. Усетих миризма на сладък парфюм... и на още нещо, нещо ужасно. Чувствах се страшно отпаднала.

— Суки, къщата ти гори — каза някой.

— Невъзможно е — отвърнах. — Не съм включвала никакви електрически уреди.

— Трябва веднага да излезеш навън — настоя гласът. Някъде отдалеч се носеше непрекъснат пронизителен звук, който ме накара да се сетя за учебните пожарни тревоги в началното училище.

— Добре — казах аз с натежала глава от съня и пушека (който видях, след като си отворих очите). Една тогава осъзнах, че пронизителният звук се носи от детектора за дим. Из жълто-бялата ми спалня се носеха плътни сиви облаци пушек, досущ като зли духове. Нямах сили да следвам темпото на Клодин, затова тя ме издърпа от леглото и ме изнесе на ръце през входната врата. Никога не съм била носена на ръце от жена, но — разбира се — Клодин не е обикновена жена. Остави ме да стъпя на ледената трева в двора и аз мигновено се събудих. Очевидно не сънувах кошмар.

— Къщата ми се е запалила? — Все още не можех да дойда на себе си.

— Вампирът каза, че онзи човек я е запалил — кача тя и посочи към левия край на къщата. Само че аз, в продължение на една безкрайна минута, не можех да откъсна очи от ужасяващата гледка пред себе си — задната веранда и част от кухнята горяха, а огънят озаряваше нощта в червено сияние.

Насилих се да погледна към бегониите и видях проснат на земята човек. Чарлз стоеше на колене до него.

— Обадохте ли се на пожарната? — извиках и към двамата, докато тичах боса към къщата, за да огледам трупа. Бял, гладко избръснат, около трийсетгодишен. Не го познавах.

— О, не, изобщо не се сетих — смотолехи Чарлз. По негово време изобщо не е имало пожарни служби.

— А аз не си нося мобилния телефон — въздъхна Клодин, която бе рожба на модерната цивилизация.

— Тогава ще се наложи да вляза вътре и да го направя, ако телефонът все още работи — казах аз и се завъртях на пета. Чарлз се изправи и ме изгледа сърдито.

— Никъде няма да ходиш — отсече Клодин. — Ей, новият, ти тичаш достатъчно бързо и ще успееш да се справиш.

— Огънят е смъртоносен за вампирите — отвърна той.

Така си беше; изгаряха като факли при първата искра. Успях да потисна егоистичния порив да го накарам да влезе, защото много исках да взема отвътре поне палтото, чехлите и дамската си чанта.

— Иди да звънеш от телефона на Нил — казах аз и посочих надясно. Той изхвърча като ракета, а щом се скри от погледа ми, аз се втурнах към къщата и успях да вляза, преди Клодин да е успяла да реагира. Димът беше станал още по-гъст, а в кухнята, на няколко метра от мен, се виждаха пламъци. Уплаших се и осъзнах грешката си. Изобщо не трябваше да се връщам в къщата. Опитах се да запазя самообладание и се огледах за чантата си. Намерих я на обичайното ѝ място в спалнята, а палтото ми лежеше върху стола в ъгъла. Не успях да намеря чехлите си, но трябваше да се махна оттам незабавно. Измъкнах чифт чорапи от чекмеджето на скрина и изхвърчах от спалнята с насълзени очи. Кашлях и се давех, но инстинктивно посегнах наляво, за да затворя вратата към кухнята. После си плюх на петите и хукнах към входната врата, но се спънах и паднах върху един стол във всекидневната.

— Глупачка! — изруга феята Клодин и аз изпищях. Тя ме грабна през кръста и отново ме изнесе през входната врата, стиснала ме под мишница като навит на руло килим.

Письците и кашлицата блокираха дихателната ми система за минута-две — напълно достатъчно време на Клодин да ме отведе на безопасно разстояние от къщата. Настани ме на тревата и нахлузи чорапите върху босите ми крака. После ми помогна да се изправя и да напъхам ръцете си в ръкавите на палтото. Аз го закопчах и блажено ѝ се усмихнах.

Клодин за втори път се появяваше от нищото, за да ми спаси живота. Първия път заспихах на волана след един много дълъг и изморителен ден.

— Изобщо не ми е лесно с теб — засмя се тя, но вече не толкова искрено.

Лампата в коридора на къщата угасна. Предположих, че или бушоните са гръмнали, или пожарната служба е изключила електричеството.

— Съжалявам — измърморих аз. Нищо друго не ми дойде наум, макар да не разбирах защо трябваше да се извинявам на Клодин, след като не нейната, а моята къща гореше. Искях да изтичам в задния двор за по-добра видимост, но Клодин ме стисна за лакътя.

— Не се приближавай — отсече тя. Опитах се да измъкна ръката си от хватката ѝ, но не успях. — Чуй, колите пристигат.

Вече се чуваха сирените на пожарните коли и аз мислено благослових всеки човек, който идваше да ми помогне. Пейджърите на всички доброволци се бяха разнищели и те бяха скочили от топлите си легла, за да ми се притекат на помощ.

„Баракудата“ Хенеси, шеф на брат ми, паркира колата си на алеята, изскочи отвътре и хукна към мен.

— Вътре има ли други хора? — извика той. Зад неговия автомобил спря пожарна кола и новичкият ми чакъл се разхвърча наоколо.

— Не — отвърнах.

— Има ли газови бутилки?

— Да.

— Къде?

— В задния двор.

— Къде е колата ти, Суки?

— Отзад — отвърнах. Гласът ми започваше да трепери.

— Газова бутилка в задния двор! — изкрещя Баракудата през рамо.

Чу се вик в отговор, последван от бурна активност. Разпознах Хойт Фортънбъри и Ралф Тутън, плюс още няколко мъже и две жени.

Баракудата размени няколко бързи реплики с Хойт и Ралф и извика при себе си някаква дребна жена, която изглеждаше като премазана под огромната тежест на екипировката си. Хенеси посочи към неподвижното тяло в тревата, жената свали шлема си и коленичи до него. Огледа го, опипа го и накрая поклати глава. Чак тогава я разпознах — медицинската сестра на доктор Робърт Мередит, Джен Някоя-си.

— Кой е мъртвецът? — попита Баракудата. Не изглеждаше особено разтревожен.

— Нямам представа — едва чуто отвърнах аз с треперещ глас. Клодин прехвърли ръка през рамото ми и ме притисна до себе си.

До пожарната кола спря полицейска. От шофьорското място изскочи шериф Бъд Диърборн. До него се взеше Анди Белфлър.

— Опа! — изхълца Клодин.

— Аха — добавих аз.

Отнякъде се появи Чарлз, следван по петите от Бил. Вампирите впериха погледи в трескавата активност наоколо и едва минута по-късно забелязаха Клодин.

Дребната жена се изправи, нахлузи отново шлема си и извика:

— Шерифе, бъди така добър и извикай линейка да прибере трупа.

Бъд Диърборн даде знак на Анди и той веднага извади радиостанцията си.

— Един мъртвец не ти ли стига. Суки? — опита се да се пошегува Бъд Диърборн. Бил ядосано изръмжа.

Пожарникарите счупиха прозореца до масата за хранене, принадлежала още на прапрабаба ми, и в нощното небе се издигна облак искри. Пожарната кола се придвижи напред и точно в този момент ламариненият покрив над кухнята и верандата изхвърча във въздуха.

Къщата ми потъна в пламъци и гъсти облаци дим.

8.

Клодин стоеше от лявата ми страна. Бил мина отдясно и улови ръката ми. Тримата стояхме неподвижно и гледахме как пожарникарите пъхат маркуча през счупения прозорец. От задната част на къщата се разнесе звук от счупено стъкло, което значеше, че са строшили и прозореца над мивката. Докато пожарникарите се бореха с огъня, полицаите насочиха вниманието си към трупа. Чарлз смело пристъпи напред.

— Аз го убих — спокойно каза той. — Хванах го, докато палеше огъня. Имаше оръжие и ме нападна.

Шериф Диърборн приличаше повече на пекинез, отколкото на човек. Лицето му на практика изглеждаше вдлъбнато. Имаше кръгли и лъскави очи, които в момента излъчваха огромно любопитство. Кестенявата му коса, щедро изпъстрена със сиви кичури, бе вчесана назад. Изобщо нямаше да се изненадам, ако по време на разговора започнеше да лае.

— А ти кой си? — попита той вампира.

— Чарлз Туайнинг — учтиво отвърна гостът ми. — На вашите услуги.

Шерифът изсумтя, а Анди Белфлъор завъртя отегчено очи. Не го очаквах от тях.

— И си присъствал на местопрестъплението, защото...?

— Отседнал е при мен — спокойно се намеси Бил. — Докато работи в „Мерлот“.

Очевидно мълвата за новия барман бе стигнала до ушите на шерифа, защото той просто кимна. Олекна ми, защото нямаше да се наложи да признавам, че Чарлз нощува в моя килер. Мислено благослових Бил за благородната лъжа. Очите ни се срещнаха за миг.

— Значи правиш самопризнание, че ти си убил този човек? — попита Анди. Чарлз кимна.

Анди повика жената в лекарска престилка, застанала до автомобила си. Дворът ми вече приличаше на служебен паркинг, без да

броим пожарната кола. Новодошлата ме изгледа с любопитство, докато ме подминаваше, и се запъти към свитата до храстите фигура. Извади стетоскоп от джоба си, коленичи до група и притисна накрайника до няколко части от тялото.

— Да. Мъртъв като пън — извика тя.

Анди извади „Полароид“ от полицейската кола и направи няколко снимки на жертвата. Едва ли щяха да станат хубави на оскъдната светлина от светкавицата на фотоапарата и проблясъците от огъня. Онемяла от шока, стоях и зяпах Анди така, сякаш вършеше нещо много важно.

— Колко жалко. Щеше ми се да го попитам защо е запалил къщата на Суки — каза Бил, без да откъсва поглед от работата на Анди. Гласът му сякаш излизаше от хладилник.

— Може би от страх за безопасността на Суки съм го ударил твърде силно — каза Чарлз, опитвайки се да изглежда разкаян.

— Явно така е станало, понеже вратът му е счупен — каза лекарката и огледа бялото лице на Чарлз със същото внимание, което бе отделила и на мен. Изглеждаше малко над трийсет; средна на ръст, слаба, почти кльощава, с много къса червена коса. Приличаше на елф, или поне на елфите от моето въображение — мъничък чип нос, огромни очи и голяма уста. Думите ѝ звучаха сухо и равнодушно, сякаш изобщо не се вълнуваше, че са я измъкнали от леглото посред нощ по такъв повод. Може би изпълняваше длъжността общински съдебен следовател, което значеше, че съм гласувала за нея, но въпреки това не си спомнях името ѝ.

— Коя сте вие? — изчурулика Клодин.

Лекарката премести погледа си върху нея и примигна от изненада. В този безумно ранен час Клодин изглеждаше превъзходно — безупречен грим, яркочервен пуловер, черен ластичен клин, обувки и яке на черно-червени райета. Дългата ѝ къдрава коса беше прибрана назад от челото с червени гребенчета.

— Аз съм доктор Линда Тонесен. А вие коя сте?

— Клодин Крейн — отвърна феята. За пръв път чувах фамилното ѝ име.

— И по какъв повод сте на местопрестъплението, госпожице Крейн? — попита Анди Белфлор.

— Аз съм феята кръстница на Суки — засмя се Клодин. Всички избухнаха в смях, въпреки мрачната обстановка. Около феята винаги цареше веселие. Но обяснението ѝ много ме учуди.

— И все пак, ако трябва да сме сериозни — уточни Бъд Диърборн, — защо сте тук, госпожице Крейн?

Клодин се усмихна дяволито.

— Нощувах у Суки — каза тя и му намигна.

Секунда по-късно двете с Клодин се превърнахме в обект на всеобщото мъжко внимание. Наложих се здраво да затегна мисловната си защита, за да блокирам картините, които раждаха фантазиите им.

Анди разтърси глава, затвори уста и приклепна до мъртвеца.

— Бъд, ще го обърна по гръб — каза той с леко дрезгав глас и го обърна така, че да може да пребърка джобовете му. Портфейлът му се оказа в джоба на сакото, което ми се стори малко необичайно. Анди се изправи и отстъпи встрани, за да прегледа съдържанието му на спокойствие.

— Имаш ли нещо против да хвърлиш един поглед и да се опиташ да го разпознаеш? — попита ме шериф Диърборн. Естествено, че нямах нищо против. И избор нямах. С тревога в душата пристъпих няколко сантиметра напред и още веднъж погледнах лицето на мъртвеца. Изглеждаше все така непознат. И все така мъртъв. Около трийсетгодишен, не повече.

— Не го познавам — смотолевих аз и гласът ми потъна в глъчката от крясъците на пожарникарите и шуртенето на водната струя.

— Какво? — Бъд Диърборн явно имаше проблем със слуха. Кръглите му кафяви очи ме пронизваха.

— Не го познавам! — извиках. — Никога не съм го виждала, доколкото си спомням. Клодин?

Нямам представа защо реших да намеся Клодин.

— О, да, аз съм го виждала — усмихна се тя.

Това мигновено привлече вниманието на вампирите, на полицаите, на лекарката и моето.

— Къде?

Клодин праметна ръка през рамото ми.

— Ама той беше в „Мерлот“ тази вечер, не си ли спомняш? Ти сигурно си била твърде разтревожена за приятелката си. Седеше на

няколко крачки от мен. — В района на Арлийн.

Нямаше нищо необичайно в това, че съм пропуснала да запомня едно мъжко лице в претъпкан бар. Но определено се изненадах, че докато съм подслушвала мислите на клиентите, не съм чула онези, които са били пряко свързани с мен. В крайна сметка той е бил в бара с мен, а няколко часа по-късно е подпалил къщата ми. Със сигурност е размишлявал за това, нали така?

— Според данните в шофьорската книжка той е от Литъл Рок. Арканзас — каза Анди.

— А на мен ми каза, че е от Джорджия — обади се Клодин с обичайното си добро настроение, но вече не се усмихваше. — Представи ми се като Марлон.

— А каза ли ви по каква работа е в града, госпожице Крейн?

— Каза, че просто минавал; имал стая в мотел до магистралата.

— Нещо друго каза ли?

— Не.

— Придружихте ли го до мотела му, госпожице Крейн? — попита Бъд Диърборн с пресилено безразличие.

Доктор Тонесен местеше поглед от единия към другия, все едно се намираше на словесен тенис турнир.

— Господи, не, разбира се! аз не съм такава — отвърна Клодин и се усмихна лъчезарно.

Бил изглеждаше така, сякаш някой размахваше под носа му бутилка кръв — резците му стърчаха, а очите му жадно следяха всяко движение на Клодин. Вампирите губят самообладание в присъствието на феи. Чарлз също скъсяваше разстоянието помежду им.

Клодин трябваше да си тръгне, преди полицаите да забележат състоянието на вампирите. Линда Тонесен вече се оглеждаше подозрително; самата тя трудно прикриваше интереса си към Клодин. Надявах се да приеме, че кръвопийците са впечатлени от женската ѝ красота, а не от свръхестествената ѝ същност.

— „Братството на Слънцето“ — каза Анди. — Има членска карта, но на нея няма написано име, което е малко странно. Шофьорската му книжка с издадена на името Джеф Мариот. — Той ме погледна въпросително.

Поклатих глава. Името не ми говореше нищо.

Изобщо не се изненадвах, че член на Братството би могъл да извърши нещо толкова подло, като например да запали дома ми посред нощ, когато и аз съм вътре. „Братството на Слънцето“ — известна антивампирска групировка — не за пръв път се пробваше да ме изгори жива.

— Сигурно е знаел, че си в близки отношения с вампирите — изтърси Анди.

— Домът ми изгаря пред очите ми и едва не се простих с живота си, защото познавам вампири?

Дори Бъд Диърборн изпита леко неудобство.

— Някой очевидно е знаел, че си имала връзка с господин Комптън — смотолеви Бъд. — Съжалявам, Суки.

— Клодин трябва да тръгва — казах аз.

Рязката смяна на темата стресна не само Анди и Бъд, но и Клодин. Тя погледна към двамата вампири, които постепенно затягаха обръча около нея, и веднага пое щафетата:

— Да, съжалявам, но трябва да се прибирам. Утре съм на работа.

— Къде е колата ви, госпожице Крейн? — попита Бъд Диърборн и се огледа. — Видях само колата на Суки в задния двор.

— Паркирах до къщата на Бил — излъга Клодин, без да ѝ мигне окото. Имаше дългогодишен опит в тази област. И без да се бави повече, тя потъна в гората. Наложих се да стисна здраво ръцете на Бил и Чарлз, за да не я последват. Вампирите гледаха като хипнотизирани в мрака след нея и аз ги оципах силно, за да се съвземат.

— Какво? — измърка Бил.

— Излез от това състояние — прошепнах аз с надеждата, че останалите няма да ме чуят. Не им трябваше да знаят, че Клодин е свръхсъщество.

— Господи, каква жена! — обади се доктор Тонесен. Имаше почти същото замаяно изражение като вампирите, но бързо се взе в ръце и продължи по същество: — Линейката ще дойде да прибере... ъм... Джеф Мариот. Тук съм единствено защото радиостанцията ми беше включена, докато се прибирах след работа от болницата в Кларис. Трябва да се прибера и да поспя. Съжалявам за пожара, госпожице Стакхаус, но можеше и по-зле да е. — Тя кимна към трупа.

Докато тя се качваше в рейнджровъра си, при нас дотърча Баракудата. Познавах го от години — бе стар приятел на баща ми, —

но за пръв път го виждах в ролята на командир на доброволния пожарникарски отряд. Въпреки студа по опушеното му лице се стичаха струйки пот.

— Суки, успяхме да потушим пожара — уморено въздъхна той.
— Не е толкова зле, колкото може би си очаквала.

— Не е ли? — изцвърчах аз.

— Не, миличка. Нямаш задна веранда и кухня... и кола, опасявам се. И нея е залял с бензин. Но останалата част от къщата си е наред.

Кухнята... единственото място, където би могло да има следи от смъртта на Деби. Сега дори следователите от канал „Дискавъри“ не биха могли да открият следи от кръв в обгореното помещение. Съвсем неволно избухнах в смях.

— Кухнята... — кисках се аз. — Цялата кухня я няма?

— Да — смутено отвърна Баракудата. — Надявам се, че имаш застраховка.

— О, да! — възкликнах аз и с мъка потиснах по-редния пристъп на смях. — Имам. Трудно ми беше да плащам вноските, но не исках да прекратявам застрахователната полица на баба. — Баба ми много държеше на тези неща, и слава богу! Познаваше твърде много хора, решили да спрат месечните си вноски с цел пестене на пари, а после претърпели огромни загуби.

— Кой е агентът ти? Веднага ще му се обадя. — Баракудата беше готов на всичко, за да спра да се смея. Ако му кажех да лае или да прави клоунски физиономии, сигурно щеше да го направи.

— Грег Обърт — отвърнах.

Нощта внезапно врхлетя съзнанието ми с цялата си тежест. Къщата ми изгоря (или поне част от нея). Някой желаете смъртта ми. При мен живееше вампир, който се нуждаеше от сигурно скривалище през деня. Останах без кола. В двора ми лежеше мъртвец на име Джеф Мариот — човекът, запалил къщата и колата ми заради голи предразсъдъци. Направо страхотно!

— Джейсън не си е у тях — извика отдалеч Баракудата. — Звъннах му току-що. Предполагам, че ще иска тя да отиде при него.

— Тя и Чарлз... така де, Чарлз и аз ще я вземем с нас в моята къща — каза Бил. И неговият глас се носеше от същото разстояние.

— Не знам... просто не знам — колебливо се обади Бъд Диърборн. — Суки, ти съгласна ли си?

Имах няколко варианта за избор, но мозъкът ми отказваше да ги обмисли сериозно. Не можех да се обадя на Тара, защото не исках да виждам Мики. А в караваната на Арлийн и без мен имаше твърде много хора.

— Да, съгласна съм. — Дори собственият ми глас звучеше далечен и чужд.

— Добре. Важното е да знаем къде можем да те открием, ако се наложи.

— Суки, обадих се на Грег и му оставих съобщение на служебния телефон. Звънни му още утре сутрин — каза Баракудата.

— Добре — отвърнах.

И тогава всички пожарникари се изредиха да ми кажат колко много съжаляват. Познавах всеки един от тях: приятели на баща ми, приятели на Джейсън, редовни клиенти в бара, бивши съученици.

— Направихте всичко възможно — многократно повтарях аз. — Благодаря ви, че спасихте останалата част от къщата ми.

После дойде линейката, за да прибере подпалвача.

Дотогава Анди Белфлър вече беше открил туба с бензин в храстите, а по думите на доктор Тонесен ръцете на трупа воняха на бензин.

Не можех да повярвам, че някакъв непознат е решил да запали и къщата ми, и мен само заради предпочитанията ми към определен тип мъже. И точно в този момент, когато се замислих колко близо съм била до смъртта, изпитах задоволство, че злосторникът си получи заслуженото. Изпитах и благодарност към Чарлз за доброто дело. Може би дължах живота си на Сам и на неговата настоятелност да приюти вампира в къщата си. Ако Сам беше наоколо, щях да го засипя с благодарности.

Най-накрая тримата тръгнахме към къщата на Бил. Баракудата ме посъветва да не се връщам в моята до сутринта, и то само ако застрахователният агент и пожарният инспектор са успели да огледат щетите. Доктор Тонесен ме помоли да намина през кабинета ѝ, ако се чувствам замаяна. Каза и други неща, но така и не запомних терминологията.

Гората тънеше в мрак, разбира се, а вече сигурно наближаваше пет сутринта. След първите няколко крачки Бил ме взе на ръце, но аз изобщо не се възпротивих, защото едва гледах от умора и тъкмо се чудех как ще намеря сили да прекося пеша гробището.

Свали ме от гърба си едва когато стигнахме къщата му.

— Ще успееш ли да се качиш по стълбите? — попита.

— Аз ще ти помогна — предложи Чарлз.

— Не, ще се справя — казах аз и тръгнах, преди да са успели да гъкнат. Честно казано, не бях сигурна дали ще ми стигнат силите, но полака-лека успях да се добера до спалнята, където прекарах много нощи по време на връзката ми с Бил. Той си имаше тайно светлоустойчиво убежище някъде на долния етаж в къщата, но аз никога не съм го питала къде точно. (Най-вероятно се намираше в нишата под кухнята, предвидена от строителите на къщата за вана или оранжерия.) Нивото на водните басейни в Луизиана не позволяваше наличието на мазета в къщите, но аз изобщо не се съмнявах, че Бил има още едно скривалище в дома си. Двамата с Чарлз нямаше да делят една постеля — макар че това изобщо не ме интересуваше. Все още имах резервна нощница в едно от чекмеджетата на стария скрин в спалнята, както и четка за зъби в банята за гости. Изненадах се, че Бил не ги е изхвърлил на боклука; сякаш ме е очаквал да се върна.

Или пък просто не е имал повод да се качи до спалнята след раздялата ни.

Реших да отложа къпането за сутринта. Съблякох вмирисаната пижама и скъсаните чорапи, измих лицето си, облякох чистата нощница и се покатерих на високото легло с помощта на старата табуретка, която винаги ползвах за сгъпало. Докато в главата ми жужаха събитията от напрегнатото денонощие, благодарих на Господ, че съм жива. Не ми остана време да Му кажа нищо друго, защото сънят ме погълна мигновено.

Спах само три часа. После тревогите ме събудиха. Имах достатъчно време да се срещна с Грег Обърт, застрахователния агент. Облякох една от тениските на Бил и чифт негови джинси, които намерих оставени пред вратата на спалнята. Имаше и чисти топли чорапи, но категорично отказах дори да пробвам огромните му обувки. За моя огромна радост, открих чифт домашни чехли с гумени подметки, забравени от мен в дъното на гардероба. Бил все още пазеше

кафемашината от периода на ухажването ни, така че си сипах кафе в една чаша и я понесох през гробището на път към къщата ми — или по-точно останките от нея.

Грег тъкмо паркираше в двора, когато се появих измежду дърветата. Излезе от пикапа си, огледа странното ми облекло, но деликатно се направи на разсеян. После двамата с него застанахме един до друг и вперихме погледи в къщата. Грег е член на настоятелството в Презвитерианската църква. Има пясъчноруса коса и носи очила без рамки. Винаги съм го харесвала. Или поне донякъде, защото всеки път, когато водех баба да плати застрахователната си вноска, той излизаше от кабинета си, здрависваше се с нея и я караше да се чувства като много важен клиент. Но тънкият му бизнес усет можеше да се мери единствено с късмета му. Години наред хората се шегуваха, че личното му финансово състояние се гради върху онова, което съдбата е отредила на клиентите му.

— Ех, ако можех да го предвидя — въздъхна Грег. — Суки, много съжалявам.

— Какво имаш предвид, Грег?

— О, ами... просто... трябваше да се сетя, че би могла да имаш нужда от допълнително покритие при щети — разсеяно каза той и тръгна към задния двор. Аз веднага го последвах и от чисто любопитство реших да бръкна в мозъка му. Онова, което открих там, буквално ме втрещи.

— Заклинанията вършат добра работа в застрахователния бизнес, а? — попитах.

Той изхълца. Буквално.

— Значи слуховете за теб са верни — ахна той. — Аз... аз не... аз просто... — Грег Обърт стърчеше до обгорялата ми кухня и ме гледаше с увиснало чене.

— Всичко е наред — успокоих го. — Можеш да се преструваш, че не знам, ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

— Жена ми ще умре, ако разбере — мрачно каза той. — Децата ми също. Аз просто искам да ги държа настрана от тази част на живота ми. Майка ми беше... тя беше...

— Вещица? — услужливо му помогнах аз.

— Ами... да. — Очилата му проблясваха на ранното утринно слънце, докато гледаше останките от кухнята ми. — Но баща ми

винаги се е преструвал, че не знае, и макар че тя ме подготвяше да заема мястото ѝ, аз най-много от всичко на този свят исках да бъда нормален човек. — Грег кимна в потвърждение на това, че е постигнал мечтата си.

Забих поглед в кафето. Слава богу, че имах какво да държа в ръцете си. Грег се самозалъгваше и си вярваше, но аз нямах намерение да му го казвам. Това лежеше на неговата съвест и не аз, а Господ щеше да го съди. Не че смятах методите му за лоши, но в подобна ситуация никой нормален човек не би прибегнал до такива. Да осигуряваш прехраната си (буквално) посредством магия, противоречи на правилата... не знам кои правила, но сигурно има такива.

— Аз съм опитен агент — каза той в своя защита, макар че аз не обелвах и дума. — Внимавам какво застраховам. Внимавам при оценяването на щетите. Не всичко се крепи на магия.

— О, да, разбира се — обадох се аз. Трябваше да кажа нещо, защото не исках да се взриви от тревога. — Така или иначе, късметът изневерява на хората. Подобни неща се случват непрекъснато, нали така?

— Независимо от заклинанията, които използвам — мрачно се съгласи той. — Шофират пияни. Пък и автомобилите се амортизират с течение на времето и стават аварии.

Представих си как Грег обикаля Бон Томпс, за да прави заклинания за повреда на хорските автомобили, и забравих за опожарената си къща... е, не задълго, разбира се.

На ясната дневна светлина успях да видя реалните мащаби на щетите, нанесени от пожара. Не спирах да си повтарям, че можеше да е и много по-зле — пострадалата кухня е била добавена към задната част на къщата доста по-късно, — но именно там се намираше най-скъпоструващата ми покъщнина. Сега трябваше да сменя печката, хладилника, бойлера и микровълновата печка. Плюс пералнята и сушилнята, които държах на задната веранда.

Освен с тези основни електроуреди се бях простила и с чиниите, купите и тиганите, както и със сребърните прибори за хранене, някои от които доста стари. Една от прабабите ми произхождаше от сравнително заможно семейство и донесла като зестра сервиз от фин китайски порцелан и сребърни прибори за чай, които всеки път трябваше да се полират. Голяма мъка. Осъзнах, че никога повече

нямаше да полирам посуда, но тази мисъл не ми донесе облекчение. Колата ми беше стара и отдавна се канех да я сменя, но нямах никакво намерение да го правя точно сега.

Е, имах застраховка, а и пари в банката, благодарение на вампирите, които ми платиха за престоя на Ерик в дома ми.

— Имала си детектори за дим, нали? — тъкмо питаше Грег.

— Да, имах — отвърнах аз и се сетих за пронизителното пищене, което започна веднага след като Клодин ме събуди. — В коридора би трябвало да е останал един, освен ако таванът не е паднал, разбира се.

Вече нямаше стълби, по които да се качим на задната веранда, а пострадалите дъски изглеждаха доста нестабилни. Дори пералнята бе хлътнала до половината под тях и лежеше на една страна под странен ъгъл. Прималя ми — нещата, които ми служеха ежедневно, които бях пипала и използвала стотици пъти, сега се въргаляха под открито небе, унищожени и непотребни.

— Ще влезем през парадния вход — предложи Грег и аз веднага се съгласих.

Вратата беше отключена. Изпитах моментна паника, но бързо осъзнах, че тревогата ми е напълно безпочвена и дори абсурдна. Пристъпих прага и веднага усетих тежката миризма на пушек. Очите ми се насълзиха и аз побързах да отворя всички прозорци. Хладният бриз нахлу в задушното помещение и няколко минути по-късно положението стана търпимо.

Тази част на къщата изглеждаше по-добре, отколкото очаквах. Мебелите имаха нужда от сериозно почистване, разбира се, но подовата настилка изглеждаше напълно здрава. На горния етаж не се качих изобщо, защото рядко използвах стаите там, и точно в момента състоянието им изобщо не ме интересуваше.

Движех се бавно през всекидневната към коридора, със скръстени под гърдите ръце, и внимателно оглеждах пораженията. Подът едва чуто изскърца. Нямаше нужда да се обръщам; просто усетих, че е дошъл Джейсън. Двамата с Грег си размениха няколко реплики, но миг по-късно Джейсън млъкна шокиран, досущ като мен.

Стигнахме до коридора. Вратата към спалнята ми и тази на стаята срещу нея бяха отворени. Завивките ми още стояха отметнати. Чехлите ми бяха до нощното шкафче. През стъклата на прозорците не се виждаше почти нищо от сажди и влага. Тежката

миризма се усещаше още по-силно. Вдигнах поглед нагоре и безмълвно посочих към детектора за дим, монтиран на тавана в коридора. Отворих вратичката на шкафа, в които държах ленените чаршафи, и установих, че са пропити от влага. Е, този проблем можеше да се реши с едно пране. Гардеробът ми делеше обща стена с кухнята. На пръв поглед дрехите ми изглеждаха непокътнати, но после забелязах по-светлите ивици, прогорени по раменете от нажежените метални закачалки. Обувките ми бяха опечени. Само три чифта от тях изглеждаха използвани.

Преглътнах с мъка.

Коленете ми трепереха неудържимо, но реших да се присъединя към брат ми и застрахователния агент, които предпазливо поеха към кухнята.

Подът в коридора изглеждаше съвсем прилично. Бившата ми кухня беше просторно помещение, служило години наред на семейството ми и като трапезария. Пристъпих прага и огледах пораженията. Масата и два от столовете — частично обгорели. Линолеумът — почернял и напукан. Бойлерът — пропаднал в пода. Завесите на прозореца над мивката висяха като парцали. Завесите на баба. Тя не обичаше да шие, но онези, които си беше харесала в „Джей Си Пени“, ѝ се сториха твърде скъпи. Помня как извади старата шевна машина на майка си и купи от „Хенкокс“ някакъв евтин, но много красив плат на цветя. Шиеше и ругаеше под носа си непрестанно, но най-накрая успя да ги завърши. Двамата с Джейсън им се възхитихме подобаващо, за да я накараме да разбере, че си е струвало усилията. Тя беше толкова довольна...

Отворих чекмеджето, където държах ключовете, и ги открих разтопени и залепнали заедно. Стиснах зъби и затворих очи. Джейсън веднага дойде при мен.

— Мамка му! — просъска гой. Тонът му ми помогна да преглътна сълзите си.

Подпрях се на ръката му и останах така в продължение на минута, докато той непохватно ме потупваше по гърба. Болеше ме да гледам любимите си вещи в такова състояние, макар непрекъснато да си повтарях, че можеше и по-зле да е — да загубя цялата си къща и дори да загина. Имах късмет, че детекторът за дим ме събуди навреме,

но можех да попадна в ръцете на подпалвача Джеф Мариот и да бъда убита.

Почти всичко в източната част на кухнята беше унищожено. Нямаше нито под, нито покрив.

— Имаш късмет, че сте на горния етаж са встрани от кухнята — каза Грег след огледа на двете тавански стаи. — Най-добре ще е да се консултираш със строител, но според мен вторият етаж е в добро състояние.

После преминахме към финансовата част от разговора — кога щях да получа парите, каква сума и колко щяха да ми удържат от нея.

Докато Джейсън се луташе из двора, аз изпратих Грег до колата му. Походката и движенията на брат ми издаваха, че едва се побира в кожата си от гняв — не само заради състоянието на къщата, но и поради факта, че едва не загинах в нея. След като Грег си тръгна, започнах да мисля откъде да я подхвана — имах цял списък задачи за вършене, телефонни разговори за провеждане (откъде?), а трябваше да се появя и на работа (с какви дрехи?).

Джейсън се приближи към мен и каза:

— Ако бях тук, щях да го убия.

— В животинското си тяло?

— Аха. Но преди това щях да го уплаша до смърт... кучия му син!

— Звучи чудесно, но според мен Чарлз добре се е справил с тази задача.

— Арестуваха ли вампира?

— Не, Бъд Диърборн му каза да не напуска града. В крайна сметка затворът в Бон Томпс не разполага с килия за вампири. Обикновените килии не са достатъчно здрави за тях, а освен това имат прозорци.

— Значи този кучи син е членувал в „Братството на Слънцето“? Просто някакъв непознат, дошъл в града само за да те очисти?

— Така изглежда.

— А защо ти имат зъб? Само защото излизаше с Бил и си близка с вампирите ли?

„Братството на Слънцето“ наистина ми имаше зъб, и то кътник. Вампирите разгромиха огромната им църква в Далас, а един от водачите им загина — и всичко това по моя вина. Вестниците изписаха

купища статии относно полицейската акция в Тексас. След като пристигнали в района, полицаите открили паникьосаните членове на Братството, които търчали наоколо и твърдели, че са били нападнати от вампири. Органите на реда нахлули в сградата и при обиска открили в мазето килия за мъчения, нелегално оръжие, пригодено за стрелба по вампири с дървени колове, както и един труп. Не намерили нито един вампир. Стив и Сара Нюлин, ръководителите на даласката църква на Братството, бяха в неизвестност от онази нощ до ден-днешен.

Аз обаче имах лошия късмет да срещна Стив Нюлин в Джаксън, където той, заедно със свой съучастник, се готвеше да убие вампир с дървен кол в един нощен бар. Аз им попречих да го направят. Нюлин успя да се измъкне, за разлика от приятелчето си.

А сега излизаше, че последователите на Нюлин са ме издирвали през цялото това време. Изненадах се, че не съм успяла да го предвидя, но в интерес на истината всички събития през последната година ме връхлитаха изневиделица. От Бил знаех — а той има известни компютърни умения, — че всеки може да бъде открит с помощта на това чудо на техниката.

А може би Братството използваше услугите на частни детективи, като онези двамата, които ме навестиха вчера? Може би Джак и Лили Лийдс просто са ме излъгали, че работят за семейство Пелт? Не ми приличаха на фанатици, но силата на зеления цвят е универсална.

— Вероятно ме мразят, защото съм излизала с вампир — въздъхнах. Двата с Джейсън стояхме облежнати на пикапа му, вперили тъжни погледи в почернялата къща. — Кого ще ми препоръчаш за ремонта на кухнята?

Не смятах да ползвам услугите на архитект. Искях просто да възстановя предишното състояние на кухнята. Подът трябваше да се смени напълно, така че спокойно можех да я направя малко по-голяма и да затворя изцяло верандата. Така пералнята и сушилнята щяха да са добре защитени от лошо време. Имах предостатъчно пари да си го позволя, а и застрахователната компания щеше да поеме голяма част от разходите.

Малко по-късно в двора спря още един пикап. Максин Фортънбъри, бабата на Хойт, свали от задната седалка няколко коша за пране.

— Къде са ти дрехите, девойче? — извика тя. — Ще ги взема вкъщи да ги изпера. Сигурно всичките миришат на пушек.

Започнах да протестирам, тя настоя и след кратък словесен двубой двете влязохме в одимената къща, за да вземем част от дрехите ми. Максин грабна и наръч ленени чаршафи от скрина в спалнята, за да види дали би могла да им вдъхне живот.

Веднага щом Максин си тръгна, по алеята се зададе новата кола на Тара, следвана от домашната ѝ помощница — висока млада жена на име Маккена, — която шофираше старата ѝ кола.

След като ме прегърна и ми поднесе съчувствията си, Тара каза:

— Ще караш старото ми „Малибу“, докато се справиш със застрахователите. Само седи в гаража ми и събира прах. Дори обмислях да пусна обява във вестника, че го продавам. Ще ти свърши добра работа.

— Благодаря ти — замаяно отвърнах аз. — Тара, колко мило от твоя страна. — Не изглеждаше добре, веднага ми направи впечатление, но точно в този момент няха сили да мисля за чужди проблеми.

Двете си тръгнаха и аз им помахих вяло за довиждане.

След това дойде Тери Белфлър. Предложи ми да събори изгорялата част срещу символично заплащане, както и да извози отпадъците до общинското сметище. Каза, че може да започне веднага щом полицията даде разрешение, и за моя огромна изненада, ме прегърна по свое желание.

После пристигна Сам. Доведе го Арлийн. Той излезе от колата и остана загледан в къщата няколко минути. В пълно мълчание, със стиснати устни. Всеки друг мъж би казал: „Какъв късмет, че изпратих вампира у вас, а?“ Но не и Сам. Вместо това той попита:

— Какво мога да направя за теб?

— Не ме уволнявай — усмихнах се аз. — Прощавай ми, когато идвам на работа в странно облекло.

Арлийн обиколи цялата къща, а после ме прегърна безмълвно.

— Лесна работа — отвърна той, все така сериозен. — Разправят, че подпалвачът бил член на Братството, а пожарът е нещо като наказание за теб... заради връзката ти с Бил.

— В джоба си имаше членска карта, а в храстите открихме туба с бензин — свих рамене аз.

— Но как е успял да те открие? Наоколо няма... — Гласът му изтъня и той млъкна, сякаш търсеше точните думи.

Мислеше си, също както и аз, че пожарът едва ли е бил предизвикан само заради връзката ми с Бил. При подобни „провинения“ — любовни или бизнес отношения с вампири — членовете на Братството обикновено заливаха мишените си със свинска кръв. Имаше доста подобни случаи. Най-известният от тях — с дизайнер от „Диор“, който подготвил пролетна колекция и наел за представянето й манекени вампири. Тези неща обикновено се случваха в оживените градове, където имаше големи „църкви“ на Братството и по-гъста вампирска популация.

Ами ако този подпалвач е бил нает от друго? Ами ако членската карта за Братството е била пхната в портфейла му, за да ни подведе?

Всяка от тези версии можеше да е вярна. Или всичките. Или никоя. Не знаех какво да си мисля и на какво да вярвам. Дали бях мишена на убиец, като при случая със свръхсъществата? И трябваше ли да се страхувам от куршум в мрака, след като пожарът не успя да постигне целта си?

Тази вероятност ми се стори толкова плашеща, че потръпнах от ужас и побързах да я изхвърля от главата си. Нямах желание да плувам в толкова дълбоки води.

Пожарният следовател от щатската полиция се появи още преди Сам и Арлийн да са си тръгнали. Аз тъкмо довършвах обяда, който Арлийн ми беше донесла. Хич не я бива в готвенето (меко казано, но не искам да бъда груба). Сандвичът ми се състоеше от евтина пушена наденица и жилав като пластмаса кашкавал. За пиене — кутийка подсладен второкачествен чай. Но тя все пак бе помислила за мен и си беше направила труда да ми ги донесе, заедно с рисунка от децата й. При тези обстоятелства щях да съм доволна и на комат сух хляб.

Арлийн по навик изпърха с мигли към пожарния следовател. Казваше се Денис Петибоун — слаб мъж, приближаващ петдесетте. Имаше фотоапарат, бележник и мрачен вид. На Арлийн й отне цели две минути разговор, за да изкопчи усмивчица от устните на господин Петибоун, а след още две минути кафявите му очи вече се наслаждаваха на извивките й. Преди да се качи в колата си, за да

откара Сам, Арлийн вече притежаваше обещание от следователя, че ще се отбие в бара същата вечер.

Арлийн ми предложи да ношувам на сгъваемия диван в караваната ѝ — много мило от нейна страна, — но аз отказах. Не исках да я притеснявам, а и така щях да си спестя редовния ѝ сутрешен номер „закарай-децата-до-училище“. Уверих я, че има къде да отида. Бил едва ли щеше да ме изгони. Джейсън също спомена, че вратата му е широко отворена, ако имам нужда. А преди да си тръгне, Сам — за моя огромна изненада — каза:

— Можеш да отседнеш при мен, Суки. Без да се чувстваш задължена. Караваната ми е голяма, имам две свободни стаи. В едната даже има легло.

— Много мило от твоя страна — отвърнах аз с цялата си искреност. — Но ако го направя, всичко живо в Бон Томпс ще започне да ни сватосва. Благодаря ти все пак.

— А няма ли да се случи същото, ако останеш у Бил?

— Не мога да се омъжа за Бил. Не и законно — оборих го аз. — Освен това Чарлз също е там. Няма да сме сами.

— Масло в огъня — отбеляза Сам. — Така клюката става още по-пикантна.

— Ласкаеш ме; караш ме да се чувствам апетитна мръвка, достатъчна за двама вампири едновременно.

Сам се ухили, което автоматично свали десет години от възрастта му.

Чу се хрущене на чакъл под поредните автомобилни гуми и той погледна над рамото ми.

— Я виж кой идва — каза.

Огромен и много стар пикап спря на алеята в двора ми. Отвътре излезе Доусън, огромният върколак, изпълняващ длъжността телохранител на Калвин Норис.

— Суки — изръмжа той с толкова дълбок глас, че очаквах земята да завибрира под краката ми.

— Здравей, Доусън. — За малко да го попитам: „Ти пък какво правиш тук?“, но се спрях навреме. Щеше да прозвучи много грубо.

— Калвин разбра за пожара у вас — отвърна той, без да си губи времето с предисловия. — Каза ми да намина, за да видя дали си

ранена. Помоли да ти предам, че мисли за теб, а ако беше здрав, вече щеше да е тук с чук и гвоздеи в ръка.

С крайчеца на окото си забелязах, че Денис Петибоун наблюдава Доусън с голям интерес. В интерес на истината, върколакът все едно носеше на гърдите си надпис: „Стой настрана от мен!“

— Предай му, че съм му много благодарна. Пожелавам му бързо оздравяване. Как е той, Доусън?

— Свалиха му няколко от тръбичките, с които е вързан за разни апарати. Успя да стане и да направи няколко крачки. Много тежка рана — каза той и се огледа, за да прецени на какво разстояние е пожарният следовател. — Дори за един от нас — добави.

— Така си е. Благодаря, че се отби.

— Калвин каза, че можеш да отседнеш в къщата му, докато той е в болницата. В момента е празна и с удоволствие ще ти я предостави.

Много мило от негова страна (за кой ли път го казвах днес), но не исках да се чувствам задължена към Калвин.

— Госпожице Стакхаус, вижте тук — извика Денис Петибоун. — Ето къде е плиснал бензина. Виждате ли къде е започнал огънят?

— Да, виждам — отвърнах аз и с мъка преглътнах.

— Имате късмет, че снощи нямаше никакъв вятър. И най-вече, че вратата е била затворена; вратата между кухнята и останалата част от къщата. Огънят щеше да плъзне и по коридора. Когато пожарникарите са счупили прозореца на северната стена, огънят се е обърнал към източника на кислород, а не към вътрешността на къщата.

Спомних си за необяснимия импулс да се върна в къщата — напук на здравия разум — и да затворя онази врата.

— След няколко дни миризмата на пушек вече няма да е толкова силна — каза следователят. — Отворете прозорците още сега и се молете да не вали. Разбира се, ще трябва да се обадите на електрокомпанията, за да възстановят подаването на електричество, а също и на газовата компания, за да огледат съоръженията си. Така че къщата е негодна за обитаване на този етап.

Един вид, можех да спя вътре, колкото да имам покрив над главата си. Без електричество, без отопление, без топла вода, без възможност за готвене. Благодарих на Денис Петибоун и отново се обърнах към Доусън, който бе станал свидетел на разговора.

— Ще се постарая да навестя Калвин при първа възможност, само да пооправя тази каша — казах аз и кимнах към почернялата си къща.

— Да, разбира се — отвърна телохранителят и тръгна да се качва в пикапа. — Ако разбереш кой стои зад пожара, освен мъртвия кучи син, незабавно уведоми Калвин. Той настоява.

Хвърлих поглед към разрушената кухня. От спалнята ми я деляха само няколко крачки.

— За това съм му особено благодарна — побързах да кажа аз, преди християнската ми същност да е запушила устата ми.

В кафявите очи на Доусън проблесна безмълвно разбиране.

9.

Благодарение на Максин разполагах с ухаещи на чисто дрехи за работа, но трябваше да си купя обувки от някой по-евтин магазин. Обикновено не се скъпя за обувки и ги купувам качествени, тъй като работя на крак, но сега няхах време да ходя до любимия ми обувен магазин в Кларис или до търговския център в Монро. Когато отидох на работа, Суити де Арт излезе от кухнята да ме прегърне, препасала бяла престилка около слабото си тяло. Дори момчето, което бършеше масите, ми каза колко съжالياва за случилото се. Холи и Даниел ме потупаха по рамото една след друга и изразиха надеждата си, че нещата ще се оправят.

Арлийн се вълнуваше дали симпатягата Денис Петибоун ще наmine през бара. Уверих я, че ще дойде.

— Предполагам, че често му се налага да пътува — замислено каза тя. — Чудя се къде ли живее.

— Даде ми визитната си картичка. Служебният му адрес е в Шривпорт. Сега, като се замислих, се сетих какво ми каза. Купил си малка ферма в околностите на Шривпорт.

Арлийн присви очи.

— Вие двамата май доста сладко сте си поприказвали.

Понечих да възразя, че Денис е твърде стар за мен, но Арлийн вече трета година празнуваше трийсет и шестия си рожден ден, затова тактично премълчах.

— Човекът просто убиваше работно време — заоправдавах се аз. — Попита ме от колко време работя с теб и дали имаш деца.

— О, наистина ли? — грейна Арлийн. — Гледай ти, гледай ти — усмихна се тя и залюля ханш между масите.

Залових се за работа. Поръчките ми отнемаха по-дълго време от обичайното, защото клиентите постоянно отвличаха вниманието ми. Съвсем скоро някоя нова градска сензация щеше да засенчи моя пожар и макар че на никого не пожелавах да преживее подобно нещастие,

щях да съм много доволна, ако престанеха да обсъждат проблемите ми.

Тери не се появи за дневната смяна, така че двете с Арлийн поехме и работата зад бара. Лично аз нямах нищо против, защото така не ми оставаше време да мисля за собствените си грижи.

Справях се чудесно въпреки оскъдния тричасов сън предишната нощ.

Сам ми извика от коридора, който водеше към кабинета му и тоалетните.

Малко преди това в бара влязоха двама души и седнаха при него на масата. Говориха нещо, но аз не им обърнах особено внимание. Жената бе около шейсетте, много пълна и ниска. Ходеше с бастун. Младият мъж с нея имаше кестенява коса, остър нос и гъсти вежди, които придаваха тежест на физиономията му. Напомняше ми на някого, но не успях да се сетя на кого. Сам ти покани в кабинета си.

— Суки — печално каза той, — тези двамата искат да говорят с теб.

— Кой са те?

— Жената е майката на Джеф Мариот. Мъжът е неговият брат близък.

— О, боже! — възкликнах аз. Вече знаех на кого ми напомня младежът. — Защо искат да говорят с мен?

— Те не вярват, че той е имал нещо общо с Братството. Изобщо не могат да си обяснят смъртта му.

Тръпки ме побиваха от тази среща, меко казано.

— Защо им е да говорят точно е мен? — изскимтах аз. Намирах се на ръба на емоционално изтощение.

— Те просто... търсят отговори. Скърбят.

— Аз също скърбя — отвърнах. — За дома си.

— Обичали са го и им липсва.

Вперих поглед в Сам.

— Ама защо *трябва* да говоря с тях? — попитах. — Какво точно искаш от мен?

— Искам да ги изслушаш — каза той. Тонът му не търпеше възражения.

Имах му пълно доверие, затова просто кимнах.

— Ще говоря с тях веднага щом свърша работа. — Искрено се надявах да са си тръгнали дотогава. Но когато смяната ми приключи, двамата все още седяха в кабинета на Сам. Свалих престилката си, захвърлих я в огромния кош с надпис „Мръсно бельо“ (за стотен път си помислих колко ли би се изненадал кошът, ако някой сложи истинско бельо в него) и се завлякох в кабинета.

След като вече знаех кои са гостите на Сам, отделих време да ги огледам по-внимателно. Госпожа Мариот изглеждаше много зле — сивкава на цвят кожа, отпуснато тяло. В ръцете си стискаше наръч мокри от сълзи салфетки, което обясняваше замазаните стъкла на очилата ѝ. Синът ѝ гледаше в една точка и не помръдваше. Вероятно от шока. Бе загубил брат близък и излъчваше огромно страдание.

— Благодарни сме ви, че се съгласихте да разговаряте с нас — каза той. — Аз съм Джей Мариот, а това е майка ми, Джъстин.

Семейство Мариот очевидно имаше слабост към имена, започващи с „дж“.

Не знаех какво да отговоря. Можех ли да им кажа, че съжалявам за смъртта на любимия им син и брат, убит по време на опита си да убие мен? За тези неща нямаше правила или етикет; дори баба ми би се почувствала като в небрано лозе.

— Госпожице... или госпожо... Стакхаус, познавахте ли брат ми отпреди това?

— Не — отвърнах. Сам улови ръката ми. Тъй като гостите заемаха единствените два стола, които можеха да се поберат в кабинета му, двамата с него се подпирахме на бюрото. Надявах се, че кракът му не го боли много.

— Не мога да си обясня какво го е накарало да запали къщата ви. Той никога не е бил арестуван за каквото и да било — намеси се Джъстин с дрезгав, треперещ глас. Звучеше така, сякаш се молеше да ѝ кажа, че всичко това не е вярно, че синът ѝ Джеф е невинен.

— Аз също нямам представа.

— Можете ли да ни разкажете как се случи това? Имам предвид как... умря.

Изпитах моментен гняв от факта, че съм принудена да им съчувствам, че съм длъжна да бъда деликатна и да се отнасям мило с тях. Та кой в крайна сметка едва не загина в пожара? Кой загуби част от дома си? Кой щеше да е изправен пред финансов крах, ако нямаше

застраховка? Обзе ме страхотна ярост. Сам усети напрежението ми, пусна ръката ми и ме прегърна. Надяваше се да овладее пристъпа си и да не правя сцени.

Вкопчих се с нокти в по-добрата си половина и успях да потисна гнева си.

— Една приятелка ме събуди — казах. — Когато излязохме навън, видяхме до тялото на господин Мариот вампира, който гостува на мой съсед, също вампир. Близко до... наблизко имаше туба с бензин. Според лекарката, която установи смъртта, по ръцете му имало бензин.

— Какво е причинило смъртта му? — Отново майката.

— Вампирът.

— Ухапал го е?

— Не, той... не. Не го е хапал.

— Ами какво тогава? — Джей едва удържаше собствения си гняв.

— Счупил му е врата, ако не се лъжа.

— Това ни съобщиха и в полицейското управление — каза Джей. — Просто не знаехме дали ни казват истината.

О, за бога!

Суити де Арт мушна глава в процепа на вратата, извини се за безпокойството и попита Сам дали може да вземе ключа за склада. Свършила ѝ туршията. Арлийн мина по коридора и ми помаха с ръка. Запитах се дали Денис Петибоун е дошъл в бара. Мислех само за собствените си проблеми и изобщо не бях забелязала. Когато вратата щракна зад гърба на Суити, в тясната стая се възцари тежко мълчание.

— А каква работа е имал този вампир в двора ви? — припряно попита Джей. — Посред нощ?

Не го пратих по дяволите. Сам стисна ръката ми навреме.

— Това е времето, в което те будуват. А той гостува в съседната къща, която е единствена наоколо, впрочем. — Това казахме и пред полицията. — Предполагам, че е чул шум в двора ми и е дошъл да огледа.

— Ние все още не знаем как Джеф се е придвижил дотам — каза Джъстин. — Къде е колата му?

— Не знам.

— А в портфейла му е имало някаква карта?

— Да, членска карта за „Братството на Слънцето“ — отвърнах аз.

— Но той никога не е имал нищо против вампирите — запротестира Джей. — Ние сме близнаци. Щях да знам, ако е имал непоносимост към тях. Не намирам никаква логика в цялата тази работа.

— Но в бара се е запознал с една жена и се е представил с фалшиво име и фалшиво местожителство — отбелязах аз възможно най-деликатно.

— Ами... просто е минавал през града — каза Джей. — Аз съм женен мъж, но Джеф е разведен. Не бих искал да говоря така пред майка ми, но за мъжете не е необичайно да се представят с друго име, когато се запознават с жена в бар.

Така си беше. В „Мерлот“ идваха предимно местни клиенти, но неведнъж съм чувала и историите на непознати, които със сигурност лъжеха.

— Къде е бил портфейлът му? — попита Джъстин. Погледна ме като пребито старо куче и сърцето ми се сви от мъка.

— В джоба на якето му — казах.

Джей се изправи рязко от стола си и започна да крачи напред-назад из тясното пространство.

— Ето пак! — оживи се той. — Абсолютно нетипично за Джеф. Той държеше портфейла си в джинсите, също като мен. Ние никога не слагаме портфейлите си в якетата.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита Сам.

— Искам да кажа, че според мен Джеф не е извършил това — каза близнакът му. — Не е изключено и служителите на бензиностанцията да грешат.

— Някой от бензиностанцията е казал, че той е купил тубата оттам? — попита Сам.

Джъстин се сепна, а меката кожа на брадичката ѝ затрепери.

Бях започнала да се чудя дали пък съмненията на семейство Мариот не са основателни, но тази идея окончателно се изпари от главата ми. Телефонът изтъня и всички подскочихме. Сам вдигна слушалката.

— Бар „Мерлот“ — спокойно каза той. Заслуша се, каза „аха“, „така ли?“ и накрая „добре, ще ѝ предам“. После затвори.

— Открили са колата на брат ви — каза Сам на Джей Мариот. — Паркирана е на тесния път към къщата на Суки.

Слабият лъч надежда, който крепеше семейство Мариот угасна напълно. Стана ми жал за тях. Джъстин сякаш остаря с още десет години, а Джей имаше вид на човек, живял дни наред без храна и сън. Тръгнаха си, без да ми кажат и дума — слава богу! Преди това си размениха няколко изречения; явно отиваха да видят колата на Джеф и да попитат дали могат да приберат някои от вещите му. Според мен отново щяха да ударят на камък.

Ерик ми беше казал, че на същия този тесен път — или по-точно кална пътека, водеща към ловно стопанство, — е открил колата на Деби Пелт в нощта, когато тя възнамеряваше да ме убие. Може би трябваше да забия табела: „Паркинг за среднощните нападатели на Суки Стакхаус“.

Сам изпрати семейство Мариот и докуцука обратно в стаята. Подпря се до мен на бюрото и остави патериците настрана. После ме прегърна. Обърнах се към него и обвих ръце около кръста му. Заля ме спокойствие и в продължение на минута всичките ми тревога сякаш изчезнаха. Топлината на тялото му ме зареждаше с увереност, че в негово лице имам истински приятел.

Сам се размърда неспокойно.

— Кракът ли те боли? — попитах.

— Не кракът — отвърна той.

Сепнах се и го погледнах в очите. Излъчваха печал. Внезапно ми стана ясно какво точно го боли и се изчервих. Но продължих да го прегръщам. Исках още малко да се насладя на усещането за близост с някого — не, не с някого, а със Сам. И след като не се отдръпнах, той бавно се наведе и долепи устни до моите. Не се възпротивих и той започна да ме целува. Горещината на силния му език изпълни цялата ми уста.

Размазах се от удоволствие. По време на разговора ми със семейство Мариот се чувствах като в криминален роман. Сега определено се чувствах като героиня от романтичен сериал. Целувките му станаха още по-настоятелни. Устните му се плъзнаха надолу по шията ми, към уязвимото и чувствително място точно в основата ѝ, а зъбите му нежно ухапаха горещата ми кожа.

Изстенах от удоволствие. Просто не можех да се сдържа повече. Ако имаше начин да се телепортирам на по-усамотено кътче, бих го направила на мига. Някъде в дълбините на съзнанието ми

проблесна усещането, че не е много редно да изпитвам подобна страст на работното си място, и то в кабинета на шефа си. Но поредната целувка заличи всичките ми притеснения. Между мен и Сам винаги е съществувала искрица взаимно желание и тази тлееща жар внезапно се бе разгоряла.

Положих огромно усилие да извикам разума си на помощ. Какво беше това? Инстинкт за оцеляване от негова страна? Ами кракът му? Имаше ли наистина нужда от копчетата на ризата си?

— Ти не заслужаваш подобна обстановка — изстена той и се отдръпна. Посегна към патериците си, но после отново ме взе в обятията си и ме целуна. — Суки, смятам да...

— Какво смяташ да правиш? — обади се леден глас откъм вратата.

Аз изпаднах в ступор от шока, а Сам побесня и се хвърли към натрапника, без да се съобразява с болния си крак.

Сърцето ми се разтупка като на уплашен заек и аз положих ръка върху гърдите си, сякаш за да му попреча да изхвъркне. Сам повали Бил на пода и замахна с юмрук, но Бил използва превъзходството си откъм тегло и сила и претърколи Сам под себе си. Очите му хвърляха искри, а резците му стърчаха.

— Спрете! — изсъсках аз. Не посмях да извикам, защото не исках да плаша клиентите. С един скок се озовах до тях, улових с две ръце гладката тъмна коса на Бил и задърпах главата му назад. Бесният вампир се протегна към мен, улови ме за китките и започна да ги усуква. Задавих се от болка. Всеки момент костите и на двете ми ръце щяха да се пропукат, но Сам навреме успя да стовари юмрук в челюстта на Бил. Вампирите са по-силни от всички останали свръхсъщества, но ударът на Сам явно си го биваше, защото успя да отхвърли кръвопиеца встрани. Бил най-после дойде на себе си, пусна ръцете ми, изправи се и бавно се обърна към мен.

Силната болка напълни очите ми със сълзи и аз ги отворих широко, твърдо решена да не плача. Отстрани със сигурност съм изглеждала като човек, който упорито се мъчи да не заплаче. Протегнах ръце напред и се запитах кога ли ще спре да боли.

— Понеже нямаш кола, реших да те взема от работа — каза Бил, докато внимателно опипваше зачервените ми китки. — Кълна се, че

просто исках да направя нещо добро за теб, а не да те шпионирам. Никога не съм имал намерение да ти навредя, заклевам се.

Извинението си го биваше и слава богу, че той проговори пръв. Аз се измъчвах не само от болка, но и от срам. Естествено, Бил нямаше как да знае, че Тара ми е заела колата си. Трябваше да му оставя бележка или съобщение на телефонния секретар, но просто не се сетих.

Само че точно в този момент ме вълнуваше нещо друго.

— Сам, как е кракът ти? — Коленичих до него и му подадох ръка. Знаех много добре, че за нищо на света не би приел помощ от Бил. Поех почти цялата му тежест върху себе си и в крайна сметка успях да го изправа на крака. Сигурно го болеше ужасно.

Обзе го нов пристъп на гняв и той отвори уста срещу Бил.

— Влизаш в кабинета ми, без да чукаш. Никой не те е канил. Нали не очакваш извинение, че ти се нахвърлих? — За пръв път виждах Сам толкова ядосан. Срамуваше се, че не успя да ме „защити“, че Бил съумя да го събори на пода и да ме нарани. И накрая, но не на последно място, Сам все още се мъчеше да овладее бушуващите си хормони.

— О, не, не очаквам това. — Температурата в тона на Бил се понижи значително. Имах чувството, че от тавана всеки момент ще се спуснат ледени висулки.

Копнеех да съм на хиляди мили оттам. Исках просто да изляза навън, да се кача в собствената си кола и да се прибера в собствения си дом. Но не можех, разбира се. Казах на Бил, че известно време ще ползвам колата на Тара.

— Значи спокойно можех да не си правя труда да идвам и да прекъсвам заниманията ви — изрече той е гробовен глас. — А мога ли да попитам къде мислиш да прекарат нощта? Смятах да мина през супермаркета, за да ти купя храна.

Бил мразеше да пазарува храна и много държеше да ме уведоми на какво е способен заради мен. (Е, може и да си измисляше, за да ме накара да се почувствам виновна.)

Обмислих възможностите си. Най-безопасният вариант беше къщата на брат ми, макар че у тях никога не знаеш на какво би могъл да се натъкнеш.

— Ще се отбия вкъщи, за да си взема малко козметика от банята, а после отивам у Джейсън — казах. — Благодаря, че ме приюти снощи, Бил. Предполагам, че ти си докарал Чарлз на работа. Предай му, че може да ношува вкъщи. Надявам се, че... ъм... дупката... не е пострадала.

— Кажи му го сама. Той е отвън — изсумтя Бил. Очевидно въображението му бе нарисувало съвършено погрешен сценарий за тази нощ и развоят на събитията изобщо не му харесваше.

Сам се измъчваше от болка (виждах я около тялото му като червено сияние). Реших да проявя милост към него и да изчезна от кабинета му, преди да е загубил контрол над себе си.

— До утре, Сам — казах аз и го целунах по бузата.

Той се опита да се усмихне. Не посмях да му предложа да го изпратя до караваната в присъствието на вампирите. Не исках да наранявам гордостта му. В момента това беше по-важно за него, отколкото състоянието на болния му крак.

Чарлз вече наливаше питиета зад бара. Бил му предложи подслон за втори пореден ден и той веднага прие. Очевидно не му се рискуваше с дупката в опожарената ми къща.

— Трябва да огледаме скривалището ти, Суки. Може да са се появили пукнатини след пожара — сериозно каза той.

Напълно го разбихах. Без да обеля и дума на Бил, влязох в колата на Тара и потеглих към вкъщи. Неприятната миризма на пушек почти не се усещаше, тъй като прозорците бяха стояли отворени през целия ден. Благодарение на аматьорските похвати на подпалвача и професионалните умения на пожарникарите къщата ми съвсем скоро щеше да е годна за обитаване. Вече имах уговорка със строителен предприемач, Рандал Шъртлиф, който обеща да наmine утре по обед. Тери Белфлър ме увери, че ще започне разчистването на отломките в кухнята още утре сутрин. Исках да съм до него, за да не изхвърли в боклука нещо ценно. Чувствах се така, сякаш работех на две места.

Внезапно се почувствах ужасно уморена. Ръцете ме боляха. Утре сигурно щях да имам синини. Трябваше да си облека нещо с дълъг ръкав, за да ги скрия. Въоръжена с фенерчето от жабката в колата на Тара, обиколих къщата и напълних една раница с резервни дрехи и козметика. Грабнах и няколко романа, с които се бях снабдила от рафта за размяна на книги в библиотеката. Това ме подсети за още

нещо. Имах ли филми за връщане във видеотеката? Не. Книги за връщане в библиотеката? Да, но първо трябваше да ги проветря, за да не миришат на пушек. Нещо друго за връщане? Слава богу, че успях да оставя костюма на Тара за химическо чистене.

Нямаше смисъл да затварям прозорците, тъй като всеки би могъл да влезе в къщата през изгорялата кухня. Нека се проветрява. На излизане обаче неволно заключих входната врата. Чак на „Хамиштън Роуд“ осъзнах колко глупаво съм постъпила. И за пръв път от доста време насам се усмихнах.

10.

Меланхоличният ми брат се зарадва да ме види. Фактът, че новото му „семейство“ му няма доверие, го ядеше отвътре през целия ден. Дори новата му приятелка, хотшотската пума Кристъл, предпочиташе да не се срещат, докато облакът от съмнения покрай него не се разсее. Джейсън се появил на прага й тази вечер и тя го изпратила да си стяга багажа. Аз пък буквално побеснях, като ми каза, че е ходил до Хотшот. Казах му в прав текст, че над него тегне смъртна опасност и изобщо няма да се чувствам отговорна, ако нещо му се случи. Той отвърна, че аз и бездруго никога не съм се чувствала отговорна за постъпките му, така че не виждам смисъл тепърва да се променям.

Препирните ни продължиха в този дух още известно време.

Накрая той се нацупи и ми обеща да стои настрана от събратята си, а аз отидох да оставя раницата си в спалнята за гости. Там той държеше компютъра си, бейзболните и футболните си купи от гимназията и един много стар сгъваем диван за нуждите на гости, употребили твърде много алкохол и неспособни да шофират до вкъщи. Изобщо не си направих труда да го разпъвам; застлах някакво старо одеяло върху дамската от изкуствена материя и се завих с друго.

Казах наум молитвата си и започнах да си припомням събитията от деня. Бяха толкова много, че се изморих от усилието да си спомня всичко. Три минути по-късно вече спях дълбоко. Сънувах ръмжащи животни; обикаляха около мен в някаква мъгла, а аз треперех от страх. Чувах писъците на Джейсън в далечината. Опитвах се да го открия и да му помогна, но не можех.

Понякога не е нужно да търсиш психиатър, за да ти разтълкува съня, нали?

На сутринта се събудих за кратко, когато Джейсън тръгваше за работа, и то, защото затръшна вратата след себе си. Позволих си да дремна още един час, но после решително затворих очи, защото не

исках Тери да започва без мен. Трябваше да огледам кухнята, за да видя дали има годни за ползване вещи.

Тъй като ми предстоеше мръсна работа, облякох синия работен гащеризон на Джейсън, с който той лежеше под колата си. Огледах гардероба му и намерих едно старо кожено яке. Приготвих си и кутия с найлонови торби за боклук. Запалих двигателя на колата и за пореден път се запитах как, по дяволите, ще се отблагодаря на Тара за тази огромна услуга. Това ме подсети за костюма ѝ, затова се отбих да го прибера от химическо чистене.

За мое облекчение, заварих Тери в стабилно психическо състояние. Разбиваше с чук обгорелите дъски на задната веранда и се усмихваше. Въпреки студеното време той носеше само запасана в джинсите тениска без ръкави, която покриваше почти всички ужасяващи белези по тялото му. Поздравих го, отбелязах нежеланието му да разговаря и отворих входната врата. Веднага се запътих към кухнята, за да огледам още веднъж щетите.

Пожарникарите казаха, че подът не е пострадал. Запристъпвах със свито сърце по напукания линолеум, но след секунда-две възвърнах самообладанието си. Нахлузих чифт ръкавици и се залових да изпразвам всички шкафови и чекмеджета. Някои вещи бяха напълно разтопени или деформирани от топлината. Други, като пластмасовия ми гевгир, изобщо не приличаха на себе си.

Изхвърлих повредените вещи направо през южния кухненски прозорец, встрани от Тери.

С хранителните продукти в шкафовете постъпих по същия начин. Брашно, ориз, захар — всичко това държах в пластмасови кутии „Таперуер“ и макар да изглеждаха добре затворени, просто не исках да използвам съдържанието им. Същото се отнасяше и за консервите; не ми се искаше да рискувам с храна от метални контейнери, престояли на такава висока температура.

За щастие, ежедневните ми керамични съдове и хубавите ми сервизи от порцелан, принадлежали на прапрабаба ми, бяха оцелели, тъй като се намираха в най-отдалечения от пламъците шкаф. Сребърните прибори — също. Приборите за хранене от неръждаема стомана, които използвах ежедневно, не ставаха за нищо. Някои тенджери и тигани спокойно можеха да ми послужат още известно време.

Работих без почивка няколко часа. Трупях негодните неща на купчина под прозореца, а останалите прибирах в Джейсъновите торби за боклук — тях щях да използвам в новата си кухня. Тери също не си поплюваше. Спираше само за да пийне вода, подпрян на задния капак на пикапа си. Температурата на въздуха се покачи до петнайсетина градуса. Може би нямаше да ни се размине още някое и друго застудяване или снежна буря, но вече миришеше на пролет.

Сутринта определено си я биваше. Чувствах, че правя крачка напред към възстановяването на дома си. Присъствието на Тери не ме натоварваше, тъй като той не обичаше да говори. Предпочиташе да гони демоните си с тежка физическа работа. Тери наближаваше шейсет. Космите на гърдите му, които се подаваха над ръба на тениската, сивееха. Някога червеникавата му коса вече бе оредяла и загубила блясъка си. Но той беше силен мъж — въртеше здраво чука и товареше дъските в каросерията на пикапа си без видими признаци на умора.

Белфлър тръгна към общинското сметище, за да разтовари пикапа, а аз се качих в спалнята и си оправих леглото — глупава и безсмислена постъпка, знам. Трябваше да сваля чаршафите и да ги изпера; всъщност трябваше да изпера абсолютно всичко, което можеше да се напъха в пералнята, за да се отърва от ужасната миризма на пушек. Трябваше да измия дори стените и да пребоядисам коридора. Боята в останалата част от къщата изглеждаше сравнително чиста.

Докато си почивах на двора, чух шум от автомобилен двигател. За моя огромна изненада, измежду дърветата покрай алеята се появи пикапът на Алсид. Обзе ме тревога. Нали му бях казала да стои настрана от мен?

Върколакът слезе от колата си и тръгна към мен с намусено изражение на лицето. Аз седях на един от алуминиевите столове в двора, припичах се на слънцето и се чудех кога ли ще се появи строителният предприемач, с когото имах среща. След нощувката на неудобния диван в къщата на Джейсън вече планирах да си намеря друг временен покрив до приключването на ремонта в кухнята. Това можеше да продължи и няколко месеца. Джейсън нямаше да ме изтърпи толкова дълго. Не че щеше да ме изгони — все пак съм му сестра, — просто не исках да подлагам на изпитание братската му

любов. Замислих се и установих, че на този свят няма *нищо* един човек, в чийто дом бих искала да живея месеци наред.

— Защо не ми каза? — ревна Алсид насреща ми.

Въздъгнах. Поредният гневен мъж.

— Точно в момента не сме в особено топли отношения — припомних му аз. — Но имах намерение да ти се обадя. Минали са само два дни.

— Трябваше да ми се обадиш *веднага* — каза той и тръгна да обикаля къщата, за да огледа щетите. После спря точно пред мен. — Можеше да загинеш — уведоми ме той, сякаш аз не знаех.

— Да — казах. — Знам.

— И трябваше да те спаси вампир! — В гласа му се долавяше презрение. Вампири и върколаци просто не се понасяха.

— Да — съгласих се аз, макар че всъщност ме спаси Клодин. Но пък Чарлз уби подпалвача. — Ти предпочиташ да бях изгоряла ли?

— Не! Не, разбира се! — Той се обърна и огледа разрушената веранда. — Някой вече разчиства боклука, така ли?

— Да.

— Можех да докарам цяла бригада.

— Тери предложи услугите си.

— Мога да ти издействам добра цена за ремонта.

— Вече се уговорих с майстор.

— Мога да ти заема парите за ремонта.

— Имам ги, благодаря.

Той се стресна.

— Имаш ги? Откъде... — И спря, преди да е казал нещо грубо. — Доколкото знам, баба ти не е оставила голямо наследство. — Да, по-добре да си беше мълчал.

— Спечелих си ги сама — казах.

— Спечелила си ги от Ерик? — съвсем правилно предположи Алсид. Зелените му очи се наляха с кръв. Имах чувството, че ще ме улови за яката и ще ме раздруса.

— Я се успокой, Алсид Ерво! — срязах го аз. — Изобщо не ти влиза в работата как съм ги спечелила. Доволна съм, че ги имам. А ако благоволиш да успокоиш малко топката, ще ти кажа, че съм ти благодарна за загрижеността и за подадената в труден момент ръка. Само не се дръж с мен като с бавноразвиващ се петокласник.

Алсид продължаваше да ме гледа отвисоко, но думите ми лека-полека проникнаха в съзнанието му.

— Съжалявам. Аз мислех... смятах, че сме достатъчно близки, за да ми се обадиш онази нощ. Мислех си... че може би си имала нужда от помощ.

Очевидно се опитваше да ме размекне.

— Нямам нищо против да помоля за помощ, ако имам нужда. Не съм чак толкова горда — казах. — И се радвам да те видя. — (Тук малко послъгах.) — Но не се дръж така, сякаш не мога да се справям сама, защото мога и го правя.

— Значи вампирите ти платиха за това, че подслони Ерик, докато вещиците пребиваваха в Шривпорт, така ли?

— Да — отвърнах. — Брат ми го предложи, а аз се чувствах много неудобно. Но сега съм благодарна, че разполагам с тези пари. Няма да ми се наложи да вземам назаем, за да ремонтирам къщата.

В този момент се върна Тери Белфлър и се наложи да ги запозная. Тери изобщо не се впечатли от Алсид. Здрависа се вяло с него и отново се залови за работа. Алсид го изглежда подозрително.

— Къде си отседнала? — Алсид реши да не задава въпроси относно белезите на Тери. И слава богу!

— У Джейсън — лаконично отвърнах аз. Спестих му уточнението, че няма да е задълго.

— Колко време ще продължи ремонтът?

— Ето го и човекът, който може да отговори на този въпрос — с облекчение отвърнах аз, защото точно в този момент в двора ми спря пикапът на Рандал Шъртлиф. До него седеше съпругата му, която се явяваше и негов съдружник в работата. Дилия Шъртлиф — по-млада от Рандал, хубава като картинка и корава като скала. Втора съпруга. След развода на Рандал с „номер едно“ — майката на трите му деца, чистила къщата му в продължение на дванайсет години — Дилия вече работела за него и постепенно започнала да върти бизнеса му по-добре от самия него. Тоест, настоящата жена на Рандал заработваше издръжката на бившата. Всички знаеха (не само аз), че Дилия с нетърпение чакаше Мери Хелън да се омъжи отново, а трите момчета на Шъртлиф да завършат училище.

Блокирах мислите на Дилия, твърдо решена да не ги допускам до главата си. Рандал се усмихна до ушите при вида на Алсид, а

ентузиазмът му да се заеме с ремонта видимо се покачи, след като разбра, че съм негова приятелка. Семейство Ерво държеше огромен дял в строителния бизнес. Дори се подразних, че Рандал започна да разговаря за ремонта направо с Алсид, вместо с мен. Алсид обаче прие това за нещо нормално.

Погледнах Дилия. И Дилия ме погледна. Двете изобщо не си приличахме, но точно в този момент мислехме еднакво.

— Какво смяташ, Дилия? — попитах я. — Колко време ще отнеме?

— Ще му излезе през носа — каза тя. Имаше по-светла коса от моята, благодарение на фризьора си, и перфектен грим, но дрехите ѝ изглеждаха семпли и удобни: спортен панталон в цвят каки и тениска с надпис „Строителна фирма «Шъртлиф»“. — В момента довършва една къща на „Робин Ег“. Може да започне своята кухня, преди да е поел една друга къща в Кларис. Така че... да кажем, три-четири месеца и ще имаш годна за ползване кухня.

— Благодаря, Дилия. Трябва ли да подпиша нещо?

— Ще подготвим приблизителна сметка за разходите. Аз ще ти я донеса в бара, за да я огледаш. Ще включим и новите електроуреди, защото ги вземаме с отстъпка от търговеца. Нося една примерна сметка за ремонт, който правихме преди около месец; своята ще излезе горе-долу толкова, така като гледам...

— Имам сумата — отвърнах спокойно аз, макар че дълбоко в себе си изпищях до небесата. Застраховката нямаше да ми стигне. Щеше да се наложи да използвам и голяма част от парите, които държах в банката.

Трябваше да съм благодарна, припомних си аз, че Ерик ми изплати цялата уговорена сума. Сега нямаше нужда да вземам заем от банката или да продавам земя, или да предприемам друго такива драстични мерки. Просто трябваше да приема, че тези пари минават набързо през банковата ми сметка и нямат намерение да се застояват. Та аз дори не ги бях виждала, просто ги пазих известно време.

— С Алсид близки приятели ли сте? — попита Дилия, след като приключихме служебния разговор.

— Понякога — признах аз след кратък размисъл.

Тя се изсмя. В дрезгавия ѝ кикот имаше нещо магнетично. Мъжете се обърнаха едновременно; Рандал с усмивка, Алсид — с

недоумение. Намираха се твърде далеч и не чуваха какво си говорим.

— Ще ти кажа нещо — прошепна Дилия Шъртлиф. — Но нека си остане между нас и градинската ограда. Секретарката на Джаксън Ерво, Кони Бабкок... познаваш ли я?

Кимнах. Веднъж се отбих в офиса на Алсид и я видях. Дори разменихме няколко думи.

— Тази сутрин я арестуваха по обвинение за кражба от фирма „Ерво&Син“.

— Какво е откраднала? — наострих уши аз.

— Точно това не проумявам. Хванали са я да изнася някакви бумажки от кабинета на Джаксън Ерво. Не служебни документи, а лични, така поне разправят. Жената твърди, че са ѝ платили да го направи.

— Кой?

— Някакъв мъж, собственик на магазин за мотоциклети. Това говори ли ти нещо?

И още как, особено след като знаех, че Кони Бабкок не само работеше за Джаксън Ерво, но и спеше с него; и особено след като внезапно осъзнах, че на погребението Джаксън бе взел със себе си Кристин Лараби — чист върколак и влиятелна фигура, — вместо обикновената жена Кони Бабкок.

Дилия продължаваше да нищи тази история, а аз стоях до нея, потънала в размисъл. Джаксън Ерво несъмнено бе умен бизнесмен, но глупав политик. Защо му е било нужно да вика полиция? Арестуването на Кони привличаше общественото внимание и излагаше върколаците на опасност от разкриване. Едно толкова потайно общество не би си избрало водач, който не е в състояние да подходи към проблема с финес и далновидност.

Съдейки по Алсид, който продължаваше да обсъжда ремонта на собствената ми кухня в мое отсъствие, липсата на финес в това семейство се предаваше по наследство.

Намръщих се. Внезапно ми хрумна, че Патрик Фърнан би могъл да е достатъчно хитър и подъл, за да инсценира цялата тази работа — да предложи пари на отхвърлената Кони, за да открадне лични документи от стария Ерво, с *надеждата*, че Джаксън ще реагира прибързано и веднага ще извика полиция. Нищо чудно Патрик Фърнан да бе доста по-умен, отколкото изглеждаше, а Джаксън Ерво — доста

по-глупав и крайно неподходящ за водач на глутница. Опитах се да пропъдя тревожните си подозрения. Алсид не обели и дума за ареста на Кони. Явно смяташе, че това не ми влиза в работата. Или бе решил (и то съвсем правилно), че имам достатъчно грижи на главата. Отказах се от размишленията и отново се върнах в реалността.

— Дали ще забележат, ако си тръгнем? — попитах Дилия.

— О, да — отвърна тя. — На Рандал може да му отнеме минута, но ще се огледа за мен. Чувства се изгубен, ако не съм наоколо.

Една жена, която си знаеше цената. Въздъхнах. Прииска ми се да се кача в колата и просто да изчезна. Точно в този момент Алсид ме погледна и прекрати разговора, а лицето му доби виновно изражение.

— Съжалявам — извика той. — Навик.

Рандал веднага дотърча при мен.

— Извинявай — въздъхна той. — Обсаждахме цени. Кажи ми как си представяш завършената кухня, Суки?

— Искам да е с предишните размери — отвърнах аз; набързо се простих с представата си за по-просторна кухня, след като чух приблизителната цена за ремонта. — Но искам новата задна веранда да е с ширината на кухнята и да е затворена.

Рандал извади скицник и аз нахвърлих с молив идеята си.

— А мивките и кухненското обзавеждане? Да запазим ли предишното им разположение?

Няколко минути по-късно нарисовах всичко така, както го исках. Рандал обеща да ми се обади, за да изберем заедно кухненските шкафове, мивките и останалите непредвидени дреболии.

— Имам една молба — казах аз. — Възможно ли е днес или утре да оправиш вратата между кухнята и коридора? Бих искала да заключа къщата.

Рандал взе да рови из каросерията на пикапа си и след минута-две извади оттам чисто нова брава с ключалка, в неразпечатана кутия.

— Това няма да е пречка за един истински крадец, но все пак е по-добре от нищо — каза той и веднага се залови да я монтира.

Петнайсет минути по-късно вече можех да заключа южната част на къщата и да я изолирам от разрушената кухня. Почувствах се по-добре, макар да знаех, че ключалката лесно може да се разбие. Трябваше да сложа и резе откъм коридора, а за целта щеше да ми е нужен дърводелец.

Рандал и Дилия си тръгнаха след многократни обещания, че аз ще съм следващата в списъка им. Тери отново се залови за работа.

— Винаги има на кого да разчиташ — каза Алсид. Звучеше леко изнервен.

— За какво искаше да говориш с мен? Тери е далеч и не може да ни чуе. — Поведох го към дървото, под което ме чакаше алуминиевият ми стол. Алсид разгъна един и за себе си и седна до мен. Леката метална конструкция изскърца под тежестта му. Предположих, че иска да ме уведоми за ареста на Кони Бабкок.

— Обидих те, когато се видяхме за последно — въздъхна той.

Наложи се да променя мисловната си нагласа. Не очаквах подобна реплика. Харесвам мъже, които се извиняват, признавам си.

— Да.

— Ти не искаше да ти казвам, че знам за Деби, така ли?

— Просто ме е яд, че изобщо се стигна дотам, че семейството ѝ го приема толкова тежко. Яд ме е, че не знаят истината, че страдат. Но се радвам, че съм жива, и не възнамерявам да влизам в затвора за това, че съм се защитила.

— Не знам дали ще ти олекне, но Деби не беше особено близка със семейството си. По-малката ѝ сестра, Сандра, винаги е била слабост на родителите ѝ, зеницата на окото им. Единствената причина да издирват Деби толкова настоятелно е фактът, че тя очаква това от тях.

— Мислиш, че скоро ще се откажат?

— Те подозират мен — каза Алсид. — Семейство Пелт смятат, че съм убил Деби, защото се сгоди за друг мъж. Знам го от Сандра. Получих отговор на имейла, в който я питах за частните детективи.

Зяпнах от изненада. Погледът ми отскочи до бъдещето и видя потресаваща картина, в която отивах в полицията и правех пълни самопризнания, за да снася Алсид от затвора. Сигурно е ужасно дори да те подозират в убийство, което не си извършил. Не можех да причиня това на Алсид. Дори през ум не ми беше минало, че някой друг, освен мен може да бъде обвинен за убийството на Деби.

— Но аз имам алиби — продължи Алсид. — Четирима върколаци от глутницата са заявили под клетва, че съм бил в къщата на Пам след напускането на Деби, а едно момиче е готово да се закълне, че е прекарало остатъка от нощта с мен.

Четиримата върколаци не лъжеха, че са били с Алсид, само че не у Пам. Въздъгнах с облекчение. Нямаше смисъл да ревнувам от девойката. Ако наистина беше спал с нея, нямаше нужда да ѝ се обажда предварително.

— Така че семейство Пелт ще трябва да си намерят нов виновен. Но аз всъщност исках да творя с теб за друго.

Алсид улови ръката ми. Огромните му груби длани стискаха моята като трека птичка, която всеки момент можеше да отлети.

— Искам да ти предложи да се виждаме — каза той. — Имам предвид... редовно... всеки ден.

Светът като че ли отново се пренареди около мен, и то без мое участие.

— Ъ? — измучах аз.

— Много те харесвам — каза той. — И мисля, че и ти ме харесваш. Желаям се взаимно. — Той се наведе и ме целуна по бузата, а после (тъй като аз не оказах съпротивление) и по устните. Бях твърде изненадана и дори нямах представа дали искам да отвърна на целувката му. Не е лесно да изненадаш телепат с намеренията си, но Алсид успя да го направи.

Той пое дълбоко въздух и продължи:

— Приятно ни е заедно. Желая те толкова силно, та чак ме боли. Не бих ти го предложил толкова скоро, но точно в момента ти се нуждаеш от покрив. Имам апартамент в Шривпорт. Бих искал да обмислиш предложението ми да се нанесеш при мен.

Ако ме беше треснал с тухла четворка по главата, пак нямаше да се изненадам толкова. Май трябваше по-често да влизам в хорските мозъци, вместо да се опитвам да стоя настрана от тях. Започнах мислено няколко изречения, но ги заряхах всичките. Топлината на силното му тяло ме привличаше като магнит и ми пречеше да мисля.

— Алсид — промълвих аз след дълго мълчание. В далечината се чуваше как Тери блъска с чука по обгорелите дъски на верандата. — Прав си, че те харесвам. Харесвам е даже меко казано. — Нямах сили да го погледна в очите. Вместо това се взирах в косъмчетата по обратната страна на огромните му длани. Ако погледнех още по-надолу, щях да видя мускулестите му бедра и... Добре, обратно към ръцете. — Но моментът ми се струва крайно неподходящ. Мисля, че имаш нужда от още време, за да превъзмогнеш връзката си с Деби. Ти

беше обсебен от нея. Може би смяташ, че самото произнасяне на думите „отричам се от теб“ те е избавило от чувствата ти към нея, но аз не съм убедена в това.

— За нашата общност това е ритуал с мощна енергия — твърдо каза Алсид и аз се осмелих да вдигна очи към лицето му.

— Да, не споря — уверих го аз, — видях какво въздействие оказва върху всички присъстващи. Но не вярвам, че след произнасянето на думите всичките ти чувства към Деби са изчезнали като с вълшебна пръчица. Не може да е толкова просто.

— Може. При върколаците може — твърдо каза той.

Обмислих много сериозно следващите си думи.

— Много бих се радвала да допусна в живота си някой, който да ме приеме такава, каквата съм, заедно с проблемите ми. Но не искам да приемам предложението ти просто защото имам нужда от покрив и защото изпитваме взаимно привличане. Когато приключа с ремонта, ще поговорим отново, ако не си променил намерението си.

— Сега най-много се нуждаеш от мен — запротестира той. Думите се изливаха като водопад от устата му. — Ти имаш нужда от мен *сега*. Аз имам нужда от теб *сега*. Ние сме родени един за друг. Знаеш го.

— Не. Не го знам. Знам, че точно в този момент имаш доста тревоги на главата си. Загуби момичето си, независимо от обстоятелствата. Според мен ти все още не си осъзнал напълно, че никога повече няма да я видиш.

Той потръпна.

— Застрелях я, Алсид. С пушка.

Лицето му пребледня.

— Ето това имах предвид! Виждала съм те да разкъсваш човешка плът; във вълчи облик, разбира се. Но не съм се плашила от теб. Защото съм на *твоя страна*. Но ти си обичал Деби. Започнем ли връзка, неминуемо ще дойде момент, в който ще си кажеш: „Ето това е убийцата на Деби“.

Алсид отвори уста, за да ме обори, но аз вдигнах красноречиво ръка и го спрях.

— Плюс това баща ти е в предизборна надпревара. Той иска да спечели. Вероятно за него ще е по-добре, ако синът му има стабилна връзка. Не знам. Но аз не искам да имам нищо общо с върколашката

политика. Подразних се, че се опита да ме използваш, докато бяхме на погребението. Трябваше да ме оставиш сама да реша дали искам, или не.

— Исках да започнем да се показваме заедно на обществени места — заоправдава се той. — Не съм имал зла умисъл.

— Бих оценила желанието ти, ако имах представа за него — отсякох аз. Испитах облекчение при вида на поредния автомобил, който се задаваше по алеята. Анди Белфлър излезе от кабината на форда и се загледа в братовчед си, който неуморно съсипваше кухнята ми. За пръв път от месеци насам се радвах да видя Анди.

Запознах го с Алсид, разбира се, и двамата старателно се измериха с погледи. Харесвам мъжете по принцип, някои от тях — особено много, но когато ги видя да се обикалят един друг и да си душат задниците — извинете, да се здрависват, — направо ми идва да си затворя очите. Алсид беше по-висок с поне десет сантиметра от Анди, но полицаят все още изглеждаше като буца мускули, благодарение на тренировките по борба в колежа. Нямаха разлика във възрастта. Бих сложила пари на битка помежду им (но не по пълнолуние, разбира се).

— Суки, нали ме помоли да те държа в течение относно мъртвеца? — каза Анди.

Да, но и през ум не ми мина, че ще откликнем на молбата ми. Анди нямаше особено добро мнение за мен, макар че не пропускаше случай да огледа задника ми. Едно от предимствата да си телепат, а?

— Няма полицейско досие — каза Анди и разлисти бележника си. — Няма нищо общо с „Братството на Слънцето“.

— Не може да бъде — въздъхнах аз и разчупих неловкото мълчание. — За какъв дявол ми подпали къщата тогава?

— Надявах се ти да ми кажеш — рече Анди и ме погледна с ясните си сиви очи.

Край, чашата ми преля! Анди ме обиждаше и нараняваше от години, но аз повече нямаше да търпя това!

— Виж какво, Анди — казах аз и смело посрещнах погледа му. — Доколкото ми е известно, не съм ти причинила нищо лошо. Винаги съм била изряден шофьор, винаги плащам навреме данъците си и никога не съм продавала алкохол на непълнолетни. Не са ме глобявали дори за превишена скорост. И ето че някой се опитва да ме опече в

собствения ми дом. Кое ти дава основание да се държиш с мен така, сякаш съм виновна за нещо? — *Ако не броим пръснатия череп на Деби Пелт* прошепна коварно гласче в главата ми. Гласът на моята съвест.

— В миналото на този човек няма абсолютно нищо, което би могло да го подтикне към подобно престъпление.

— Прекрасно! Тогава открийте кой го е направил, защото все някой е драснал клечката и това със сигурност не съм аз! — Към края на изречението вече крещях, отчасти за да заглуша упоритото гласче. Изгарях от желание да се фръцна и да изчезна някъде зад къщата, за да не ми се налага да гледам Анди. Така и направих. Тери ме изгледа подозрително, но продължи да върти чука.

Минута по-късно Алсид ме настигна.

— Тръгна си — уведоми ме той. В дълбокия му глас се усещаше задоволство. — Предполагам, че не искаш да продължаваме предишния разговор.

— Правилно предполагаш — отвърнах.

— Аз се прибирам в Шривпорт тогава. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Добре — казах аз, този път малко по-любезно. — Благодаря за предложената помощ.

— Помощ? Аз ти предложих да живееш с мен!

— Тогава ти благодаря, че ми предложи да живея с теб. — Може и да не съм била съвсем искрена, но възпитаният човек е длъжен да благодари. Тогава в главата ми прозвуча гласът на баба ми, за да ми каже, че се държа като седемгодишна цупла. Насилих се да се обърна с лице към него.

— Оценявам твоята... симпатия — казах аз и го погледнах право в очите. Имаше слънчев загар въпреки зимата. След няколко седмици мургавата му кожа щеше да стане още по-тъмна. — Наистина оценявам... — започнах аз, но гласът ми изтъня в търсене на подходящите думи. Оценявах желанието му да започне нормална връзка с мен; оценявах факта, че ме смяташе за пълноценен човек, подходящ за негов партньор и съюзник (за разлика от повечето мъже, които ме мислеха за луда). Ала не му го казах.

— Но не я искаш. — Зелените очи ме гледаха, без да трепнат.

— Не казвам това. — Поех дълбоко въздух. — Искам да кажа, че моментът не е подходящ за връзка. — *Макар че нямам нищо против да*

те замъкна в спалнята си, мислено добавих аз.

Само че аз нямах никакво намерение да се подчинявам на мимолетни желания, още по-малко с мъж като Алсид. Новата Суки, възродената Суки не биваше да прави една и съща грешка два пъти. (Ако съм имала двама мъже и съм се възродила два пъти, това превръща ли ме отново в девственица?) Алсид ме прегърна силно, целуна ме по бузата и си тръгна, докато аз все още търсех отговор на въпроса си. Малко след това Тери приключи работата си за деня. Свалих гащеризона и облякох дрехите си за работа. Навън започваше да се застудява, затова облякох якето, което открих в гардероба на Джейсън. Миришеше ми на него.

На път към работа се отбих у Тара, за да върна костюма ѝ. Колата ѝ я нямаше. Отключих вратата и отидох направо в спалнята. Къщата изглеждаше добре затъмнена, а и навън вече беше почти тъмно, внезапно ме връхлетя тревожно предчувствие. Изобщо не биваше да влизам. Затворих вратата на гардероба и плъзнах поглед из стаята. В рамката на вратата съзрях очертанията на слаба фигура. Изхълцах от уплаха, съвсем неволно. Да покажеш на вампир, че се страхуваш от него, е същото като да развееш червен флаг пред бик.

Лицето на Мики не се виждаше в тъмното и нямаше как да разбере дали е усетил.

— Откъде изкопахте новия барман в „Мерлот“? — попита той.

Абсолютно изненадващ въпрос.

— Когато простреляха Сам, трябваше спешно да намерим негов заместник зад бара. Взехме го временно от Шривпорт — казах. — От вампирския бар.

— Отдавна ли работеше там?

— Не — отвърнах изненадано аз. Коленете ми вече трепереха от страх. — Съвсем отскоро.

Мики кимна, сякаш потвърждаваше някакво свое подозрение.

— Разкарай се оттук — спокойно изрече той. — Влияеш зле на Тара. Тя има нужда единствено от мен и така ще бъде, докато ми писне от нея. Не искам да те виждам повече.

За да изляза от спалнята, трябваше да мина през вратата, а той стоеше точно на прага. Не посмях да си отворя устата. Тръгнах към него с всичката увереност, която успях да изстискам от себе си. Питам се дали ще помръдне, докато минавам край него. Взех разстоянието от

леглото до тоалетната масичка за три часа, или поне така ми се стори. Не забавих крачка и вампирът просто отстъпи в страни от вратата. Не откъсвах поглед от лицето му и най-вече от стърчащите му резци. Побиха ме тръпки при вида им. Горкичката Тара. Как се бе озовала в тази ситуация?

Мики усети отвращението ми и се усмихна.

Складирах проблема „Тара“ в отдалечено кътче на съзнанието си, за да му обърна внимание по-късно. Може би щях да измисля начин да ѝ помогна, но след като тя самата не искаше да се откъсне от това ужасно същество, едва ли щях да успея.

Паркирах в задния двор на „Мерлот“ и заварих Суити де Арт да пуши цигара до входа. Изглеждаше много добре въпреки омазаната си в лекета бяла престилка. Мощната лампа над вратата осветяваше всяка пора на кожата ѝ и разкриваше, че Суити е малко по-възрастна, отколкото предполагах. Но като за човек, който готви по цял ден, тя все пак изглеждаше чудесно. Всъщност без престилката и миризмата на готварско олио Суити спокойно можеше да се нарече сексапилна. Тя определено се държеше като човек, който е свикнал да бъде забелязван.

При нас в „Мерлот“ готвачите се сменяха толкова често, че аз не полагах никакви усилия да я опозная. Знаех, че рано или късно (но най-вероятно рано) и тя ще се изпари.

Суити вдигна ръка за поздрав; съдейки по изражението на лицето ѝ, явно искаше да говори с мен, затова се спрях до нея.

— Съжалявам за къщата ти — каза. Очите ѝ блестяха на изкуствената светлина. Стояхме точно до контейнера за боклук, но Суити се държеше така, все едно се намираше на плаж в Акапулко.

— Благодаря — отвърнах. Просто не ми се говореше на тази тема. — Ти как си?

— Добре, благодаря. — Тя махна към паркинга с ръката, в която държеше цигарата. — Наслаждавам се на гледката. Ей, имаш нещо на якето си. — Тя се наведе напред, доста по-близо, отколкото ми се искаше, и изтупа нещо от рамото ми. После подуши въздуха. Може би миризмата на пушек продължаваше да ме преследва, въпреки усилията ми да се отърва от нея.

— Трябва да тръгвам. Чака ме работа — казах.

— Да, и аз трябва да влизам. Тази вечер е доста напечено. — Но Суити не помръдна от мястото си. — Сам е луд по теб, Суки.

— Работя за него от доста време.

— Не, нямах предвид служебните ви взаимоотношения.

— О, Суити, едва ли — не успях да измисля по-любезен начин за прекратяване на разговор, който навлизаше твърде дълбоко в личното ми пространство.

— Ти си била с него по време на инцидента, нали?

— Да, тъкмо се разделяхме на паркинга след работа. Той тръгваше към караваната си, а аз към колата си. — Искях да уточня, че сме тръгвали в *различни* посоки.

— Ти нищо ли не успя да видиш? — Суити се облегна на стената, отметна глава назад и затвори очи, все едно се приличаше на слънце.

— Не, за жалост. Много бих искала полицията да залови извършителя, който и да е той.

— Хрумвало ли ти е, че жертвите може и да не са случайни?

— Не — излъгах аз, без да ми мигне окото. — Хедър, Сам и Калвин нямат нищо общо помежду си.

Суити отвори едно око и го присви насреща ми.

— Ако това беше сюжет от криминален роман, те щяха да знаят една и съща тайна или щяха да са свидетели на един и същи нещастен случай, или нещо подобно. Или пък полицията щеше да открие, че са използвали едно и също ателие за химическо чистене. — Суити тръсна пепелта от цигарата си.

Успокоих се малко.

— Разбирам какво имаш предвид — казах. — Но според мен в реалния живот нещата не са толкова предсказуеми, колкото в криминалните романи. Мисля, че жертвите са избирани на случаен принцип.

Суити сви рамене.

— Може и да си права. — Едва тогава забелязах, че от джоба на престилката ѝ се подаваше детективски роман от Тами Хоуг. Тя почука по книгата с изгризалия си нокът. — Измислиците са трънката на живота. Истината с толкова скучна.

— Не и в моя свят, Суити — отвърнах.

11.

Същата нощ Бил се появи в „Мерлот“ с жена. Може би си отмъщаваше за целувката ми със Сам, а може и да си въобразявах. Та това негово евентуално отмъщение се появи в бара под формата на жена от Кларис. Познавах я по физиономия, сравнително редовна клиентка — слабичка брюнетка с коса до раменете. Даниел веднага ме уведоми, че се казва Села Пъмфри и е собственичка на агенция за недвижими имоти, приключила предишната финансова година с печалба от един милион долара.

Веднага я намразих до дъното на душата си.

Разтеглих устни в ослепителна (като хилядаватова крушка) усмивка и чевръсто сервирах поръчката им — бутилка затоплена „Истинска кръв“ за Бил и леденостуден „Скрудрайвър“ за дамата му. Не се изплюх в коктейла ѝ, това е под нивото ми. Пък и в „Мерлот“ няма къде да се усамотиш, за да извършиш подобна низост — барът беше претъпкан, а Чарлз не ме изпускаше от поглед.

Тази вечер пиратът изглеждаше великолепно. Носеше бяла риза с бухнали ръкави, тъмносини джинси „Докърс“ и ярък шал за колорит, напъхан в гайките на колана. Превръзката за око си пасваше по цвят с джинсите, а в центъра ѝ се мъдреше бродирана златна звезда. Жителите на Бон Томпс за пръв път се сблъскваха с подобна екзотика.

Сам ме привика до малката си масичка в ъгъла. Болният му крак легеше върху седалката на отсрещния стол.

— Добре ли си, Суки? — измърмори той, обърнат с гръб към тълпата, така че никой да не чете по устните му.

— Разбира се. Сам! — изненадах се аз. — Защо да не съм? — В този момент го мразех, че ме целуна, а себе си два пъти повече, че му отвърнах.

Той завъртя очи към тавана и се усмихна.

— Мисля, че реших жилищния ти проблем — каза той, за да ме разсее. — По-късно ще поговорим.

Оставих го и се втурнах да взема една поръчка. Тази вечер имахме много работа. Хубавото време и новият барман се оказаха печеливша комбинация, която привличаше като магнит оптимисти и любопитни.

С гордост си припомних, че именно аз зарязах Бил, а не той мен. Въпреки изневярата си той не искаше да се разделяме. Налагаше се да си го повтарям, иначе щях да намразя всички, които виждаха унижителната за мен ситуация. Разбира се, никой не знаеше каквито и да било подробности, така че спокойно можеха да си въобразят, че Бил ме е зарязал заради тази тъмнокоса кучка. Което нямаше *нищо* общо с истината.

Изпънах гръб, лепнах широка усмивка на лицето си и се залових да разнасям напитки. След първите десет минути се поуспокоих и дори проумях, че се държа като същинска глупачка. Милиони двойки по света се разделяха, също като нас. Естествено, че Бил ще започне да излиза с друга. Ако аз бях започнала да излизам с момчета от тринайсетгодишна възраст, Бил Комптън щеше да е просто един от мъжете в списъка ми с неудачни връзки. Аз щях да преживея раздялата с лекота, тъй като нямаше да ми е за пръв път, или поне щях да си взема поука.

Но Бил беше първата ми любов, във всяко едно отношение.

Сервирах втората им поръчка с широка усмивка на уста.

— Благодаря — смотолеви Села Пъмфри и смутено ме погледна.

— За нищо — процедих аз през стиснати зъби и тя пребледня.

Бил извърна глава настрана. Искрено се надявах, че не се усмихваше, фръцнах се и тръгнах обратно към бара.

— Искаш ли да я уплаша едно хубавичко, ако реши да прекара нощта е него? — предложи Чарлз.

Стоях зад бара до него и втренчено гледах хладилната витрина. Вътре държахме безалкохолни напитки, бутилирана кръв и нарязани лимони. Бях дошла да взема резен лимон и черешка, за да ги сложа в коктейл „Том Колинс“, а просто стоях и не помръдвах. Чарлз все едно ми четеше мислите.

— Бъди така добър — кимнах аз. Вампирът пират постепенно се превръщаше в мой съюзник. Спаси ме от смърт, уби подпалвача в двора ми, а сега ми предлагаше да уплаши до смърт гаджето на Бил. Как да не ти е симпатичен?

— Считай задачата за изпълнена — усмихна се той и направи реверанс, като театрално размахна едната си ръка, а другата положи върху сърцето си.

— Ах, ти! — усмихнах се аз и извадих купата с лимоните.

Изкушавах се да проникна в съзнанието на Села Пъмфри, но не го направих, макар и с цената на огромни усилия. Почувствах се горда от себе си и мислено се поздравих за това.

За мой ужас, при следващото отваряне на вратата в бара влезе Ерик. Сърцето ми мигом се разхлопа, а коленете ми омекнаха. Крайно време беше да спра да реагирам така. Де да можех да забравя „миговете, прекарани заедно“ (според терминологията в любимите ми любовни романи) също като Ерик, който не помнеше нищичко. Може би трябваше да издира някоя вещица или хипнотизатор и да се сдобия с една доза амнезия. Прехапах вътрешната страна на бузата си, доста силно при това, и занесох две кани бира на компанията, в която празнувах нечие повишение в службата.

Когато се върнах, Ерик говореше с Чарлз. Макар че лицата на вампирите рядко издават емоции при общуването помежду им, отдалеч ми стана ясно, че Ерик е недоволен от новия ни барман. Чарлз бе почти педя по-нисък от шефа си и държеше главата си килната назад, докато говореха. Той също изглеждаше напрегнат; очите му хвърляха искри, а резците му леко се подаваха. В пристъп на гняв Ерик изглеждаше много страшен. Неговите резци също стърчаха. Редовите клиенти наоколо започнаха да си търсят занимания все по-настрани от тях, а много скоро щяха да се преместят и в други барове.

Сам посегна към бастуна си, който заместваше патериците, и се приготви да скочи, но аз веднага изтичах до масата му.

— Стой си на мястото — просъсках. — Да не си посмял да се месиш.

После припнах към бара.

— Здравсти, Ерик! Как я караш? Мога ли да ти помогна с нещо? — усмихнах се аз.

— Да. С теб също трябва да говоря — изръмжа той.

— Тогава защо не дойдеш с мен? Тъкмо излизам в почивка — предложих.

Хванах го под ръка, избутах го през вратата и го поведох по коридора към служебния вход. Озовахме се навън под звездите още

преди да е успял да гъкне.

— Изобщо не се опитвай да ми даваш нареждания — отсякох. — Цял ден това слушам и ми дойде до гуша. Кухнята ми е в развалини, а Бил е в бара с някаква жена. Улучваш ме в много лошо настроение. — Подкрепих думите си със здраво стискане на ръката му. Имах чувството, че държа дънер между пръстите си.

— Изобщо не ме интересува в какво настроение си — озъби се вампирът и резците му се оголиха. — Плащам на Чарлз Туайнинг да те наглежда и да те пази, а кой те измъква от огъня? Фея! И какво прави той? Играе си на котка и мишка с подпалвача, вместо да се погрижи за теб! Глупав англичанин!

— Той е тук заради Сам... — колебливо започнах аз.

— Изобщо не ме е грижа за проблемите на шефа ти — прекъсна ме той.

Това успя да ми затвори устата. Поне за малко.

— Има нещо около теб, Суки — каза Ерик. Гласът му бе леден, за разлика от очите му. — Има нещо, свързано с теб и с мен, което съвсем скоро ще си спомня, усещам го. Нещо се е случило помежду ни, докато бях омагьосан, и аз трябва да разбера какво е. Правили ли сме секс, Суки? Дори и така да е, има и нещо друго. Нещо се е случило в къщата ти. По палтото ти имаше кръв и мозъчна тъкан. Убил ли съм някого, Суки? Това ли е? Опитваш се да ме защитиш от онова, което съм извършил, докато бях прокълнат? — Очите му светеха като фенери в мрака.

Ерик се чудеше кого е убил? Дори не предполагах, че стар вампир като него може да се тревожи за нечий човешки животец. Но той действително изглеждаше притеснен, и то много.

— Ерик, ти не си убивал никого в къщата ми онази нощ... — И спрях дотам.

— Трябва веднага да ми кажеш какво се случи. — Той се наведе към мен и ме погледна право в очите. — Това неведение ме побърква. Живял съм много по-дълго, отколкото можеш да си представиш, и помня всяка секунда от съществуването си. С изключение на дните, които прекарах под твоя покрив.

— Не мога да те накарам да си спомниш — деликатно отвърнах аз. — Мога само да ти кажа, че живя при мен няколко дни и после Пам дойде да те вземе.

Очите на Ерик ме пронизваха.

— Ще ми се да можех да вляза в главата ти и да измъкна истината оттам — каза той и аз изтръпнах от ужас, макар че не му го показвах. — Пила си от кръвта ми. Усещам, че криеш нещо от мен. — Той се замисли. — Много бих искал да знам кой се опитва да те убие. Разбрах, че си имала посещение от някакви частни детективи. Какво искаха от теб?

— Откъде знаеш за това? — Сега вече и аз имах повод за тревога. Някой разнасяше информация за мен. Усетих как кръвта ми кипна. Дали пък Чарлз не докладваше всяка нощ на Ерик?

— Това има ли нещо общо с изчезналата жена... онази кучка, която върколакът обичаше толкова много? Него ли се опитваш да предпазиш? Щом аз не съм я убил, той ли го е направил? Тя в наше присъствие ли умря?

Ерик стискаше раменете ми толкова силно, че едва си поемах въздух.

— Ерик, причиняваш ми болка! Пусни ме.

Той разхлаби пръсти, но не свали ръцете си.

Започнах да дишам учестено. Почувствах се притисната в ъгъла, а въздухът сякаш се наелектризира от предчувствието за опасност.

— Казвай! — раздруса ме той.

Ако признаех на Ерик, че ме е видял да убивам някого, той щеше да има власт над мен до края на живота ми. Той вече знаеше за мен много повече, отколкото ми се искаше, защото бях пила от кръвта му, както и той от моята. Сега ненавиждах тази наша кръвна размяна повече от всякога. Ерик знаеше със сигурност, че крия нещо важно от него.

— Беше толкова сладък, когато не знаеше кой си — изтърсих неочаквано аз. По красивото му лице се изписаха едновременно ярост и изумление. Накрая просто му стана забавно.

— Сладък? — попита той и повдигна едното ъгълче на устата си в подобие на усмивка.

— Много — усмихнах се в отговор аз. — Приказвахме си сладко-сладко, като стари приятели. — Раменете ме боляха, а клиентите сигурно имаха нужда от нови питиета. Но на мен все още не ми се връщаше. — Чувствах се уплашен и самотен и много обичаше да си говориш с мен. Беше много забавно.

— Забавно — замислено повтори той. — Сега не съм ли забавен?

— Не, Ерик. Сега си твърде зает да... да бъдеш себе си. Главен вампир на Шривпорт, политик и преуспяващ бизнесмен.

Той сви рамене.

— Толкова ли е лошо да бъда себе си? Много жени мислят точно обратното.

— Не се и съмнявам. — Внезапно се почувствах много уморена.

Служебната врата се отвори.

— Суки, добре ли си? — попита Сам с измъчено от болка лице.

— Тя няма нужда от твоята помощ — озъби се Ерик.

Сам премълча, но не помръдна от мястото си.

— Проявих грубост — каза Ерик, не точно извинително, но достатъчно цивилизовано. — Намирам се на твоя територия. Тръгвам. Суки — обърна се той към мен, — не сме приключили този разговор, просто времето и мястото са неподходящи за него.

— Е, до скоро — отвърнах аз. Нямах друг избор.

Ерик се изпари в мрака. Нямах представа как го прави, но много исках да се науча.

— Защо е толкова ядосан? — попита Сам. Той пристъпи навън и се облегна на стената.

— Не може да си спомни нищо от прокълнатия си период. — Вече едва говорех от умора. — А това го кара да се чувства неуверен. Вампирите обичат да държат юздите. Предполагам, си го забелязал.

Сам се усмихна — едва забележимо, но напълно искрено.

— Да, имам такива впечатления — призна той. — Освен това имат силно развито чувство за собственост.

— Имаш предвид реакцията на Бил, когато налетя на нас в кабинета ти? — Сам кимна. — Е, очевидно го е преодолял.

— Според мен просто си отмъщава.

Почувствах се неловко. Предишната вечер едва не се озовах в леглото на Сам. Но точно в този момент не изпитвах никаква страст към него, а и кракът му пострада сериозно при падането. В това си състояние не би могъл да се справи и с парцалена кукла, камо ли с енергична жена като мен. Много добре знаех, че човек не бива да смесва служебните и личните взаимоотношения, но двамата с него се движехме по ръба от месеци. Най-разумното решение бе да си кажем

„не“. Тази вечер, особено след емоционалното напрежение от събитията през последния един час, аз исках да бъда разумна.

— Той ни спря навреме — казах.

Сам повдигна тънката си рижа вежда.

— Ти искаше ли да спираш?

— Точно тогава не исках — признах аз. — Но е било за добро, предполагам.

Сам остана загледан в мен почти минута.

— Преди малко в бара исках да ти кажа, че една от къщите, които давам под наем, е свободна. Съседната на онази... сещаш се... където Даун...

— Умря — довърших аз вместо него.

— Точно така. Вече е ремонтирана и в момента е заета. Така че ще имаш съсед, макар че не си свикнала. Но свободната къща е обзаведена. Трябва да си донесеш само чаршафи, дрехите си и малко чинии и тенджери. — Сам се усмихна. — Ще събереш всичко в колата. Впрочем откъде се снабди с нея?

Разказах му за щедрия жест на Тара, а после и за тревогите ми около нея. Споменах и за предупреждението на Ерик да стоя настрана от Мики.

Сам видимо се разтревожи, а аз се почувствах като егоистична глезла, която го товари с проблемите си. Той имаше достатъчно свои грижи.

— Съжалявам — казах. — Стига сме си говорили за неприятности. Хайде да влизаме вътре.

— Наистина имам нужда да седна — призна той.

— Благодаря за предложението. Аз ще си плащам наема, разбира се. Това е страхотно — ще имам свое местенце и ще си влизам и излизам, без да притеснявам, когото и да било! Колко е наемът? Застрахователната компания би трябвало да плати разходите ми за временно жилище, докато трае ремонтът.

Сам ме изгледа сурово, а после назова някаква сума — доста по-ниска от реалната според мен. Наложих се да го прегърна през кръста, защото едва ходеше. Той прие помощта ми, без да роптае, което още повече го издигна в очите ми. Стигнахме до кабинета му и той се отпусна с въздишка на стола зад бюрото си. Придърпах до него един от посетителските столове, за да може да вдигне крака си, ако желае. Той

веднага се възползва. На ярката луминесцентна светлина шефът ми изглеждаше много блед и измъчен.

— Хайде, връщай се в бара и се залавяй за работа — с престорена строгост каза той. — Обзалагам се, че тълпата затяга обръча около Чарлз.

В бара цареше хаос — точно както се опасявах — и аз веднага тръгнах да обикалям масите си. Даниел ме изглежда презрително, а Чарлз ми се стори направо отчаян. Мигновено забравих умората и се залових за работа — сервирах напитки, отнасях празни чаши, почиствах пепелници, бършех лепкави маси, като не спирах да се усмихвам и да разговарям с клиентите. Тази вечер бакшиш нямаше да видя, но поне успях да потуша напрежението.

Обстановката в бара лека-полека се нормализира. Бил и приятелката му оживено разговаряха... забелязах го, макар че избягвах да гледам към тях. За мое изумление, всеки път, когато си ги представех като двойка, в мен се надигаше вълна от гняв, което изобщо не говореше добре за мен. Деветдесет процента от клиентите в бара изобщо не се интересуваха от моите чувства, но останалите десет се взираха в мен като ястреби, в опит да разберат дали присъствието на госпожица Пъмфри ми причинява страдание. Някои от тях биха се радвали, други — не, но в крайна сметка това изобщо не им влизаше в работата.

Докато забърсвах една току-що освободена маса, усетих потупване по рамото. Веднага усетих кой е, затова разтегнах устни в още по-широка усмивка и се обърнах. Пред мен стоеше Села Пъмфри. И нейната усмивка си я биваше.

Оказа се по-висока от мен и по-слаба с поне пет килограма. Професионален грим и ухание на скъп парфюм, или казано накратко — момиче за един милион долара. Бръкнах в съзнанието й, без дори да се замислям.

Села си мислеше, че ме превъзхожда във всичко, освен ако не съм фантастична в леглото. Села смяташе, че момичетата от по-долна класа са по-добри в леглото, защото имат по-малко задръжки. Тя знаеше, че е по-слаба, по-умна, по-богата, по-начетена и по-образована от сервитьорката срещу себе си. Но Села Пъмфри изпитваше съмнения относно сексуалните си умения и се ужасяваше от мисълта да се покаже уязвима. Мигнах. Вече знаех повече, отколкото ми се искаше.

Интересно ми беше да разбере, че (според Села) моята силна сексуална чувствителност се дължеше на бедността и необразоваността ми. Трябваше да споделя това с всички останали бедняци в Бон Томпс. Оказа се, че години наред, без дори да подозираме, сме се наслаждавали на много по-качествен секс помежду си в сравнение с умниците от по-висшето общество.

— Да? — казах.

— Къде е дамската тоалетна? — попита тя.

— През онази врата. Отгоре пише „Тоалетна“. — Трябваше да съм благодарна, че съм достатъчно умна да чета табели.

— О! Съжалявам, не съм я видяла.

Мълчах и чаках.

— Е? Можеш ли да споделиш с мен някой съвет? Относно излизането с вампири? — Тя също млъкна и зачака. Изглеждаше едновременно нервна и предизвикателна.

— Разбира се — отвърнах. — Не яж чесън. — И й обърнах гръб, за да избърша масата.

Изваках я да напусне помещението и чак тогава се обърнах. Отнесох две празни халби до бара, а когато се върнах, на нейното място стоеше Бил. Изхълцах от изненада. Бил има тъмнокестенява коса и (естествено) най-бялата кожа, която можете да си представите. Очите му са тъмни като косата му. Точно в този момент точно тези очи бяха приковани в моите.

— Защо се спря да говори с теб? — попита той.

— Търсеше тоалетната.

Той вдигна вежда и хвърли поглед към табелата.

— Просто искаше да ме огледа — казах. — Или поне така предполагам. — Чувствах се странно спокойна в компанията на Бил, независимо от бурното ни минало.

— Уплаши ли я?

— Дори не се опитах.

— Уплаши ли я? — повтори той малко по-твърдо. Но се усмихваше.

— Не — отвърнах. — Ти искаше ли да я уплаша?

Той поклати глава с престорено възмущение.

— Ревнуваш ли?

— Да. — Истината винаги е най-безопасна. — Ненавиждам кльощавите ѝ бедра и надменното ѝ отношение. Искрено се надявам да се окаже отвратителна кучка и да те направи толкова нещастен, че да виеш от мъка, когато се сещаш за мен.

— Чудесно — каза Бил. — Радвам се да го чуя. — Той ме целуна съвсем леко по бузата. Допирът на хладната му кожа ме накара да потръпна. Заляха ме спомени. Него също. В очите му припламна желание, а резците му започнаха да се удължават. Тогава Баракудата Хенеси ми извика да се размърдам и да му занеса още един бърбън с кока-кола. Наложих се да изоставя първия си любовник.

Струваше ми се, че този ден няма да свърши никога. Чувствах се изцедена не само физически, но и емоционално. Когато влязох в къщата на Джейсън, от спалнята му се носеше скърцане и кикот. Брат ми очевидно се утешаваше по обичайния за него начин. Джейсън може и да се тревожеше от подозренията на събратята си, но либидото му си беше наред.

Минах набързо през банята, влязох в спалнята за гости и затворих вратата зад гърба си. Тази вечер диванът изглеждаше много по-примамливо в сравнение с предишната. Сгуших се под завивката, затворих очи и осъзнах, че жената в спалнята на брат ми е свръхсъщество; усещах бледата червена светлина, пулсираща около мозъка ѝ.

Надявах се да е Кристъл Норис. Надявах се Джейсън да я е убедил някак си, че няма нищо общо със стрелеца. Ако Джейсън искаше да утежни положението си, най-сполучливият начин за това бе да изневери на Кристъл — жената, която принадлежеше към хотшотската общност на хората пуми. А дори Джейсън не беше толкова глупав. Със сигурност.

Оказах се права. Видях се с Кристъл след десет сутринта в кухнята. Джейсън отдавна го нямаше, тъй като започваше работа в осем без петнайсет. Пиех първата си чаша кафе, когато тя се появи с подутото от сън лице, облечена в една от ризите на брат ми.

С Кристъл не се понасяхме особено, но тя съвсем цивилизовано ме поздрави с „добро утро“. Съгласих се, че е утро, и извадих една чаша и за нея. Тя се намръщи, взе си стъклена чаша, напълни я с лед и си наля кока-кола. Побиха ме тръпки.

— Как е чичо ти? — попитах я аз, когато ми се стори достатъчно събудена.

— Оправя се — отвърна тя. — Трябва да отидеш да го видиш. Добре му се отразяват посещенията ти.

— Сигурна си, предполагам, че Джейсън не го е прострелял.

— Да — лаконично отвърна тя. — В началото не исках да говоря с него, но после той ми се обади по телефона и успя да разсее подозренията ми. — Исках да я попитам дали останалите обитатели на Хотшот са склонни да го сметнат за невинен до доказване на противното, но прецених, че темата е твърде деликатна, и се отказах.

Обмислих задачите си за деня: трябваше да взема от моята къща достатъчно дрехи, малко чаршафи и завивки, както и кухненска посуда и да ги занеса до новия ми адрес.

Преместването в малка обзаведена квартира най-сетне щеше да реши жилищния ми проблем. Бях забравила, че Сам притежава няколко малки къщи на „Бери Стрийт“. Поддържаше ти сам, макар че понякога наемаше Джей Би дю Рон — мой съученик от гимназията — за дребни ремонти и поправки. За по-сложни неща на Джей Би не можеше да се разчита.

Ако ми останеше време, можех да намина през болницата, за да се видя с Калвин.

Взех душ, облякох се и излязох. Кристъл остана да гледа телевизия във всекидневната. Явно Джейсън приемаше това за нормално.

Когато паркирах пред вкъщи, Тери вече работеше здравата. Оказа се, за моя голяма радост, че е отхвърлил огромно количество работа. Когато му го казах, той се усмихна и спря да товари дъски в пикапа си.

— Да разрушаваш, е много по-лесно, отколкото да строиш — каза той. Не се правеше на философ, просто споделяше мнението си като строителен работник. — След два дни ще съм приключил, освен ако не възникне нещо непредвидено, което да ме забави. Метеорологичната прогноза обещава сухо време.

— Страхотно. Колко ще ми струва?

— О... ами... — измърмори той и смутено сви рамене. — Сто? Петдесет?

— Не, малко е — възразих аз и набързо пресметнах работата му в часове. — По-скоро триста.

— Суки, няма да приема толкова пари от теб — твърдо отсече Тери. — Бих го направил и безплатно, но трябва да си взема ново куче.

На всеки четири години Тери си купуваше много скъпо ловно куче, порода катахула. Не, не сменяше старите модели за нови. Просто с кучетата на Тери все нещо се случваше, макар че той се грижеше много добре за тях. Първото му куче живя само три години, а после го прегazi камион. Второто го отровиха. Третото, на име Моли, го ухапа змия. Тери от месеци чакаше ред в списъка на развъдника в Кларис, за да си вземе кученце от тази порода.

— Доведи ми го, да го гушна — предложих аз и той се засмя. За пръв път си дадох сметка, че свежият въздух му се отразява много добре. Той винаги изглеждаше много по-спокоен — и душевно, и физически, — когато не се намираше под покрив. Когато разхождаше кучето си например, изглеждаше съвсем нормален.

Отключих входната врата и влязох в къщата, за да събера нужния багаж. Навън печеше слънце, така че липсата на електричество не беше проблем. Напъхах в един голям найлонов чувал два комплекта чаршафи, стара плюшена покривка за легло, още малко дрехи и кухненски прибори. Трябваше да си купя кафеварка. Старата беше стопена.

И тогава, докато стоях и гледах през прозореца кафеварката, която стоеше най-отгоре върху купчината боклуци в двора, осъзнах колко близо съм била до смъртта. Това прозрение ме разтърси като оръжеен залп.

Не помръднах в продължение на цяла минута, загледана в деформираното парче пластмаса. Следващата минута прекарах седнала на пода, с учестено дишане и вперен в дъските поглед.

Защо ме връхлиташе едва сега, три дни по-късно? Не зная. Може би видът на Госпожа Кафеварка отключи нещо в мен: обгореният кабел, уродливо огънатата пластмаса, буквално застинала на мехури. Преместих поглед върху кожата на ръцете си и се разтърсих от ужас. Седях на пода и треперех като листо, изгубила представа за времето. Успокоих се, но в продължение на няколко минути след това в главата ми имаше само вакуум. Близостта със смъртта ме извади от равновесие.

Клодин ме беше спасила не само от сигурна смърт, но и от болка — толкова силна, че и да бях оцеляла, сигурно щях да искам да съм умряла. Щях да съм ѝ длъжница цял живот.

Тя може би наистина беше моята кръстница фея.

Изправих се, поех дълбоко въздух, взех найлоновата торба и се запътих към новия си дом.

12.

Отворих вратата с ключа, който ми даде Сам.

Щях да обитавам дясната половина на къща близък. В другата живееше Хали Робинсън — младата учителка, която имаше връзка с Анди Белфлор. Тоест, като бонус получавах частична полицейска защита, както и спокойствие денем, когато Хали работеше, а аз трябваше да спя след нощна смяна.

В малката всекидневна имаше диван на цветя, ниска масичка за кафе и едно кресло. Оттам се влизаше в кухнята — тясна, разбира се, но оборудвана с печка, хладилник и микровълнова. Нямаше съдомиялна машина, но аз така или иначе никога не съм разполагала с такава. Малка маса за хранене с два пластмасови стола.

След като разгледах кухнята, прекосих тесния коридор, който разделяше по-голямата (но не чак толкова) спалня от по-малката (направо кутийка) спалня и банята. В дъното на коридора имаше врата, която водеше към малката задна веранда.

Семпло, но много чисто жилище. С централно отопление, климатик и равни подове. Прокарах ръка по дограмата на прозорците. Добре уплътнена. Страхотно. Напомних си да спускам щорите, тъй като вече имах съседи.

Застлах двойното легло в голямата спалня, прибрах дрехите си в прясно боядисаните чекмеджета на скрина и започнах да правя списък с нещата, които трябваше да си набавя: кофа, бърсалка, метла, почистващи препарати... Трябваше да донеса и прахосмукачката си. Тя стоеше в килера до всекидневната, така че би трябвало да е в изправност. Бях взела и единия от телефоните си; оставаше само да звънна в телефонната компания, за да пренасочат обажданията към този адрес. Телевизорът стоеше в колата, но първо трябваше да се обадя на кабелния си оператор, за да изпратят техник. Това щях да го свърша от телефона в кабинета на Сам. От пожара насам непрекъснато контактувах с техници.

Седнах на твърдия диван и вперих празен поглед пред себе си. Опитах се да измисля нещо забавно, нещо, което да очаквам с нетърпение. Е, след два месеца времето щеше да е подходящо за слънчеви бани. Това ме накара да се усмихна. Обичах да се пека на слънце по монокини — без да прекалявам, разбира се. Обожавах аромата на кокосово плажно масло. Доставяше ми удоволствие да си бръсна краката и да обезкосмявам почти цялото си тяло, така че кожата ми да изглежда гладка като бебешко дупе. Изобщо не ми се слушат лекции за вредата от слънцето. Това е любимият ми порок. Всеки си има такъв.

Трябваше да отида и в библиотеката, за да си взема нови книги. Имах да връщам няколко, но първо исках да ги проветря от миризмата на пушек. Посещенията в библиотеката спадаха към приятните ми занимания.

Преди да тръгна за работа, реших да сготвя нещо в новата си кухня. За целта се наложи да отида до супермаркета, което ми отне повече време от планираното, защото непрекъснато спирах, за да разглеждам нужни и ненужни дреболии. Подредих продуктите си в шкафа и това ми донесе усещането, че действително живея в този дом. Пъхнах две свински пържоли във фурната, опекох един картоф в микровълновата и стоплих малко грах. Нощната ми смяна в „Мерлот“ започваше в пет, така че домашната ми вечеря преди работа бе по-скоро следобедна закуска.

След като хапнах и почистих масата, реших, че разполагам с достатъчно време да навестя Калвин в болницата.

Близнаците ги нямаше във фойето, а може би вече нямаше нужда от услугите им. Доусън обаче стоеше на старото си място пред вратата на Калвин. Кимна, направи ми знак да спра още докато крачех по коридора, и надникна в стаята. Миг по-късно я отвори широко и дори ме потупа по рамото, докато влизах.

Калвин седеше на тапициран стол. Щом ме видя, угаси телевизора и се обърна към мен. Цветът на лицето му изглеждаше много по-добре, а брадата му беше чиста и безупречно подстригана. Очевидно започваше да влиза във форма. Носеше синя памучна пижама. Около него все още имаше апарати с тръбички, но въпреки това той понечи да се изправи.

— Не, недей! Да не си посмял да ставаш. — Дръпнах един от посетителските столове и се настаних до него. — Кажи ми как се чувстваш.

— Радвам се да те видя — каза. Дори гласът му звучеше доста по-стабилно. — Доусън каза, че не желаеш никаква помощ. Кажи ми кой запали къщата ти.

— Това е най-странното от всичко, Калвин. Нямам никаква представа какви са били мотивите на този мъж. Семейството му дойде да ме види... — Поколебах се, защото Калвин се възстановяваше от собствения си досег със смъртта и не биваше да се тревожи за други неща.

Но той веднага ме подкани да продължа.

— Кажи ми какви са твоите съмнения. — Звучеше толкова заинтригуван, че аз неусетно му разказах всичко: моите съмнения за мотивите на подпалвача, облекчението ми, че щетите могат да бъдат поправени, и тревогите ми около напрежението между Ерик и Чарлз Туайнинг. Споменах му и за многото други жертви на снайперистки нападения.

— Това би трябвало да разсее подозренията към Джейсън — поясних аз и той кимна. Реших да не нахалствам повече по този въпрос. — Поне няма други убити — допълних аз в опит да придам оптимистичен нюанс на мрачния си монолог.

— Доколкото ни е известно — уточни Калвин.

— Какво?

— Доколкото ни е известно. Може би има, но все още не са открили труповете им.

Зяпнах от изненада, макар че в думите му имаше логика.

— Как се сети за това?

— Нямам какво друго да правя, освен да мисля — усмихна се той. — Аз не обичам да чета, за разлика от теб. Не гледам много телевизия, ако не броим спортните предавания. — Преди да изключи телевизора, той действително гледаше канал ESPN^[1].

— Какво правиш през свободното си време? — попитах аз от чисто любопитство.

Калвин много се зарадва, че му задавам личен въпрос.

— В „Норкрос“ работим до късно — каза той. — Обичам да ходя на лов, особено по пълнолуние. — Когато се трансформираше в пума.

Е, напълно разбираемо. — Обичам да ловя риба. Обожавам ранните сутрини, когато просто седя в лодката си и не се тревожа за нищичко.

— Аха — окуражих го аз. — Какво друго?

— Обичам да готвя. Понякога си варим скариди или приготвяме някаква риба и вечеряме на двора. Риба на скара, бухтички, салата от зеле и диня за десерт. През лятото, разбира се.

Потекоха ми лигите само като си го представих.

— През зимата правя дребни ремонти в къщата. Ходя да цепя дърва за хората от нашата общност, които не могат да се справят с това сами. Излиза, че винаги имам нещо за правене.

Вече знаех двойно повече неща за Калвин Норис, отколкото досега.

— Кажи ми как се чувстваш. Изглеждаш ми по-добре.

— Все още не са ми махнали проклетата система — каза той и кимна към ръката си. — Иначе съм доста по-добре. Ние се възстановяваме много бързо, както ти е известно.

— Как обясняваш присъствието на Доусън, когато твои колеги ти идват на свиждане? — Наоколо имаше букети цветя, купи с плодове и дори една плюшена котка.

— Представям го като свой братовчед, който стои тук, за да ме спасява от досадни посетители.

Едва ли някой би посмял да задава директни въпроси на Доусън.

— Трябва да отивам на работа — надигнах се аз, след като хвърлих поглед на стенния часовник. Странно, но никак не ми се тръгваше. Изпитах удоволствие да си поговоря спокойно с някого. Рядко ми се случваше.

— Все още ли се тревожиш за брат си? — попита той.

— Да. — Само че няхах намерение да му се моля повече. Той ме чу от първия път. Нямаше нужда да повтарям.

— Държим го под око.

Зачудих се дали някой бе докладвал на Калвин, че Кристъл е прекарала нощта с Джейсън. А може би самата Кристъл държеше брат ми под око? Шапка ѝ свалях в такъв случай. Вършеше работата си много отговорно и наблюдаваше Джейсън по най-близкия възможен начин.

— Това е добре — казах. — Това е единственият му шанс да докаже, че не е виновен. — Успокоих се. Отдавна трябваше да се сетя

за това и да му го предложи.

— Е, тръгвам, Калвин, пази се. — Надигнах се да си ходя, а той обърна бузата си към мен. Наведох се (малко неохотно) и го целунах.

В съзнанието му проблесна мисъл. Калвин смяташе, че устните ми са меки и ухаха много приятно. Не успях да сдържа усмивката си. Фактът, че някой те харесва, винаги повдига настроението.

Върнах се обратно в Бон Томпс и се отбих в библиотеката, преди да отида на работа. Общинската библиотека е грозна кафява сграда, строена през трийсетте, и изглежда точно толкова стара. Библиотекарите непрекъснато пускаха жалби (съвсем основателни) относно отоплението и климатичната система. Електроинсталацията също имаше нужда от ремонт. Както и паркингът. А прозорците на старата клиника в съседство, отворила за пръв път врати през 1918-а, бяха заковани с дъски — много потискаща гледка. Обраслият двор на клиниката приличаше по-скоро на джунгла, отколкото на централен градски парцел.

По план имах десет минути за бавене в библиотеката. Аз приключих за осем. Малко преди пет паркингът на библиотеката беше почти празен, тъй като хората пазаруваха в „Уолмарт“ или вече приготвяха вечеря по домовете си.

Смрачаваше се. Не мислех за нищо конкретно и може би точно това ми спаси живота. Внезапно почувствах напрежение, пулсиращо от чужд мозък, и инстинктивно приклекнах. Усетих остро убождане по рамото, последвано от заслепяваща болка. На ръкава ми се появи кърваво петно. Разнесе се оглушителен шум. Всичко стана толкова бързо, че дори след време, колкото и да се опитвах, не успях да определя с точност последователността на събитията.

Някъде зад мен се разнесе писък, после още един. Нямах представа как съм се озовала на колене до колата си. Кървавото петно по бялата ми тениска ставаше все по-голямо.

Колкото и да е странно, първата ми мисъл беше: *Слава богу, че не облякох новото си палто.*

Оказа се, че писъците са излизали от гърлото на Порша Белфлор. Захвърлила цялото си обичайно хладнокръвие, Порша прекоси тичешком паркинга и приклекна до мен. Очите ѝ се стрелкаха в различни посоки в опит да открие евентуален източник на опасност.

— Не мърдай — нареди тя, сякаш аз ѝ предлагам да участваме в маратон. Продължавах да стоя на колене, макар че се изкушавах да полегна на една страна. По рамото ми се стичаше струйка кръв.

— Някой те простреля, Суки. О, божичко... мили боже!

— Вземи книгите — помолих я аз. — Не искам да ги цапам с кръв. Сигурно ще ме накарат да ги платя.

Порша не ми обърна никакво внимание. Говореше по мобилния си телефон. Защо хората решаваха да говорят по телефоните си в най-неподходящите моменти? В библиотеката, за бога, или пък в кабинета на очния си лекар. Дрън-дрън-дрън. Сякаш водеха толкова важен разговор, че не можеше да почака. Оставих книгите на земята до себе си.

Внезапно осъзнах, че вече не съм на колене, а седя облежната на колата си. Имах чувството, че някой реже парченца от живота ми, защото в следващия миг се озовах легнала на паважа, наскрел паркинга, вперила поглед в огромно петно от автомобилно масло. Хората трябваше да се грижат по-добре за колите си...

Потънах в мрак.

— Събуди се — каза някой. Вече не лежах на паркинга, а в легло. Реших, че къщата ми отново гори, а Клодин се опитва да ме измъкне. Не мога да разбера защо хората непрекъснато искат да ме изритат от леглото ми. Макар че гласът не принадлежеше на Клодин, а по-скоро на...

— Джейсън? — Опитам се да повдигна натежалите си клепачи и успях да разпозная брат си. Намирах се в слабо осветена синя стая и ме болеше толкова много, че ми се плачеше.

— Простреляна си — каза той. — Някой те е прострелял, докато съм те чакал в „Мерлот“.

— Звучиш... щастлив — едва промълвих аз през натежалите си устни. Ясно, намирах се в болница.

— Ясно е, че не съм го направил аз! Имам свидетели! Хойт беше с мен в пикапа на път от работа до „Мерлот“, защото неговата кола е в сервиз. Имам алиби!

— Направо страхотно. В такъв случай и аз се радвам, че съм простреляна. Важното е ти да си добре. — Положих огромно усилие да кажа всичко това и много се зарадвах, че Джейсън е схванал сарказма ми.

— Ей, недей така, съжалявам за станалото. Слава богу, че си се отървала леко.

— Наистина ли?

— Забравих да ти кажа. Куршумът е одраскал рамото ти. Ще те боли известно време. Ако не можеш да търпиш, натискай този бутон. Ще ти дадат обезболяващо. Яко, а? Анди чака отвън.

Замислих се и след секунда-две проумях, че Анди Белфлър изпълнява служебните си задължения.

— Добре — казах. — Нека влезе. — Протегнах внимателно пръста си и натиснах бутона.

После мигнах. Оказа се дълго мигване, защото, когато отворих очи, на мястото на Джейсън вече стоеше Анди Белфлър с молив и бележник в ръка. Имаше нещо, което трябваше да му кажа, само дето не помнех какво. Накрая се сетих.

— Предай на Порша, че съм й много благодарна — казах.

— Непременно — сериозно отвърна той. — Тя още не може да дойде на себе си. За пръв път става свидетел на насилие. Била сигурна, че ще умреш в ръцете й.

Не успях да измисля отговор на това. Мълчах и чаках да чуя въпроса му. Устните му се раздвижиха. Предположих, че съм му отговорила.

— ... каза, че си приклепнала в последния момент?

— Може би съм чула нещо — прошепнах. Не лъжех. Просто не го бях чула с ушите си... Но Анди разбра какво имам предвид и се ококори насреща ми. Той вярваше в способностите ми.

Тогава отново загубих съзнание. Тези обезболяващи си ги биваше. В коя ли болница се намирах? Тази в Кларис е на една ръка разстояние от библиотеката, но в Грейнджър имат по-добре оборудвано спешно отделение. Защо просто не ме простреляха на болничния паркинг след свиждането с Калвин? Щях да си спестя размотаването до Бон Томпс.

— Суки — прошепна познат глас. Хладен и мрачен, като ромон на ручей в безлунна нощ. Почувствах се в безопасност.

— Бил — казах, — не си тръгвай.

— Никъде няма да ходя.

Така и стана. Събудих се в три сутринта и го видях на стола до леглото си. Четеше книга. В главите на останалите пациенти в

болницата цареше безметежно спокойствие. Но мозъкът на мъжа до мен тънеше в гъста мъгла. Тогава осъзнах, че моят нападател не е вампир, макар че винаги действаше по тъмно. Бях „чула“ мозъчната му активност секунди преди изстрела и това бе спасило живота ми.

Бил вдигна поглед към мен още щом отворих очи.

— Как се чувстваш? — попита.

Натиснах бутона, който повдигаше горния край на леглото.

— Все едно ме пържат в ада — признах аз. — Ефектът на болкоуспокояващото е преминал. Имам чувството, че някой ми е отвинтил ръката от рамото. През устата ми сякаш е минала цяла армия с кални ботуши. Освен това трябва спешно да посетя тоалетната.

— За последното мога да ти помогна — каза той и още преди да съм успяла да се смутя, премести встрани стойката на системата и ми помогна да се изправа. Станах много предпазливо, защото няхах доверие на краката си.

— Държа те, спокойно — каза той.

— Знам — отвърнах аз и двамата бавно потеглихме към банята.

Бил ме настани на тоалетната чиния и тактично излезе отвън, но остави вратата леко открената. Успях да се оправя — криво-ляво, — но си дадох ясна сметка какъв късмет съм извадила е рана в лявото рамо, а не в дясното. Макар че стрелецът сигурно се е целил в сърцето ми.

Бил ме върна в постелята толкова сръчно, сякаш цял живот бе работил като болничен санитар. Заварих леглото с изпънати чаршафи и подредени възглавници. Вече се чувствах доста по-удобно, но рамото продължаваше да ме боли, затова натиснах бутон „болка“. Попитах Бил дали в пластмасовата кана има вода за пиене и той натисна бутон „сестра“. Тънкото ѝ гласче се обади от интеркома и Бил каза:

— Донесете вода за госпожица Стакхаус.

Гласчето изписука, че идва веднага. И дойде. Може би скоростта ѝ имаше нещо общо с присъствието на Бил. Хората може и да приемаха реалното съществуване на вампирите, но това съвсем не значеше, че ги харесваха. Много американци от средната класа просто не можеха да се отпуснат в присъствието на живи мъртъвци. Доста разумно от тяхна страна впрочем.

— Къде сме? — попитах.

— Грейнджър — отвърна той. — Отново седя до теб, само че в друга болница. — Последния път бях приета в общинската болница в Кларис.

— Можеш да се разходиш надолу по коридора и да навестиш Калвин.

— Нямам желание.

Той се настани на леглото до мен. Късният час и необичайната нощ ми развързаха езика. А може би се дължеше на лекарствата.

— За пръв път влязох в болница, след като се запознах с теб — казах.

— Мен ли обвиняваш за това?

— Понякога. — Лицето му излъчваше бледо сияние. Представа нямам как е възможно, но болшинството от хората трудно различават вампирите от себеподобните си.

— Когато те срещнах за пръв път в „Мерлот“, не знаех какво да си мисля за теб — въздъхна Бил. — Ти беше толкова хубава, буквално преливаше от енергия. Веднага усетих, че си различна. Привлече ме като магнит.

— Това е моето проклятие — казах.

— Или благословия. — Хладната му длан докосна бузата ми. — Нямах температура — измърмори сякаш на себе си. — Ще се оправиш. — После се отдръпна. — Спала си с Ерик, докато е живял при теб.

— Защо питаш, след като вече знаеш? — Понятието „излишна откровеност“ действително съществуваше.

— Не питам. Разбрах го още щом ви видях заедно. Ти беше пропита с миризмата му, подуших го. Знаех какво изпитваш към него, все пак съм пил от кръвта ти, както и ти от моята. Трудно е да устоиш на Ерик. — Бил се отплесна в размишления. — Той е енергичен като теб, ти си жадна за живот. Но ти си наясно с това, сигурен съм... — Той замълча. Опитваше се да намери подходящите думи.

— Знам, че ти би се радвал, ако до края на живота си не спя с никого другого — помогнах му аз.

— А ти?

— Аз също. О, чакай, ти вече преспа с друга. И то *преди* да се разделим. — Бил извърна поглед встрани. Челюстта му изглеждаше като изваяна от гранит. — Добре, няма да нищим миналото. Не, не

искам да мисля за теб и Села или за която и да било друга жена. Но съм съвсем наясно, че това е глупаво.

— Глупаво ли е да се надяваме, че можем отново да бъдем заедно?

Мислено прехвърлих всички обстоятелства, причинили раздялата ми с Бил. Той ми изневери с Лорена; но тя бе негова създателка и той трябваше да ѝ се подчинява. Останалите вампири потвърдиха казаното от Бил за естеството на отношенията между него и Лорена. Той почти ме изнасили в багажника на кола; но след мъчения и глад дни наред той просто не осъзнаваше действията си. Щом ме позна, веднага спря.

Спомних си времето, когато любовта му ме правеше щастлива. За пръв път в живота си се чувствах в пълна безопасност. Какво измамно усещане. После всичко отиде по дяволите. Бил потъна в работа по някакъв проект за Кралицата на Луизиана, а аз изхвърчах на втори план. От всички възможни вампири, прекрачили прага на бар „Мерлот“, аз избрах работохолика.

— Не знам дали изобщо е възможно да възстановим старата си връзка — казах. — Може и да се получи след време, когато болката отmine и лошите спомени избледнеят. Но се радвам, че тази нощ си тук, и много ми се иска да легнеш за малко до мен... ако и ти го искаш. — Обърнах се на една страна в тясното си легло, с раненото рамо нагоре. Бил легна зад мен и внимателно ме прегърна. Никой не можеше да ме доближи, без той да усети. Чувствах се в пълна безопасност.

— Толкова се радвам, че си тук — измърморих в просъница аз. Лекарството започваше да действа. И докато се унасях отново в сън, в съзнанието ми изплува моето новогодишно решение: *не искам да ме бият повече. Следващия път ще добавя и прострелват.*

На другата сутрин ме изписаха. Когато отидох в болничната канцелария, служителката — госпожа Бийсън, съдейки по табелката с името, — каза:

— Вече се погрижиха за сметката ви.

— Кой? — попитах.

— Човекът пожела да запази анонимност — отвърна тя. Кръглото ѝ тъмнокожо лице все едно ми казваше да не гледам зъбите на подарен кон.

Почувствах се неловко. Ужасно неловко. Имах достатъчно пари за цялата сметка и можех да я уредя веднага, без да се налага да я изплащам на месечни вноски. Знаех много добре, че безплатен обяд няма, и не исках да се чувствам задължена никому. А съдейки по шокиращата цифра в дъното на фактурата, щях да съм *много* задължена на анонимния си благодетел.

Може би трябваше да остана още малко в канцеларията и да поспоря упорито с госпожа Бийсън, но просто няхах сили за това. Исках да си взема душ или дори вана; сутрешното избърсване (много бавно и внимателно) с влажна кърпа на отделни телесни части не успя да ми създаде усещане за чистота. Исках да хапна нещо от *моя* хладилник. Исках спокойствие и тишина. Така че се върнах в инвалидната количка и позволих на медицинската сестра да ме изведе през главния вход. Почувствах се като абсолютен идиот, когато осъзнах, че няма как да се прибера у дома. Колата ми все още стоеше на паркинга пред библиотеката (не че бих могла да шофирам в близките няколко дни).

И тъкмо когато се канех да помоля сестрата да ме върне обратно, за да отида до стаята на Калвин (хрумна ми, че Доусън би могъл да ме закара), пред мен спря яркочервен „Шевролет Импала“. Клод — братът на Клодин — се пресегна да ми отвори пътническата врата. Стоях и го гледах със зяпнала уста.

— Е, ще влизаш ли, или не? — нетърпеливо каза той.

— Майчице — прошепна медицинската сестра. — Майчице мила! — Дишаше толкова тежко, че копчетата на ризата ѝ щяха да хвъркнат всеки момент.

Виждах Клод едва за втори път през живота си. Съвсем бях забравила как въздейства на хората. Изглеждаше абсолютно зашеметяващо. Близостта му ме напрягаше като оголен електрически кабел. Да си спокоен около Клод, е точно толкова възможно, колкото и да си безразличен към Брад Пит.

По-рано Клод работеше като стриптийзър в нощен клуб „Хулигани“ в Монро, а сега бе негов управител. От време на време се подвизаваше и на модния подиум. В Северна Луизиана възможностите

за подобни изяви бяха силно ограничени, затова Клод (поне така твърдеше Клодин) бе решил да си опита късмета в конкурс „Мистър Романтика“, организиран от някакво издателство на любовни романи. Елфът Клод дори бе прибегнал до услугите на пластичен хирург, за да коригира заострените си уши. Очевидно имаше огромно желание да се появи на корицата на любовен роман. Не знаех подробности за този конкурс, но изобщо не се съмнявах кой ще е победителят.

Клодин случайно спомена, че неотдавна брат ѝ се е разделил с любовника си и е необвързан: почти двуметров красавец с къдрава черна коса, здрави бицепси и плочки на корема, достоен за корицата на спортно списание. Добавете към всичко това чифт топли кафяви очи, изваяна челюст и чувствена уста със сочни алени устни — и ето ви Клод. Не че ме вълнуваше.

Без да разчитам на помощ от сестрата, която продължаваше да повтаря „майчице... майчице мила“, аз станах от количката и седнах в колата.

— Благодаря — учтиво казах аз, опитвайки се да прикрия изумлението си.

— Клодин не успя да се измъкне от работа, затова ме събуди по телефона и ме помоли да те взема. Аз съм личният ти шофьор — кисело каза Клод.

— Много благодаря — отвърнах, след като обмислих още няколко възможни отговора.

Изненадах се, че не попита как да стигнем до Бон Томпс; нямаш спомен да съм го виждала в нашето градче, а — както вече казах — хубавец като него веднага се набива на очи.

— Как е рамото ти? — внезапно попита той, сякаш някой насила го караше да задава любезни въпроси.

— По-добре — отвърнах. — Имам и рецепта за обезболяващи.

— Значи трябва да се отбием и в аптека, така ли?

— Ами... ако нямаш нищо против. В близките няколко дни не бива да шофирам.

Щом влязохме в Бон Томпс, обясних на Клод къде е аптеката и той паркира точно пред входа. Измъкнах се криво-ляво от колата и се запътих към входа. Клод се направи на разсеян и не помръдна от мястото си.

Аптекарят, естествено, знаеше за случая и се поинтересува накъде отива този свят. Не успях да му отговоря. Докато чаках лекарствата, оползотворих времето си в размисъл за Клод. Възможно ли беше да е бисексуален? Поне мъничко? В аптеката влизаха жени със замъглени погледи. Те, естествено, бяха лишени от привилегията да разговарят очи в очи с него и дори не подозираха за сприхавия му нрав.

— Много се забави — каза той, когато се върнах в колата.

— Да, господин Самата Вежливост — отсякох аз. — Оттук нататък ще бъда по-чевръста. Огнестрелна рана, голяма работа. Моля за извинение.

С крайцеца на окото си забелязах, че по бузите му плъзна червенина.

— Съжалявам — сухо каза той. — Държах се грубо. Хората често ми го казват.

— Сериозно? Не може да бъде!

— Да — призна той и чак тогава осъзна, че в тона ми има лек сарказъм. Бих казала, че ме изгледа кръвнишки, но той бе твърде красив за подобен израз. — Виж какво, искам да те помоля за услуга.

— Великолепно начало. Направо ме размекна.

— Ще спреш ли най-сетне? Знам, че не съм... не съм особено...

— Вежлив? Любезен? Галантен? На прав път ли съм?

— Суки! — извика той. — Млъкни малко!

Имах нужда да глътна едно от обезболяващите си хапчета.

— Да, Клод, каква услуга? — любезно попитах аз. Твърде любезно дори.

— Организаторите на конкурса искат портфолио. Аз ще отида в студиото на Ръстън, за да ми направят професионални снимки, но ми се искаше да имам и няколко по-фриволни... като кориците на онези романи, дето Клодин ги чете непрекъснато. Тя каза, че трябва да си намеря блондинка за снимките, понеже съм тъмен. И аз се сетих за теб.

Ако ми беше казал, че иска да стана майка на децата му, щях да се изненадам повече. Много повече. Но все пак — макар че не познавах по-груб мъж от Клод — Клодин имаше навика да спасява живота ми. Така че се съгласих заради нея.

— Ще ми трябва ли... някакъв костюм?

— Да. Но фотографът прави и любителски карнавални снимки, така че разполага с костюми под наем. Може и да открием нещо подходящо. Какъв размер носиш?

— Осмица. — Е, понякога и десетка. Но пък съм имала случаи, когато съм се побирала и в шестица.

— Кога бихме могли да го направим?

— Раната ми трябва да зарасне — деликатно напомних аз. — Превръзката няма да изглежда добре на снимките.

— О, да. Значи ти ще ми се обадиш, така ли?

— Да.

— Няма да забравиш, нали?

— Не. Направо нямам търпение. — В момента обаче имах нужда от лично пространство, диетична кока-кола и едно от хапчетата, които стисках в ръката си. Спокойно можех да дремна, преди да се изкъпя.

— Познавам готвачката ви — каза Клод. Явно беше решил да развърже езика.

— Аха. Суити.

— С това име ли се подвизава сега? Преди работеше в „Палавите девици“.

— Била е стриптийзьорка?

— Да, допреди катастрофата.

— Суити е претърпяла катастрофа? — Внезапно се почувствах ужасно уморена.

— Да, останаха ѝ белези и тя се отказа от стриптийза. Каза, че щели да са ѝ нужни тонове грим, за да ги прикрива. Освен това се чувствала твърде стара за това.

— Миличката — казах аз. Опитах се да си представя Суити на пилона. С високи обувки и пера около врата. Смущаваща гледка.

— Да не си посмяла да ѝ кажеш — предупреди ме той.

Паркирахме пред новия ми дом. Някои бе докарал колата ми от паркинга на библиотеката. Вратата на съседната половина от къщата се отвори и отвътре излезе Хали Робинсън с ключовете ми в ръка. Носех черните си панталони, с които отивах на работа в злополучния ден, и някакъв спортен пуловер — забравен в болницата някога от някого, — тъй като моята тениска не ставаше за нищо. Хали стоеше насреща ми със зейнала уста, но не защото пуловерът ми беше огромен. Клод тъкмо отваряше вратата на колата, за да ми помогне да изляза, и

младата учителка го зяпаше като парализирана. Муха да беше влязла в устата ѝ, едва ли щеше да забележи.

Клод нежно прехвърли ръка през раменете ми, наведе глава към мен и ме дари с влюбен поглед и намигване.

Страхотно чувство за хумор! Гледай ти, оказа се, че Клод не бил чак такъв идиот!

— Благодаря за ключовете — извиках аз и Хали внезапно се сети, че умее да ходи.

— Ъм... — каза тя. — Аха... да. — И ми подаде ключовете, без да ме поглежда.

— Хали, това с Клод, мой приятел — казах аз и многозначително се усмихнах. Или поне се постарях.

Клод спусна ръката си около кръста ми и бегло ѝ се усмихна, отделяйки поглед от мен за не повече от секунда. О, боже!

— Здравей, Хали — поздрави я той с най-дълбокия си баритон.

— Късметлийка си, че има кой да те вземе от болницата — каза Хали. — Много мило от твоя страна... ъм... Клод.

— За Суки съм готов на всичко — нежно отвърна елфът.

— Сериозно? — ококори се Хали. — Е... чудесно. Анди докара колата ти, Суки, и ме помоли да ти предам ключовете. Имаш късмет, че се прибрах набързо да обядвам. А сега... ъм... трябва да се връщам в... — Тя с мъка откъсна очи от Клод, настани се в малката си „Мазда“ и потегли към училището.

Отключих непохватно вратата и влязох в миниатюрната си всекидневна.

— Това е временното ми жилище, докато приключи ремонтът на къщата — казах аз на Клод. Чувствах се неловко от обстановката в стерилната стаичка. — Нанесох се в деня, когато ме простреляха. Тоест вчера. — *Нима беше вчера?*

Влюбеното изражение на Клод бе изчезнало заедно с Хали.

— Имаш брутално гаден късмет — презрително каза той.

— В някои отношения — кимнах аз. Но после се сетих за огромната помощ, която получих от толкова много хора, за приятелите си; сетих се и за простичкото удоволствие от близостта на Бил предишната нощ. — Можеше и по-зле да е — добавих аз, по-скоро на себе си.

Клод не даваше и пет пари за моята философия.

Благодарих му още веднъж, помолих го да прегърне Клодин от мен и повторих обещанието си за фотосесията.

Болката в рамото ми се засилваше. Изпратих госта си и веднага глътнах едно хапче. За моя огромна радост, телефонът вече работеше. Набрах номера на Джейсън, за да му кажа, че съм излязла от болницата, но той не вдигна и аз му оставих съобщение. После се обадох в „Мерлот“ и уведомих Сам, че на другия ден ще отида на работа. Бях изгубила два дни — и паричната им равностойност в заплата и бакшиши — и не исках да отсъствам повече.

Прострях се на леглото и блажено заспах.

Когато се събудих, навън се канеше да вали. По небето пълзяха тежки облаци, а кленовото дръвче в отсрещния двор се клатеше под мощните пориви на вятъра. Сетих се за любимия ламаринен покрив на баба и за трополенето на дъждовните капки по твърдата му повърхност. Тук, в града, валеше доста по-тихо. Докато се взирах в отсрещната къща и се чудех кой ли живее там, на вратата рязко се почука. На прага стоеше запъхтяна Арлийн. Очевидно бе тичала, за да избегне дъжда. В ръката си стискаше найлонова торба с логото на „Уендис“ и стомахът ми радостно изкъркори, усетил миризмата на храна.

— Нямах време да ти сготвя — извини се тя и нахълта. — Обаче много добре помня, че когато си в лошо настроение, винаги си поръчваш двоен чийзбургер с бекон. Предположих, че моментът е точно такъв.

— Правилно си предположила — казах аз, макар че се чувствах много по-добре в сравнение със сутринта. Тръгнах към кухнята, за да взема чиния. Арлийн ме последва, озъртайки се на всяка крачка.

— Много приятна къщичка! — възкликна тя. На мен ми се струваше празна и неуютна, но в сравнение с тясната ѝ каравана сигурно изглеждаше луксозна.

— Как се случи? — попита Арлийн. Опитах се да блокирам съзнанието ѝ, но не успях. Приятелката ми смяташе, че на този свят няма човек с по-лош късмет от моя. — Сигурно си се уплашила до смърт!

— Да — признах аз съвсем сериозно. — Много се уплаших.

— Целият град за това говори — простодушно отбеляза Арлийн. Само това ми липсваше, да ме одумват от сутрин до вечер. — Ей,

Суки, нали помниш онзи Денис Петибоун?

— Пожарният следовател? Естествено.

— Утре вечер имаме среща.

— Браво, момиче. Успех! Какви са ви плановете?

— Ще заведем децата на ледената пързалка в Грейнджър. Тон има момиченце, Кейти. На тринайсет е.

— Звучи забавно.

— Тази вечер е зает с полицейски надзор — важно отбеляза Арлийн.

Примигнах.

— Какво надзирава?

— Извикали са по спешност всички служители, за да наблюдават паркингите в града. Искат да заловят стрелеца.

— А ако стрелецът ги забележи пръв?

— Те са професионалисти, Суки. Според мен са наясно как да действат в подобни ситуации. — Арлийн звучеше (и изглеждаше) доста надменно и раздразнително. Същинска Госпожа Правосъдие.

— Успокой се — казах. — Просто съм загрижена. — А и полицаите не са в опасност, освен ако не са върколаци. Разбира се, голямата загадка в случая е защо и аз съм простреляна. Не съм върколак или каквото и да било друго свръхсъщество. Трябваше да помисля как да впиша тази подробност в сценария.

— Къде е огледалото? — попита Арлийн и аз се огледах наоколо.

— Предполагам, че единственото голямо огледало е в банята — казах аз и се почувствах неловко, че трябва да се замислям за местонахождението на вещите в собствения си дом.

Докато Арлийн оправяше прическата си, прехвърлих храната си в чиния, с надеждата да я изям, докато е още топла. В един момент усетих, че стоя като глупачка с празната торба в ръка и се опитвам да открия кофата за боклук. После се сетих, че за да имам кофа за боклук, първо трябва да я купя. През последните деветнайсет години бях живяла единствено в къщата на баба и не ми се бе налагало да изграждам домакинство от кота нула.

— Сам все още не може да шофира, така че няма как да дойде да те види. Обаче мисли за теб и се тревожи — извика Арлийн. — Ще бъдеш ли в състояние да работиш утре вечер?

— Трябва да бъда.

— Добре. Аз почивам. Внучката на Чарлси е в болница с пневмония, така че и тя няма да дойде, а Холи понякога отсъства без причина. Даниел ще е извън града. Новото момиче, Джейда — тя е по-добра от Даниел, при всички случаи.

— Мислиш ли?

— Ами да — изсумтя Арлийн. — Не знам дали си забелязала, но на Даниел просто вече не й пука. Хората искат питиета и я викат, но на нея й е все тая. Просто си стои, говори си с гаджето си и нищо не я интересува.

От момента, в който Даниел се запозна с един младеж от Аркадия, работата наистина спря да я интересува.

— Мислиш ли, че ще напусне работа? — попитах аз и това отприщи нова тема за разговор, която нищихме поне пет минути, макар че Арлийн (уж) бързаше за някъде. Посъветва ме да ям, докато храната е топла, така че в общи линии говореше тя, а аз дъвчех. Не си казахме нищо ново, нищо нечувано, но си прекарахме чудесно. Арлийн (като никога) просто се наслаждаваше на компанията ми.

Един от многото минуси на телепатията е фактът, че винаги си наясно кога някой действително чува какво му казваш и кога не.

Арлийн тъкмо седнаше в колата си, когато се появи Анди Белфлър. Добре че напъхах празната торба от храната в някакъв шкаф, иначе щях да изглеждам като пълен идиот.

— Живееш врата до врата с Хали — каза Анди, колкото да завърже разговор.

— Благодаря ти, че докара колата ми и остави ключовете на Хали — казах аз. Дума да няма, Анди си имаше и добри страни.

— Тя ми каза, че мъжът, който те довел от болницата, бил доста... ъм... интересен. — Анди Белфлър очевидно опипваше почвата. Усмяхнах му се. Погледът му излъчваше любопитство и мъничко ревност.

— И така би могло да се каже — съгласих се.

Той изчака да види дали ще се разпростра по-нашироко. Аз обаче мълчах и той продължи по същество.

— Тук съм служебно. Искан да разбера дали си спомняш нещо повече относно инцидента.

— Анди, тогава не знаех нищо, а сега знам още по-малко.

— Но си прилекнала.

— Ох, Анди... — изпъшках аз. И двамата знаехме причината за това. — Има ли смисъл да питаш защо съм приклеknала?

Той се изчерви бавно и крайно неуместно. Анди бе огън-мъж и умен полицаи, но имаше склонност да вярва в неща, които повечето хора не разбираха и отричаха.

— Тук сме съвсем сами — подчертах аз. — А стените са достатъчно дебели и Хали не може да ни чуе.

— Има ли още нещо? — внезапно попита той с грейнал от любопитство поглед. — Има ли нещо повече, Суки?

Много добре знаех какво има предвид. Не би го изрекъл на глас, но душа даваше да разбере дали на този свят има нещо друго, освен човеци, вампири и телепати.

— Много повече — тихо отвърнах аз с равен глас. — Цял паралелен свят.

Анди се ококори. Съмненията му се потвърдиха и го загложди мъчително любопитство. На косъм беше да ме попита за простреляните жертви — буквално на косъм, — но се отказа в последната секунда.

— Може би си видяла или чула нещо, което да ни е от полза? Нещо подозрително? Нещо различно от онази нощ, когато прострелях Сам?

— Не — казах. — Нищо. Защо?

Той замълча, но аз четях мислите му като книга. Куршумът от крака на Сам се различаваше от останалите.

Изпратих Анди и веднага се залових да анализирам онова мимолетно впечатление, което ме бе накарало да приклеknа. Ако на паркинга имаше много хора, може би нямаше да уловя сигнала, тъй като мозъкът изпращач се е намирал на известно разстояние. Замислих се и установих, че съм усетила смесица от решителност, гняв и най-вече отвращение. Снайперистът е бил уверен, че аз съм гнусен нечовек. Заболя ме, колкото и да е глупаво, но в крайна сметка никой не обича да го презират. После се замислих над странния факт, че куршумът на Сам не съвпаднаше с останалите. Тук логиката ми издишаше. Успях да скалъпя няколко обяснения, но всичките ми изглеждаха като изсмукали от пръстите.

Навън заваля като из ведро. Дъждът плющеше по северните прозорци на къщата. Нямах причина да звъня на когото и да било, но

ми се прииска да си измисля някаква. В такова време не ми се стоеше сама. Дъждът се засилваше, страховете ми — също. Небето изглеждаше стоманеносиво, а скоро щеше да стане съвсем тъмно.

Зачудих се защо ми е толкова нервно. От години живеях сама и това никога не ме е притеснявало. Сега наоколо ми имаше хора, а аз се чувствах много по-самотна.

Макар че не биваше да шофирам, трябваше да напазарувам някои неща за новата си къща. И щях да го направя — въпреки дъжда, — ако медицинската сестра не ми бе повторила поне десет пъти, че трябва да пазя рамото. Започнах неспокойно да обикалям из стаите, докато хрущането на чакъла отвън не ми съобщи, че пак имам гости. Интензивен градски живот.

Отворих вратата и видях Тара — в дъждобран с леопардови шарки. Поканих я да влезе, разбира се, и тя старателно изтръска връхната си дреха на верандата. Внесох дъждобрана в кухнята, за да капе на линолеума.

— Кажи ми как си — усмихна се тя, след като ме прегърна внимателно.

Разказах историята за пореден път.

— Много се разтревожих за теб. Имам много работа в магазина и едва сега успях да се измъкна, но просто трябваше да те видя. Видях костюма в гардероба си. Идвала ли си вкъщи?

— Да — казах. — Завчера. Мики не ти ли каза?

— Видяла си го, така ли? Предупредих те. — Гласът ѝ трепереше. — Не те е наранил, нали? Кажи ми, че няма нищо общо с инцидента на паркинга!

— Не, доколкото знам. Но наистина отидох у вас малко късно, въпреки предупреждението ти. Постъпих глупаво. Той действително... се опита да ме уплаши. По-добре да не му казваш, че си идвала да ме видиш. А ти как успя да се измъкнеш, за да дойдеш?

Лицето на Тара доби каменно изражение.

— Той излезе някъде — каза тя.

— Тара, можеш ли да ми кажеш как се забърка с него? Какво стана с Франклин? — Опитах се да задам въпросите си възможно най-деликатно, защото знаех, че стъпвам по тънък лед.

Очите на Тара се насълзиха. Искаше да ми отговори, но се срамуваше и това я измъчваше.

— Суки — най-последно каза тя. Гласът ѝ звучеше почти като шепот. — Аз смятах, че Франклин има чувства към мен, че ме уважава, разбираш ли? Като личност.

Кимнах, без да отделям поглед от лицето ѝ. Страхувах се да не прекъсна монолога, който отдавна чаках да чуя.

— Но той... когато приключи с мен, той просто ме прехвърли на друг.

— О, не, Тара! Той... той сигурно ти е обяснил защо се разделяте. Да не сте се скарали? — не исках да повярвам, ме Тара е била прехвърляна от вампир на вампир, като някаква вампоманка на кръвопийско парти.

— Каза ми: „Тара, ти си красиво момиче и с теб ми е приятно, но Мики те желае, а аз съм му дължник“.

Знаех, че ченето ми е увиснало, но не ми пукаше. Просто не можех да повярвам на ушите си. Буквално чувах как унижението ѝ се стеле на пластове от нея и чувствах, че ненавижда самата себе си.

— Нямаше ли начин да предотвратиш това? — попитах аз, опитвайки се да прикрия изумлението си.

— Повярвай ми, опитах — изплака тя. Изпитах облекчение, че не ме обвинява за въпроса ми. — Казах му, че не искам. Казах му, че не съм проститутка и че се виждам с него, защото го харесвам. — Раменете ѝ увиснаха. — Но трябва да ти призная, Суки, че не бях напълно честна с него. И той го знаеше. Аз приемах всичките му подаръци. Скъпи неща. Но той ги даваше от сърце. Не ми е казвал, че трябва да се чувствам задължена! Аз никога не съм го молила за нищо!

— Значи с казал, че щом си приемала подаръците, нямаш друг избор, освен да изпълниш нареждането му?

— Той каза... — Тара започна да хлипа и изреченията ѝ звучаха накъсано, като конвулсии. — Той каза, че съм се държала като метреса, че той ми е купил всичко, което имам, и вече е време да спечели нещо от тази инвестиция. Казах му, че не съм съгласна и предпочитам да му върна всичко. Но той отвърна, че не го иска. Каза, че някакъв вампир Мики ме бил видял с него и ме харесал. А Франклин дължал на Мики голяма услуга.

— Но това е Америка — запротестирах аз. — Не могат да постъпват така!

— Вампирите са ужасни — мрачно каза Тара. — Не знам как понасяш компанията им. По едно време смятах, че е много престижно да имаш вампир за гадже. Е, не точно гадже, а по-скоро богат чичко. — Тара въздъхна. — Чувствах се някак... закриляна. Приятно усещане, непознато. Но аз наистина мислех, че и той ме харесва. Не съм била с него само заради подаръците.

— Пил ли е кръв от теб? — попитах.

— Нима не го правят винаги? — изненада се тя. — По време на секс?

— Доколкото знам, да — отвърнах, — но имай предвид, че след като е пил от кръвта ти, той усеща какво изпитваш към него.

— Наистина ли?

— Да, настройва се на честотата на чувствата ти, един вид. А ако и ти си пила от неговата, ефектът е още по-силен. — Тара ме лъжеше за чувствата си към Франклин Мот, естествено. Била е пленена по-скоро от щедрите му подаръци и кавалерското му отношение. А вампирът го е знаел. Може и да не я е обичал, но равнодушието ѝ определено бе повлияло на решението му да я прехвърли на Мики. — Какво точно се случи?

— Е, не беше чак толкова грубо, колкото го описвах — каза тя с вперен в ръцете си поглед. — Една нощ Франклин каза, че трябвало да отиде някъде, но без мен. Попита дали имам нещо против да ме остави в компанията на друг вампир. Мислех, че го е грижа за мен, че не иска да ме оставя сама, че ще му липсвам — отиваше на някакъв концерт, — така че не се разтревожих особено. Мики се държеше прекрасно с мен, прекарахме си добре. Изпрати ме до вратата, като истински джентълмен.

Опитах се да прикрия изумлението си. Змиеподобният Мики, който сякаш имаше надпис „Мерзавец“ на челото си, бе накарал Тара да повярва, че е джентълмен?

— Добре, какво стана после?

— После Франклин трябваше да пътува извън града и Мики намина да види дали всичко е наред при мен. Донесе ми подарък. Аз го приех, защото помислих, че е от Франклин.

Тара лъжеше не само мен, но и себе си. Отлично знаеше, че подаръкът — гривна — е бил от Мики. Самозалъгваше се, че така той изразява своята почит към жената на повелителя си.

— Та, взех подаръка и излязохме. После, когато се прибрахме същата нощ, той започна да ме ухажва. Но аз го отрязах. — Тара вдигна поглед към мен. Лицето ѝ излъчваше спокойствие и царственост.

Може и да го бе отблъснала, но не особено убедително.

Дори Тара забравяше, че умея да чета мисли.

— Значи тогава си тръгна — казах аз и Тара пое дълбоко въздух, — но не и следващия път.

Мики съвсем ясно бе изразил намеренията си.

Погледнах я. Тя потръпна.

— Знам — изплака тя. — Знам, сбърках!

— При теб ли живее?

— Има си дневно убежище някъде наблизо — промълви тя. Гласът ѝ преливаше от отчаяние. — Пристига привечер и сме заедно през цялата нощ. Води ме със себе си по всичките си срещи, по нощни клубове... и след това...

— Добре, добре. — Потупах я по ръката, но не ми се стори достатъчно и я прегърнах силно. Тара стърчеше над мен, затова и прегръдката ми не изглеждаше точно майчинска, но просто ми се искаше да ѝ дам да разбере, че съм на нейна страна.

— Той е много груб — прошепна тя. — Някой ден ще ме убие.

— Не и ако ние го изпреварим.

— О, не, не можем да го убием.

— Мислиш, че с твърде силен?

— Мисля, че не мога да убия, когото и да било, дори и него.

— О! — Винаги съм я смятала за кораво създание, имайки предвид тежкото ѝ детство. — Тогава трябва да измислим друг начин да те измъкнем от него.

— Ами твоят приятел?

— Кой от всички?

— Ерик. Всички разправят, че Ерик си пада по теб.

— Всички?

— Местните вампири. Да не би Бил да те е прехвърлил на Ерик?

Веднъж Бил ми каза, че ако нещо се случи с него, трябва да отида при Ерик, но аз не го приех като прехвърляне от един вампир на друг. Впоследствие стана така, че с Ерик имахме нещо като връзка, но при съвсем различни обстоятелства.

— Не, не е — категорично отвърнах аз. — Остави ме да помисля. — И аз потънах в размишления под тежкия поглед на скъпата ми приятелка. — Кой е шефът на Мики? — попитах. — Или господар?

— Мисля, че е жена — отвърна Тара. — Само предполагам. Няколко пъти сме ходили в едно казино в Батън Руж и там той се вижда с една вампирка. Казва се Саломе.

— Като в Библията?

— Да! Ти би ли кръстила детето си така?

— Така, тази Саломе шериф ли е?

— Какво?

— Тя ли е местният вампирски началник?

— Не знам. Мики и Франклин никога не обсъждат подобни неща пред мен.

Опитах се да прикрия отчаянието си.

— Как се казва казиното?

— „Седемте воала“.

Хм.

— Добре, той демонстрираше ли някаква по-особена почит към нея? — *Почит.* Добро попадение от „Дума на деня“ в календара ми, който впрочем не бях виждала от пожара насам.

— Ами... поздравяваше я с нещо като поклон.

— Само главата? Или от кръста?

— От кръста. Всъщност... не точно... по-скоро леко навеждане.

— Добре. Как я наричаше?

— Господарка.

— Добре. — Замислих се няколко секунди и отново попитах: — Сигурна ли си, че не можеш да го убиеш?

— Може би ти ще успееш — мрачно каза тя. — Една сутрин, когато заспа след... секс... стоях надвесена над него с ледокоп в ръка дели петнайсет минути. Но ме достраша и не събрах сили да го забия. Ако разбере, че съм идвала при теб, ще полудее. Изобщо не те харесва. Смята, че ми влияеш зле.

— И правилно смята — уверено казах аз, макар че изобщо не се чувствах така. — Ще помисля по въпроса.

След още една прегръдка изпратих Тара до вратата. Тя дори успя да се усмихне. Дано успееш да оправдая очакванията й.

Нямах голям избор.

На другия ден щях да съм нощна смяна. Навън беше тъмно и той би трябвало да е буден.

Трябваше да се обадя на Ерик.

[\[1\]](#) Entertainment and Sports Programming Network. — Б.пр. [↑](#)

13.

— Вамптазия — каза отегчен женски глас. — Тук кървавите ви мечти се сбъдват.

— Пам, Суки е.

— О, здрасти — развесели се тя. — Чувам, че си се накиснала в още неприятности. Къщата ти се подпалила. Няма да живееш дълго, ако продължаваш така.

— Да, може би си права — съгласих се аз. — Ерик там ли е?

— Да, в кабинета си е.

— Можеш ли да прехвърлиш разговора там?

— Не знам как — надменно каза тя.

— А би ли отнесла слушалката при него, ако обичаш?

— Разбира се. След всяко твое обаждане се случва някаква неприятност. Няма скука около теб, момиче. — Ако съдех по околния шум, Пам носеше телефона през бара. От тонколоните се лееше песента „Нощта има хиляда очи“. — Какво става в Бон Томпс, Суки? — каза Пам, а после кресна на някакъв клиент: — *Не ми се пречкай в краката, кучи сине!* Много обичат да им говориш така — сподели закачливо тя. — Е, какво ново?

— Простреляха ме.

— Ама че работа! Ерик, знаеш ли какво ми разправя Суки? Някой е стрелял по нея.

— Не се пали толкова, Пам. Току-виж някой си помислил, че ти пука.

Тя се засмя.

— Давам ти Ерик — каза.

— Едва ли си в тежко състояние, иначе нямаше да разговаряш с мен — логично отбеляза вампирът.

Съвсем вярно, макар че бих се зарадвала на една по-емоционална реакция. Но няхах време да се захласвам по дреболии. Поех дълбоко въздух. Знаех какво ще последва, но бях длъжна да го направя заради Тара.

— Ерик — започнах аз с обречена интонация. — Искам да те помоля за услуга.

— Сериозно? — каза той. После, след дълга пауза, повтори: — Сериозно? — И започна да се смее. — Падна ми в ръчичките.

Пристигна вкъщи един час по-късно и изчака пред вратата да го поканя.

— Нова къща — припомни той.

— Заповядай, чувствай се като у дома си — процедих през зъби аз и той пристъпи прага. Бялото му лице буквално светеше от... задоволство? Или вълнение? Мократа му от дъжда коса висеше на тежки кичури по раменете му. Носеше златистокафява копринена тениска и кафяв панталон с потресаващ колан. Не колан, а същинска варварщина — изобилие от пера, злато и висящи пискюли. Можеш да извадиш човека от ерата на викингите, но не можеш да извадиш викинга от човека.

— Нещо за пиене? — предложих. — Съжалявам, нямам „Истинска кръв“. Не бива да шофирам и не съм пазарувала. — Доста негостоприемно от моя страна, но нямах друг избор.

— Не е проблем — мило каза той и огледа тясната стая.

— Заповядай, седни.

Ерик се настани на дивана и подпря десния си глезен върху лявото коляно. Огромните му ръце шаваха в скута му.

— Е, каква е услугата, Суки? — ухили се той.

Въздъхнах. Може би нямаше да ми откаже, но щях да съм му длъжница.

Настаних се на страничната облегалка на креслото и му разказах за Тара, за Франклин и за Мики. Ерик веднага доби сериозно изражение.

— Тара спокойно може да изчезне през деня, но не го прави — отбеляза той.

— Защо трябва да изоставя работата и дома си? Редно е той да изчезне — възпротивих се аз. (Честно казано, и аз се питах защо Тара отказваше да си вземе кратък отпуск. Спокойно можеше да замине някъде, а Мики едва ли щеше да стои и да я чака.) — Ако тя избяга сега, после цял живот ще се озърта през рамо.

— Научих доста неща за Франклин след първата ни среща в Мисисипи — каза Ерик. Зачудих се дали не е ровил в компютъра на

Бил. — Той е привърженик на старите методи.

Удивително заключение, излизащо от устата на викинг, прекарал най-щастливите си дни в грабежи, изнасилвания и убийства.

— Преди много време вампирите имаха обичая да си прехвърлят хора един на друг — обясни той. — Преди да дадем гласност на съществуването си, беше удобно да имаш човек за любовник, да имаш източник на... е, говорим за съвсем малки количества кръв... и накрая, когато вече никой не го иска... него или нея — бързо добави Ерик, за да не обиди женската ми природа, — този човек се счита за... ъм... абсолютно безполезен.

Повдигна ми се от отвращение и не направих никакво усилие да го прикрия.

— Искаш да кажеш източен?

— Суки, трябва да разбереш, че от векове... от хилядолетия дори... ние сме свикнали да се смятаме за висша раса, отделна от вашата. — Той се замисли за секунда. — Нещо като връзката на хората с... кравите, да речем. Симпатични са, но стават за ядене.

Останах без думи. И на мен ми бе хрумвало подобно сравнение, но за пръв път го чувах изречено на глас от вампирска уста. Призля ми. Храна, която ходи и говори, това сме ние. МакХора, но без пържените картопки.

— Тогава ще се обърна към Бил. Той познава Тара, тя е негова наемателка. Ще се почувства длъжен да ѝ помогне — гневно просъсках аз.

— Аха, ще се почувства длъжен да убие подчинен на Саломе. Бил не стои по-високо в йерархията от Мики и не може да му заповяда да напусне. Според теб кой от двамата ще оцелее в битката?

Отново изгубих дар слово. Потръпнах от ужас. Ами ако Мики се окажеше по-силен?

— Не, Суки. Опасявам се, че аз съм единствената ти надежда в случая — каза Ерик и се усмихна като за снимка. — Ще говоря със Саломе и ще я помоля да прибере кучето си. За разлика от Франклин, Мики е нейна рожба. След като безчинства на моя територия, тя е длъжна да го отзове.

Той повдигна русата си вежда.

— Но след като ме молиш да направя това за теб, оставаш моя длъжница.

— Господи! Какво ли ще искаш в замяна? — изпъсках аз с известна доза сарказъм.

Той се ухили до ушите, а резците му леко щръкнаха.

— Разкажи ми какво се случи, докато живях при теб. Кажи ми всичко, до последната подробност. След това ще изпълня молбата ти. — Той стъпи с двата си крака на пода и се наведе към мен. Очите му ме пронизваха.

— Добре. — Чувствах се като мишка в капан. Сведох поглед надолу и зачаках въпросите му със свито сърце.

— Правихме ли секс? — направо попита той.

Обещаващо начало.

— Ерик — започнах аз, — правихме секс във всички възможни пози, както и в някои невъзможни. Правихме секс във всяка стая на къщата ми, както и на двора. Ти ми каза, че това е най-страхотният секс през целия ти живот. — (По онова време той не помнеше дали някога изобщо е правил секс, но аз го приех като комплимент.) — Много жалко, че не можеш да си спомниш — заключих аз и свенливо се усмихнах.

Ерик изглеждаше така, сякаш го бях ударила с чук по челото. Наслаждавах се на реакцията му в продължение на цели трийсет секунди, но после ме обзе безпокойство.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам? — попита той с толкова равен глас, че ме носиха тръпки.

— Ами... да.

— Целият съм в слух.

— Ти искаше да напуснеш поста си като шериф и да се преместиш да живееш при мен. И да си намериш работа.

Обещаващото начало вървеше към своя край. Ерик загуби ума и дума.

— О...! — промълви той. — Има ли още?

— Да — отвърнах аз и наведох глава, защото предстоеше най-неприятната част. — Когато се върнахме вкъщи онази нощ... онази последна нощ, когато бе битката срещу вещиците в Шривпорт... влязохме през задната врата, както винаги. И Деби Пелт... помниш я... приятелката на Алсид... бившата, имам предвид... както и да е... Деби седеше на масата в собствената ми кухня. Стискаше пистолет в ръка и се канеше да ме застреля. — Осмелих се да вдигна поглед към Ерик и

установих, че веждите му са склучени в страховит възел. — Но ти се хвърли пред мен. — Наведох се бързо напред и го потупах по коляното. После се върнах обратно в личното си пространство. — И поех куршума вместо мен... много мил жест от твоя страна, наистина. Но тя се приготви да стреля втори път и аз грабнах пушката на брат ми... и я убих. — През онази нощ не плаках изобщо, но сега усетих как една сълза се търкулна надолу по бузата ми. — Убих я — повторих аз и поех дълбоко въздух.

Ерик отвори уста, за да ми зададе въпрос, но аз вдигнах ръка и го спрях. Трябваше да приключи монолога си.

— Събрахме частите от трупа ѝ в торба. Ти я отнесе някъде и я зарови, а аз останах да чистя кухнята. Ти каза, че си открил колата ѝ и си я скрил някъде. Не знам къде. Часове наред търках кухнята, докато изчистя следите. Всичко беше оплискано с кръв. — Опитах се да запазя последните остатъци от самообладанието си. Обърсах очите си с опакото на дланта си. Рамото ме болеше ужасно и аз се размърдах неспокойно на стола.

— А сега някой друг те е прострелял и аз не съм бил там, за да поема куршума — каза Ерик. — Има нещо сбъркано в начина ти на живот, Суки. Възможно ли е семейство Пелт да търси отмъщение?

— Не — казах. Ерик, слава богу, приемаше фактите сравнително спокойно. Очаквах друга реакция от него, а той изглеждаше някак примирен. — Наели са частни детективи, а въпросните хрътки, доколкото ми е известно, не са открили причина да ме подозират в убийство. Разпитаха ме, но по друг повод. Двамата с Алсид открихме труп в един шривпортски магазин и казахме на полицията, че сме сгодени. Трябваше някак да обясним защо сме отишли заедно в магазин за булчински рокли. А тъй като той непрекъснато се събираше и разделяше с Деби, мнимият ни годеж веднага е привлякъл вниманието на частните детективи. Оказа се, че той разполага с желязно алиби за нощта, в която Деби изчезна. Ако решат обаче да заподозрат мен, нещата ще станат много сериозни. Не мога да посоча теб за алиби, защото никой не знае, че си живял при мен. Освен това ти имаше амнезия и не помниш нищо. На всичкото отгоре аз наистина съм виновна. Убих я. Трябваше да го направя. — Вероятно това бе казал и Каин след инцидента с Авел.

— Много дрънкаш — каза Ерик.

Стиснах устни. В един момент иска да му разкажа всичко, а в следващия — да спра да дрънкам.

В продължение на пет безкрайни минути Ерик просто стоя срещу мен и ме гледа. Нямах представа дали ме вижда. Изглеждаше потънал в собствените си мисли.

— Казал съм ти, че искам да зарежа всичко заради теб? — попита той, след като приключи с медитацията си. Изсумтях и поклатих глава. Големи размишления, няма що! — А ти как реагира?

Просто изумително.

— Как съм реагирала? Отказах, разбира се. Не можеш да останеш при мен просто ей така, ако не си спомняш нищо. Не би било честно.

Той присви очи. Тези сини цепки започваха да ме изнервят.

— И така — спокойно казах аз, макар да се чувствах като на тръни. Може би очаквах от него да ме грабне в обятията си, да ме целуне и да ми каже, че все още изпитва същите чувства към мен. А може би четях твърде много любовни романи. — Аз изпълних моята част от уговорката. Сега е твой ред.

Без да откъсва погледа си от мен, Ерик извади мобилен телефон от джоба си и набра някакъв номер.

— Роуз-Ан — каза. — Добре ли си...? Да, моля те, ако е свободна. Кажи й, че разполагам с информация, която ще я заинтригува. — Не чух отговора отсреща, но той кимна, все едно водеше разговора очи в очи. — Ще изчакам, разбира се. Но няма да чакам дълго. — Минута по-късно вампирът каза: — Здравей и на теб, най-красива принцесо. Да, бизнесът върви отлично. Как е при теб в казиното? Да, да... с лопата да ги ринеш... Обаждам се да ти кажа нещо относно един твой любимец. Казва се Мики. Има някакви служебни взаимоотношения с Франклин Мот, сещаш ли се?

Тогава Ерик повдигна вежда и едва забележимо се усмихна.

— Така ли? Не те упреквам. Мот се опитва да я кара постарому, а това тук е Америка. — Той отново се заслуша. — Да, предоставям ти информацията абсолютно безвъзмездно. Дори да не ми направиш услуга в замяна, няма да има последствия. Знаеш колко много те уважавам. — Ерик чаровно се усмихна на слушалката. — Реших, че е редно да знаеш следното: Мот е прехвърлил една жена на Мики.

Подопечният ти я заплашва, че ако го напусне, ще ѝ отнеме имуществото и ще я убие. Държи я при себе си против волята ѝ.

Последва още една пауза, по време на която Ерик се усмихна до ушите.

— Малката услуга, за която моля, е отстраняването на Мики. Да, това е всичко. Просто искам да съм сигурен, че той никога повече няма да доближи Тара Торнтън. Така се казва момичето. Той трябва да е наясно, че не бива да има нищо общо както с нея, така и с приятелите ѝ. Тази връзка трябва да се прекрати завинаги. В противен случай ще се наложи лично аз да прекратя неговото съществуване. Той върши това на моя територия и дори не благоволит да разговаря с мен. От твоите рожби очаквам малко по-добри обноси. Покрих ли всички бази?

Този типично американски израз звучеше странно от устата на Ерик Нортман. Зачудих се дали изобщо някога е играл бейзбол.

— Не, няма нужда да ми благодариш, Саломе. Радвам се, че съм ти бил полезен. А би ли ме уведомила, когато всичко това приключи? Благодаря. Е, да се връщаме обратно на тръстиката. — Ерик хлопна капачето на телефона и започна да го подхвърля и хваща във въздуха. Многократно.

— Ти много добре знаеше, още от самото начало, че Мики и Франклин вършат нещо нередно — възмутено казах аз. — Ти прекрасно знаеше, че шефката им ще е доволна от обаждането ти. Все пак това са нейни вампири, които нарушават правилата на твоя територия. Това обаждане не ти костваше абсолютно нищо.

— Осъзнах го едва когато ти ми каза какво исках — изтъкна Ерик и се ухили насреща ми. — Откъде бих могъл да зная, ме желанието ти е да помогнеш на някого, а не на себе си.

— А ти какво мислеше, че ще искам от теб?

— Знам ли и аз? Че ще ме помолиш да платя за ремонта на къщата ти или да ти помогна да разбереш кой стреля по върколаците. И по теб — обвинително каза Ерик, сякаш бях длъжна да предвидя случилото се. — Виждала ли си се с някого преди инцидент?

— Посетих Калвин Норис в болницата — признах аз и Ерик се намръщи.

— Значи си носила миризмата му по себе си.

— На сбогуване го прегърнах, така ме... да.

Ерик ме изгледа с присвити очи.

— Алсид Ерво беше ли там?

— Намина през вкъщи, за да огледа щетите.

— И той ли те прегърна?

— Не си спомням — казах. — Толкова ли е важно?

— Да, важно е. За онзи, който търси върколаци за мишени. А ти прегръщаш твърде много хора.

— Може да съм носила миризмата на Клод — замислено казах аз. — Божичко, изобщо не се сетих за това. Не, чакай, Клод ме прегърна след стрелбата. Тоест, миризмата на елф не е важна в случая.

— Елф — повтори Ерик и зениците му започнаха да се разширяват. — Я ела тук, Суки.

Опа! Май наистина дрънках твърде много.

— Не. Казах ти онова, кост искаше, а в замяна ти изпълни твоята част от сделката. Сега можеш да се върнеш обратно в Шривпорт и да ме оставиш да поспя. Това тук говори ли ти нещо? — казах аз и посочих към бинтованото си рамо.

— Тогава аз ще дойда при теб — отвърна той и коленичи пред мен. Притисна се към коленете ми и долепи лице до шията ми. Пое въздух, задържа го и издиша. Досмеша ме. Все едно пушеше трева.

— Ти вонииш, Суки — каза Ерик и аз замръзнах. — Вонииш на върколаци и на феи. Цял коктейл от свръхсъщества.

Застинах. Усещах устните му на около два милиметра от ухото си.

— Дали да не те ухапя и да сложа край на всичко? — прошепна той. — И повече никога няма да се сетя за теб. Мисленето за теб е досаден навик, от който искам да се отърва. А може би трябва да те възбудя, за да разбера дали наистина сексът с теб е толкова хубав?

Съмнявах се, че ще ми бъде дадена възможност за гласуване. Прокашлях се и казах с малко дрезгав глас:

— Ерик, трябва да поговорим.

— Не, не, не — прекъсна ме той. И с всяко „не“ устните му докосваха кожата ми.

Погледнах над рамото му към прозореца.

— Ерик — прошепнах аз, — някой ни наблюдава.

— Къде? — Позата му остана същата, но излъчването му се промени от опасно за мен към опасно за някой друг.

Спомних си, че в нощта на пожара Бил ме наблюдаваше през прозореца. Може би сега правеше същото. Може би ревнуваше или го мъчеше любопитство, или просто проверяваше как съм. Ако натрапникът беше човек, щях да прочета мислите му и да разбера кой е или поне какви намерения има; но в главата на съществото отвън зееше черна дупка.

— Вампир е — казах аз на Ерик е най-тихия възможен шепот и той ме придърпа плътно съм себе си.

— Само неприятности носиш, Суки — каза той, но в гласа му усетих не тревога, а вълнение. Ерик обожаваше опасностите.

Вече бях сигурна, че натрапникът не с Бил; щях да го позная. Чарлз би трябвало да забърква коктейли в „Мерлот“. Тоест, оставаше един възможен вампир. *Мики*, издишах аз и стиснах ризата на Ерик.

— Саломе не си губи времето — спокойно отбеляза Ерик. — Обаче той е твърде опърничав, за да й се подчини. Той никога не е идвал тук, нали така?

— Точно така! — И слава богу.

— Значи няма как да влезе.

— Но може да счупи прозореца — казах аз, когато от лявата ни страна се посипаха стъкла. Мики бе хвърлил камък с размерите на юмрука ми и, за моя огромна изненада, камъкът улучи Ерик право в главата. И той падна на земята като... камък. Остана си там и не помръдна. От дълбоката рана на слепоочието му шурна тъмна кръв. Сkochих на крака, втрещена от гледката. Всемогъщият Ерик, безпомощен и в безсъзнание!

— Покани ме да вляза — изрева Мики през прозореца. Разкривеното му от гняв бяло лице светеше между едрите капки дъжд. Черната му коса висеше безформена на мокри кичури.

— Как пък не! — извиках аз и коленичих до Ерик, който мигна, за мое облекчение. Не че би могъл да умре от удар с камък, разбира се, но шокът в подобни случаи е неизбежен, независимо дали жертвата е вампир, или човек. Ерик лежеше на пода пред креслото, което пък беше с гръб към прозореца, така че Мики нямаше как да го види.

Тогава забелязах, че Мики държеше с една ръка... Тара. Жестоко пребита, с лице, по-бяло от неговото. От ъгълчето на устата й течеше кръв. Вампирът стискаше безмилостно ръката й.

— Ако не ме поканиш, ще я убия — извика той и за да ми покаже, че не се шегува, улови шията ѝ с две ръце и започна да стиска. Чу се гръм и миг по-късно светкавица огря отчаяното лице на Тара, увиснала безпомощно в ръцете му. Мики се ухили и извади на показ зловещите си резци.

Ако го поканех, той щеше да избие всички ни. Ако го оставех отвън, щях да видя с очите си как убива Тара. Усетих пръстите на Ерик върху дланта си.

— Да, направи го! — прошепнах аз, без да откъсвам поглед от Мики. Ерик ме ухапа. Прониза ме страшна болка. Изобщо не се церемонеше, защото искаше да се възстанови колкото се може по-бързо.

Нямах друг избор, освен да преглътна болката. Опитах се да запазя каменното си изражение, но после се сетих, че имам съвсем основателна причина да изглеждам ядосана.

— Пусни я! — изревах аз към Мики в опит да спечеля няколко секунди. Зачудих се дали съседите ми спяха. Искрено се надявах, че на никого няма да му хрумне да се притече на помощ. Страхувах се дори за полицията; вампирът не би пощадил и тях. В големите градове имаше полицейски звена от кръвопийци, които се занимаваха с буйстващи вампири. Но не и в Бон Томпс.

— Ще я пусна, когато ме поканиш да вляза — извика Мики. Изглеждаше като истински демон под проливния дъжд. — Как е твоето кротко домашно вампирче?

— Все още е в безсъзнание — излъгах аз. — Раната му е сериозна. — Не ми костваше никакво усилие да говоря с треперещ глас, все едно съм на косъм да се разплача. — Виждам черепа му — изписах аз. Ерик продължаваше да лочи лакомо кръвта ми като гладно бебе сукалче. Раната му нарастваше буквално пред очите ми. Не за пръв път виждах светкавично вампирско изцеление, но гледката не спираше да ме изумява. — Дори очите си не отваря — допълних аз съкрушено и точно в този момент сините вампирски очи се облешиха срещу мен. Не знаех дали е готов за битка, но нямах сили да гледам как Тара издъхва.

— Не още — прошепна Ерик, но аз вече бях казала на Мики да влиза.

— Олеле — изписах. В същия миг Мики ловко се плъзна през прозореца като същинско влечуго без кости. С един удар разчисти стърчащите стъкла, без никакъв страх от порязване. След себе си влачеше Тара — за ръката, а не за врата, слава богу. После я просна на пода. Дъждът се лееше върху нея през зейналия прозорец. Нямах представа дали е в съзнание. Лежеше на пода с окървавено лице и затворени очи, а синините ѝ започваха да тъмнеят. Изправих се с треперещи от кръвозагубата колене, но държах китката си скрита зад облегалката на креслото. Усетих Ерик да я ближе, но зарастването щеше да отнеме поне няколко минути.

— Какво искаш? — попитах Мики. Сякаш не знаех.

— Главата ти, кучко — просъска той. Тясното му лице бе разкривено от омраза, а резците му застрашително стърчаха навън: бели и остри, проблясващи на светлината от лампата. — На колене пред по-висшата раса! — И преди да успея да реагирам, преди да мигна дори, вампирът ме зашлеви с опакото на ръката си, аз се блъснах в дивана и се свлякох на пода. Останах без въздух. Не можех нито да помръдна, нито да дишам в продължение на една безкрайно дълга минута. Междувременно Мики скочи отгоре ми и недвусмислено посегна към ципа на панталона си.

— За нищо друго не ставаш! — Изписаното по лицето му презрение го загрозяваше още повече. Опита се да проникне и в мозъка ми със силата на мисълта си, за да ме уплаши, но точно тогава дробовете ми се изпълниха с въздух и аз започнах да идвам на себе си. Изпитах огромно облекчение въпреки обстоятелствата. Заедно с въздуха дойде и гневът, като допълнителна доза кислород. Мъжете тирани винаги вадят тази карта от ръкава си, или по-точно от крачола си. До гуша ми беше дошло да ме плашат с мъжките си прелести.

— Не! — креснах аз. — *Не!* — Внезапно се сетих какво трябва да сторя и страхът мигновено ме напусна. — Анулирам поканата ти! — извиках аз и ролите ни се размениха. Мики скочи на крака и започна да се изтегля назад с разкопчани панталони — комична гледка. Преди да прескочи перваза, настъпи горката Тара и дори се опита да я повлече със себе си, но аз ловко я улових за краката. Вълшебната сила го дърпаше твърде силно, а и ръцете на Тара бяха твърде хлъзгави от дъжда. Секунда по-късно стоеше отвън до прозореца и блъчаше

проклетия. После погледна на изток, сякаш някой го викаше, и изчезна в мрака.

Ерик се изправи на крака и стреснато се огледа.

— Учудваща съобразителност като за човек — деликатно отбеляза той и наруши напрегнатото мълчание. — Как си, Суки? — Той протегна ръка и ми помогна да се изправам. — Аз се чувствам доста по-добре. Пих от кръвта ти, без да се налага да те увещавам, а дори не се наложи да се бия с Мики. Ти свърши всичко сама.

— Ти беше извън строя — припомних му аз. Чувствах се отпаднала, но доволна от развръзката. Оставаше да извикам линейка за Тара.

— Остави на мен — каза Ерик и набра последния номер от изходящите си обаждания.

— Саломе — каза, — радвам се, че вдигна. Той се опитва да избяга...

От другия край на слушалката се разнесе радостен смях. Побиха ме тръпки. Не изпитвах и грам жалост към Мики, но нямах желание да ставам свидетел на наказанието му.

— Саломе ще го хване, така ли? — попитах.

Ерик кимна — щастливо усмихнат — и прибра телефона в джоба си.

— Саломе може да му причини болка, каквато дори аз не мога да си представя — каза той. — А моята фантазия е необятна!

— Толкова ли е... ъм... изобретателна?

— Той е неин. Тя е негова създателка и господарка. Може да прави с него каквото си пожелае. Той не може да ѝ се противопоставя безнаказано. Длъжен е да отиде при нея, когато го призовава, а в момента тя прави точно това.

— Но не по телефона, нали? — предположих аз.

В погледа му проблесна искра.

— Не, няма да ѝ е нужен телефон. Той се опитва да избяга, но в крайна сметка ще отиде при нея. Колкото по-дълго се бави, толкова по-сурово ще е наказанието му. Така и трябва да бъде — уточни той за всеки случай.

— Пам е твоя, нали така? — попитах аз и коленичих до Тара, за да проверя пулса ѝ. Кожата на врата ѝ беше студена. Изобщо не исках да я поглеждам.

— Да — отвърна Ерик. — Свободна е да ходи, където поиска, но ако имам нужда от нея и я уведомя за това, веднага се връща.

Заляха ме противоречиви чувства, но в крайна сметка това изобщо не ми влизаше в работата.

Тара пое въздух и изстена.

— Събуди се, момиче — казах. — Тара! Сега ще извикам линейка.

— Не — уплашено каза тя. — Не! — Най-популярната дума тази нощ.

— Но ти си лошо ранена.

— Не мога да отида в болница. Всички ще разберат.

— Когато не се появиш на работа няколко седмици, всички ще разберат, че някой те е пребил жестоко, глупачка такава.

— Можеш да пийнеш малко от кръвта ми — предложи Ерик. Гледаше Тара без каквато и да било видима емоция.

— Не — прошепна тя. — По-скоро бих умряла.

— Натам отиват нещата — отвърнах аз и тревожно я огледах. — Чакай малко, ти би трябвало да си пила кръв от Франклин или Мики. — Имах предвид вампирския навик да разменят кръв с партньора по време на секс.

— Не съм, разбира се — шокира се тя. После се засрами и извърна поглед встрани. — Е, може и да съм глътнала някоя капка.

— Тогава трябва да отидеш в болница. — Тревожих се, че Тара може да има вътрешни разкъсвания. — Не искам да мърдаш, страх ме е — запротестирах аз, когато тя се опита да се надигне. Господин Суперсила не предложи помощ, макар че можеше да я повдигне с една ръка.

В крайна сметка Тара успя да се облегне на стената под прозореца. Леденият вятър нахлуваше през зейналата дупка и люлееше завесите. Вече не валеше. По пода, наред локвите кървава вода, се въргаляха натрошени стъкла, а някои от тях бяха забити в дрехите и кожата на Тара.

— Тара, чуй ме — каза Ерик. Тя вдигна поглед към него и примижа от силната флуоресцентна светлина. Жива да я оплачеш, милата, но коравото вампирско сърце изобщо не се трогна. — Твоята алчност и егоизъм ти поставиха моята... моята приятелка Суки в

опасност. Ти също твърдиш, че си ѝ приятелка, но не се държиш като такава.

А кой ми услужи с костюм, когато ми трябваше официален тоалет? Кой ми зае колата си, когато моята изгоря? Тара винаги бе насреща, когато се нуждаех от нея.

— Ерик, това не ти влиза в работата — отрязах го аз.

— Ти ми звънна и ме помоли за помощ. Значи ми влиза в работата. Обадих се на Саломе и я уведомих за поразите на рожбата ѝ. Сега тя ще го накаже подобаващо. Нали това искаше?

— Да — отвърнах аз; твърде враждебно, признавам.

— Тогава ми позволи да довърша мисълта си. — Той отново погледна към Тара. — Разбираш ли ме?

Тара кимна печално. Синините по лицето и шията ѝ потъмняваха с всяка изминала минута.

— Ще донеса лед за врата ти — казах аз и изтичах към кухнята. Сърцето ми се късаше от мъка и не исках да слушам как Ерик ѝ се кара.

Минута по късно се върнах с торбичка лед на бучки и с облекчение установих, че Ерик е довършил мисълта си. Тара предпазливо опипваше шията си.

Помогнах ѝ да постави леда върху синините си, а Ерик отново извади телефона.

Място не можех да си намеря от тревога.

— Трябва ти лекар — казах.

— Не — отвърна тя.

Погледнах към Ерик, който тъкмо приключваше разговора си. Той бе експертът по телесни травми.

— Ще се оправи и без болница — лаконично отсече той. Тръпки ме побиха от безразличието му. Тъкмо когато реша, че познавам добре вампирите и се чувствам удобно покрай тях, те внезапно показват истинското си лице и аз отново си припомням, че сме от различни раси. Може би разликата се дължеше на това, че те са крили съществуването си векове наред — отнасяли са се с хората както им е угодно, вземали са каквото им е нужно, чувствали са се най-могъщите същества на земята нощем, а същевременно уязвими и абсолютно безпомощни денем.

— Ами ако ѝ остане някакво увреждане... нещо, което лекарите биха могли да оправят, ако я заведем там навреме?

— Почти съм сигурен, че шията ѝ е само натъртена. Има счупени ребра от побоя, плюс някой и друг разклатен зъб. Мики лесно можеше да ѝ счупи челюстта и да ѝ прекърши врата, нали се сещаш? Вероятно е искал тя да е в състояние да говори с нас и затова се е въздържал. Разчитал е на това, че ще изпаднеш в паника и ще го поканиш да влезе. Не е очаквал, че ще успееш да реагираш толкова хладнокръвно. Ако бях на негово място, първо щях да ти счупя челюстта или да те стисна за шията, за да не можеш да анулираш поканата.

Представих си го и пребледнях като платно.

— Може би това целеше, когато те удари с опакото на ръката си — продължи да нарежда Ерик.

Край! Не можех да слушам повече. Взех метла и лопатка и ги тикнах в ръцете му. Той ги погледна като древни артефакти, сякаш не проумяваше за какво биха могли да му послужат.

— Помети пода — инструктирах го аз и коленичих до Тара с влажна кърпа в ръка, за да почистя кръвта и мръсотията от лицето ѝ. Нямах представа дали осъзнава какво си говорим, но очите ѝ бяха отворени, а устните — стиснати, така че вероятно ни слушаше. А може би просто се мъчеше да овладее болката.

Ерик раздвижи непохватно метлата и направи опит да замете стъклата в лопатката, която стоеше в средата на стаята. Не успя, естествено, и сърдито се намръщи.

На този свят все пак имаше нещо, в което Ерик не го биваше.

— Можеш ли да се изправиш? — попитах Тара. Тя ме погледна и кимна едва-едва. Приклеках до нея и хванах ръцете ѝ. Бавно, превъзможвайки болката, тя повдигна коленете си и с моя помощ се изправи на крака. Няколко парчета стъкло паднаха от нея и аз хвърлих поглед към Ерик в опит да му подсказва, че подът под прозореца се нуждае от почистване. Очевидно ме разбра, съдейки по свирепата му физиономия.

Опитах се да прегърна Тара през кръста, за да я заведа в спалнята ми, но ме проряза толкова силна болка в рамото, че ми се подкосиха краката. Ерик хвърли метлата, пое Тара от ръцете ми и с лекота я положи на дивана, вместо в стаята ми. Понечих да възроптая, но той ми затвори устата само с поглед. Отидох до кухнята, взех едно

от моите обезболяващи хапчета и склоних Тара да го глътне. Лекарството сякаш я отпусна и тя затвори очи (а може би просто не искаше да гледа Ерик). Тялото ѝ се отпусна, а дишането ѝ постепенно стана равно и дълбоко.

Ерик ми връчи метлата с победоносна усмивка. Очевидно смяташе, че след като е вдигнал Тара, аз трябва да свърша неговата задача. Така и направих, макар и доста непохватно — пометох стъклата и ги изсипах в торба за боклук. Ерик се обърна към вратата. Не бях чула абсолютно нищо, но Ерик отвори вратата на Бил още преди той да е почукал. Явно последният му телефонен разговор е бил с него. Логично — Бил живееше в окръга на Ерик. Ерик имаше нужда от помощ, а Бил, като негов подчинен, се отзоваваше. Бившият ми любим мъкнеше огромно парче шперплат, чук и кутия гвоздеи.

— Влизай — казах аз и той прекрачи прага. Без да разменят и дума, двамата вампири заковаха шперплата към дограмата на прозореца. Чувствах се неловко, меко казано, макар че събитията от нощта значително притъпиха вродената ми деликатност. Мислех предимно за болката в раненото си рамо, за състоянието на Тара и за местонахождението на Мики. Освен това се тревожех за счупения прозорец на Сам и се питах дали съседите са чули врявата и дали са се разтревожили достатъчно, че да извикат полиция. В крайна сметка реших, че не са, защото полицията отдавна щеше да е пристигнала.

След като Бил и Ерик приключиха със запущването на прозореца, двамата се обърнаха към мен и започнаха да наблюдават как бърша кръвта от пода. Възцари се мълчание, което надвисна над трима ни като облак; и най-вече над моята третина от групичката. В болничната ми стая Бил прояви грижовност, която докосна сърцето ми. Ерик вече знаеше за интимната ни връзка и това ме поставяше в изключително деликатно положение. Намирах се в една стая с двама мъже, които прекрасно знаеха, че съм спала и с единия, и с другия.

Исках да изкопая дупка в земята, да легна в нея и да се зароя точно като герой от анимационен филм. Нямах сили да ги гледам в очите.

Можех да анулирам поканите им и да ги накарам да се оттеглят безмълвно, но те ми се бяха притекли на помощ и подобна грубост от моя страна би ги обидила, меко казано. Не че не съм го правила и не че

не се изкушавах да го повторя, за да измия срама си, но просто не можех. Какво следваше оттук нататък?

Дали да не вдигна скандал? Крясъците биха могли да разведрят обстановката. Или пък да си поговорим честно и открито... Не!

Внезапно си представих как тримата лежим на двойното легло в малката ми спалня. Вместо да *крецим* или *говорим*, бихме могли да... Не! Почувствах как бузите ми пламнаха; разкъсвах се между полуистеричен пристъп на смях и срам само при мисълта за това. Джейсън и приятелят му Хойт често обсъждаха (в мое присъствие), че всеки мъж мечтаел да бъде в леглото с две жени. А мъжете, които пиеха в „Мерлот“, ежедневно потвърждаваха тази теза, макар и мислено. Нима аз нямах право на подобна фантазия? Изкисках се истерично и двамата вампири стреснато ме погледнаха.

— Според теб това смешно ли е? — попита Бил и махна с ръка към закования прозорец, към легналата на дивана Тара и към превързаното ми рамо. Пропусна да посочи само себе си и Ерик. Започнах да се заливам от смях.

Ерик повдигна русата си вежда.

— Ние ли сме ти смешни?

Кимнах безмълвно и си помислих: *Вместо да се чакаме, можем да се чукаме. Вместо да седим на тръни, можем да...*

Съзнавах, че се държа глуповато и крайно неадекватно, но умората, напрежението и кръвозагубата си казваха своето. Погледнех ли втрещените физиономии на вампирите, започвах да се треса от смях.

— Суки, не сме приключили разговора си — каза Ерик.

— Напротив, приключихме го — отвърнах аз, все още усмихната. — Аз те помолих за услуга: да освободиш Тара от оковите на Мики. В замяна на това ти пожела да ти разкажа какво се е случило през периода на амнезията ти. Ти изпълни своята част от сделката. Аз също. Пито — платено. Точка.

Бил стрелкаше с поглед ту мен, ту Ерик. Сега вече и той знаеше, че Ерик знае онова, което знаех и аз... Отново започнах да се кикотя. Внезапно цялата ми веселост изчезна като дим. Като въздух от спукан балон.

— Желая лека нощ и на двама ви — казах. — Ерик, благодаря ти, че пое онзи камък с главата си и че не пусна телефона от ръката си

през цялото време. Бил, благодаря ти за шперплата и гвоздеите. Оценявам жеста ти, дори да си дошъл по настояване на Ерик. — При нормални обстоятелства (ако изобщо съществуваха нормални обстоятелства в обкръжението на вампири) бих ги прегърнала, но в нашия случай това ми се стори неуместно.

— Хайде, къш — казах. — Трябва да си лягам. Умирам за сън.

— Не искаш ли някой от нас да остане при теб тази нощ? — попита Бил.

Ако можех да съм сигурна, че Бил няма да иска нищо от мен и ще е нежен и внимателен като предишната нощ, бих избрала него. Когато си болен и унил, най-хубавото нещо на този свят е усещането, че си обичан. Но нямаше как да съм сигурна, за жалост.

— Няма нужда — отвърнах аз. — Ерик ме увери, че Саломе ще открие Мики за нула време, а аз просто умирам за сън. Благодаря ви още веднъж за помощта.

Очаквах да протестира и да продължат с увещанията, но Ерик ме целуна по челото и тръгна. Бил, да не остане по-назад, ме целуна леко по устните и се сбогува. Испитах облекчение, че отново съм сама.

Не съм сама, разбира се. Тара лежеше на дивана и не помръдваше. Свалих ѝ обувките, завих я с одеяло и чак тогава се мушнах в леглото си.

14.

Спах часове наред.

Когато се събудих, Тара я нямаше.

Обхвана ме паника, но бързо си отдъхнах — забелязах, че е сгънала одеялото, измила си е лицето (съдейки по мократа кърпа в банята) и е обула обувките си. Намерих и бележка, надраскана върху списъка ми за пазаруване. „Ще се чуем по-късно. Т.“ Лаконично и безчувствено, като поредната точка от списъка ми.

Стана ми малко тъжно. Явно с Тара нямаше да се виждаме известно време. Предстоеше ѝ да помисли малко и за себе си — нещо, което тя нямаше навика да прави.

Има дни, в които използваш мозъка си на пълни обороти, и други, в които му даваш почивка. Днес моят мозък имаше почивен ден. Рамото ми се подобряваше, затова реших да отида с колата до Кларис и да напазарувам всичко от тамошния „Уолмарт“. Там нямаше да срещам познати на всяка крачка и нямаше да ми се налага да обяснявам за стотен път как са ме простреляли.

Разхождах се бавно из големия магазин, четях спокойно етикетите и се наслаждавах на усещането за анонимност. Дори избрах найлонова завеса за новата си баня. Напазарувах всичко от списъка. Стараех се да използвам само дясната си ръка, докато местех торбите от количката в багажника. По обратния път към вкъщи преливах от задоволство и не спирах да се усмихвам.

На алеята пред квартирата ми стоеше микробус от цветарски магазин. Сърцето на всяка жена трепва при подобна гледка, а аз не правех изключение.

— Имам няколко доставки за теб. Суки — каза Грета, съпругата на Бъд Диърборн. Тя също имаше плоско лице и набита фигура като шерифа, но за разлика от него притежаваше весел характер и не подозираше всички в престъпление. — Късметлийка си ти, момиче.

— Да, най-голямата — съгласих се аз с лека ирония в гласа. Грета ми помогна да внесе пазарските си торби в къщата, а после

започна да сваля букетите от микробуса.

Малка ваза с маргаритки и карамфили от Тара. Много харесвам маргаритки, а комбинацията от бяло и жълто изглеждаше много симпатично в малката ми кухня. На картичката имаше само две думи: „От Тара“.

От Калвин — малък храст гардения, увит в хартия и украсен с огромна панделка. Още тази пролет щях да го извадя от пластмасовата саксия и да го посадя в градината. Страхотен подарък; гарденията щеше да пръска аромат в двора ми години наред. На картичката пишеше: „Мисля за теб. Калвин“. Банална фраза, наистина, но той все пак бе поръчал букета и картичката по телефона.

Смесен букет от Пам. На картичката пишеше: „И никакви куршуми повече. От групата във «Вамптазия»“. Това ме накара да се усмихна. Обзе ме желание да изпратя благодарствени картички на всички, но нямах. По-късно щях да купя няколко от аптеката. Там разполагаха с щанд за картички и с гише за приемане на куриерски пратки. В Бон Томпс трябва да си изобретателен и смел, ако искаш бизнесът ти да върви.

Разпределих покупките по местата им, закачих непохватно завесата в банята и започнах да се приготвям за работа.

Първият човек, когото видях още с влизането си в „Мерлот“, беше Суити де Арт. Носеше наръч сгънати кухненски кърпи.

— Трудна си за убиване, Суки — отбеляза тя. — Как се чувстваш?

— Добре съм — отвърнах. Имах чувството, че Суити ме с чакала да се появя. Колко мило от нейна страна.

— Чух, че си приклепнала точно навреме — каза тя. — Как успя? Чу ли нещо?

— Не точно — взех да увъртам аз. В този момент Сам излезе от кабинета си с бастун в ръка и ме изгледа сърдито. — Просто предчувствие — казах аз и свих рамене, което се оказа изненадващо болезнено.

Суити поклати глава и тръгна към кухнята.

Сам кимна отсечено към кабинета си и аз го последвах със свито сърце. Той хлопна вратата и се обърна към мен. Очите му хвърляха искри.

— Какво точно правеше, когато те простреляха? — попита той.

Нямах намерение да се чувствам виновна за случилото се. Приблжих се към него и го погледнах право в очите.

— Отивах в библиотеката, за да върна няколко книги — процедих през зъби.

— Защо стрелецът те е взел за свръхсъщество?

— Нямам никаква представа.

— С кого си се виждала?

— Ходих да видя Калвин и... — Гласът ми изтъня и оставих мисълта си недовършена. — Кой би могъл да усети миризмата на свръхсъщество? — бавно попитах аз. — Друго свръхсъщество и никой друг, нали така? Вампир, върколак...

— Но напоследък в района не са се навъртали подозрителни свръхсъщества.

— Ти ходил ли си да душиш на някое от местата, откъдето е стрелял снайперистът?

— Не, последния път, когато присъствах на местопрестъпление, бях твърде зает да крещя от болка, да се въргалям по земята и да гледам как от крака ми шурти кръв.

— А сега дали не би могъл да уловиш някоя миризма?

Сам погледна неуверено към крака си.

— Валяло е, но си струва да опитаме — отвърна той. — Трябваше да се сетя досега. Добре, ще отидем довечера след работа.

— Чудесно, значи имаме среща — засмях се аз, а той се настани на скърцащия си стол. Прибрах чантата си в едно празно чекмедже и отидох да се погрижа за масите си.

Чарлз наливаше бира зад бара. Кимна ми, усмихна се и продължи да работи. На бара стоеше една от редовните ни пияници, Джейн Боудхаус, и следеше всяко движение на бармана. Вампирът обаче изобщо не се смущаваше от вниманието ѝ. В общи линии, еуфорията около появата му в бара беше утихнала и всичко си беше постарому.

Около час след началото на смяната ми се появи Джейсън. На лакътя му висеше Кристъл. Брат ми изглеждаше по-щастлив от всякога. Вълнуваше се от новия си живот и от компанията на новата си приятелка. Зачудих се колко ли щеше да трае това. Самата Кристъл, поне на пръв поглед, споделяше ентусиазма му.

От нея разбрах, че на другия ден изписват Калвин от болницата. Аз не пропуснах да спомена, че ми е изпратил цветя и че смятам да му приготвя нещо за хапване по случай благополучното му завръщане у дома.

Кристъл беше сигурна, че е бременна. Макар че мислите на свръхсъществата обикновено изглеждаха като заплетено кълбо, тази нейна увереност светеше като надпис на челото ѝ. Не за пръв път научавах от „сериозна приятелка“, че брат ми ще става баща. Искрено се надявах и този път да е фалшива тревога. Не че имах нещо против Кристъл... Добре де, самозалъгвах се. *Изобищо* не я харесвах. Тя бе част от Хотшот и никога нямаше да го напусне. Не исках бъдещите ми племенници да бъдат отглеждани в тази странна малка общност, наситена с магия и заклещена точно в центъра на някакъв важен енергиен кръстопът.

Кристъл пазеше в тайна от Джейсън факта, че менструацията ѝ закъснява. Не смяташе да повдига въпроса, преди да е сигурна в причината. Одобрявах решението ѝ. Изпи една бира, докато брат ми погълна две, а после заминаха на кино в Кларис. На тръгване Джейсън ме прегърна, а аз понесох таблата с напитки към групата полицейски служители, настанени около две долепени маси в ъгъла. Елси Бек, Бъд Диърборн, Анди Белфлор, Кевин Прайър и Кения Джоунс, плюс новата тръпка на Арлийн — пожарния следовател Денис Петибоун. С тях имаше и двама непознати, но бързо ми стана ясно, че са от същия бранш.

Арлийн сигурно би ги обслужила с удоволствие, но те седяха в моя сектор и очевидно обсъждаха нещо много важно. Докато записвах поръчките им, всички млъкнаха, но подновиха разговора си веднага щом им обърнах гръб. Естествено, за мен нямаше значение дали говорят на глас, или не, защото можех да бръкна в главата на всеки един от тях и да разбера какво си мисли.

И всички те знаеха това много добре, но нито един от тях не се сещаше, че притежавам подобна дарба. Елси Бек например се страхуваше до смърт от мен, но дори той не даваше признаци, че помни какво умея, макар че неведнъж съм му го демонстрирала. Същото важеше и за Анди Белфлор.

— На каква тема е полицейската конференция в ъгъла? — попита Чарлз. Джейн се бе оттеглила в тоалетната, така че никой не ни

подслушваше.

— Сега ще разберем — казах аз и затворих очи за по-добра концентрация. — Така... довечера смятат да преместят наблюдението върху друг паркинг. Убедени са, че пожарът, престрелките и смъртта на Джеф Мариот са свързани помежду си по някакъв начин. Дори се чудят дали изчезването на Деби Пелт не е брънка в тази плетеница от престъпления, тъй като за последно е била видяна да зарежда колата си на бензиностанция по магистралата в близост до Бон Томпс. Брат ми, Джейсън, също изчезна за известно време преди две седмици; може би и това е част от цялостната картина. — Разтърсих глава, отворих очи и едва не подскочих от уплаха. Чарлз стоеше тревожно близо до мен, вперил единственото си здраво око — дясното — в моето ляво.

— Имаш много необичайна дарба, млада жено — каза той след известно мълчание. — Последният ми работодател обичаше да колекционира необичайни неща.

— За кого си работил, преди да дойдеш на територията на Ерик? — попитах. Той се обърна, за да вземе бутилката „Джак Даниълс“.

— За краля на Мисисипи — отвърна.

Почувствах се така, сякаш земята хлътна под краката ми.

— Как стана така, че напусна Мисисипи и дойде тук? — попитах аз, без да обръщам внимание на подвикванията от съседната маса.

Кралят на Мисисипи, Ръсел Еджингтън, ме познаваше като момичето на Алсид, но не и като телепат, изпълняващ вампирски поръчки. Не беше изключено да ми е малко сърдит. Преди време Бил прекара няколко седмици като заложник в стара конюшня зад имението на Еджингтън. Лорена — жената, превърнала го във вампир преди сто и трийсет години, — го бе подложила на жестоки мъчения. Бил избяга. Лорена умря. Ръсел едва ли знаеше, че аз съм деятелят на тези събития. А може и да знаеше.

— Дотегна ми от методите на Ръсел — каза сър Чарлз. — Дотегна ми от сексуалните му перверзни.

Еджингтън действително предпочиташе мъжка компания. В къщата му изобилстваше от мускулести хубавци, а освен това си имаше постоянен партньор, човек, на име Талбот.

Не беше изключено Чарлз да е бил в имението по време на моето гостуване там, макар че не помнех да съм го виждала. Бях отведена

там в много тежко състояние (пронизана с кол). Не успях да видя всички обитатели, а онези, които видях, не запомних.

В един момент осъзнах, че двамата с пирата продължаваме да се гледаме втренчено. Вампирите, и особено по-старите от тях, умеят отлично да четат човешките емоции. Чудех се какво ли успяваше да изкопчи Чарлз Туайнинг от моето лице и от поведението ми. Това бе един от редките пъти, когато съжалявах, че не мога да чета вампирски мисли. Много исках да знам дали Ерик е наясно с миналото на Чарлз. Ерик се славеше със своята предпазливост и не би го приел на своя територия, без да го е проучил. Поне така си мислех. Иначе не би оцелял след толкова много събития векове наред.

Най-после реших да обърна внимание на жадните клиенти, които от няколко минути се мъчеха да привлекат погледа ми.

До края на смяната старателно избягвах новия ни барман. Не можех да проумея защо ми бе споделил всичките тези неща. Може би искаше да ме уведоми, че ме наблюдава, а може би наистина нямаше представа, че съм била в Мисисипи.

Имах много храна за размисъл.

Работната част от нощта най-сетне приключи. Джейн се натряска до козирката, та се наложи да звъннем на сина ѝ, за да я прибере — нищо ново под слънцето. Барманът работеше с отлично темпо, никога не правеше грешки и не пропускаше да каже по някоя и друга добра дума на всеки клиент, който го заговаряше. Затова и бурканът с бакшишите му изглеждаше доволно препълнен.

Бил дойде да прибере съквартиранта си малко преди да заключим бара. Исках да си поговоря с него насаме, но Чарлз веднага довтаса. Бил ме изгледа някак странно и тръгна, без да обели и дума. Е, аз така или иначе няхах нищо конкретно за казване. Пиратът едва ли представляваше някаква опасност. Бил помнеше всичките си мъчителни от имението на краля, така че Чарлз със сигурност не е бил между тях.

Сам ме чакаше, за да започнем разузнаваческата си мисия. В ясното нощно небе блещукаха звезди. Шефът ми облече якето си, а аз — красивото си червено палто. Имах шапка и ръкавици в същия цвят, които смятах да използвам. Макар че пролетта се усещаше все по-осезаемо, зимата не бързаше да си ходи.

В бара нямаше никой друг, освен нас двамата. На пустия паркинг стоеше единствено колата на Джейн. Силната светлина от

охранителните прожектори правеше сенките още по-зловещи. В далечината излая куче. Сам внимателно пристъпваше по неравната настилка с помощта на патериците.

— Ще се преобразя — каза той. И нямаше предвид характера си.

— А какво ще стане с крака ти?

— Ще разберем.

Сам бе чистокръвно свръхсъщество по линия и на двамата си родители. Можеше да се трансформира не само по пълнолуние, и то в каквото пожелаеше, но той предпочиташе да се превръща в куче, порода коли.

Сам се скри зад живия плет до караваната си, за да свали дрехите си. Даже и в тъмното забелязах как въздухът около него започна да вибрира под влиянието на магията. Той коленичи, изпъшка и изчезна от погледа ми сред гъстите храсти. Минута по-късно оттам изскочи ловджийска хрътка с червена козина. Не бях свикнала да го виждам в такова тяло и в първите няколко секунди дори не знаех дали това е той.

Но когато кучето ме погледна в очите, всичките ми съмнения се разсеяха.

— Ела тук, Дийн — казах. Винаги използвах това име за четириногия Сам. Кучето се втурна през паркинга и потъна в гората към мястото, откъдето снайперистът бе стрелял по него в онази нощ. Забелязах, че накуцваше с десния крак, но съвсем леко.

Преплитащите се клони на дърветата скриваха нощното небе. Извадих фенерчето си и го включих, но светлината придаде на обстановката още по-зловещ изглед. Хрътката — Сам — вече стоеше на мястото, маркирано от полицаите като най-вероятния наблюдателен пункт на стрелеца. Кучето наведе муцуна към земята и започна да души наоколо. Аз стоях настрана и се чувствах абсолютно безполезна. По едно време Дийн вдигна глава към мен и излая. След това се втурна обратно през гората и излезе на паркинга. Очевидно си беше свършил работата.

Според предварителната ни уговорка натоварих четириногия си приятел в колата и се запътихме към следващата точка от маршрута си. Мястото се намираше зад някаква стара сграда точно срещу „Соник“, където стрелецът бе причакал горкичката Хедър Кинман. Свих по тясната автомобилна алея между старите складове и паркирах зад ателие за химическо чистене „Патси“, което още преди петнайсет

години се бе преместило в ново помещение на по-оживено място. Между ателието и полуразрушената празна постройка на магазин „Фураж и семена — Луизиана“ имаше тясно пространство, което предлагаше чудесна видимост към „Соник“. По това време на нощта закусвалнята не работеше, но лампите вътре светеха. Уличното осветление също работеше.

Хрътката отново се втурна да обикаля района и да души настървено, отделяйки особено внимание на затревената площ между двата стари склада — тясна ивица, където трудно биха могли да се разминат двама души. В един момент видимо се развълнува и започна да мята опашка. Аз също се зарадвах, защото искрено се надявах да е открил някаква улика.

Дийн внезапно завъртя глава в моята посока и излая. Погледът му се плъзна покрай мен и се насочи към нещо или някого. Обърнах се неохотно и видях Анди Белфлър, застанал в края на алеята. Уличните лампи осветяваха само раменете и лицето му.

— Исусе Христе, пастире юдейски! Анди, изкара ми ангелите! — Ако не наблюдавах кучето толкова усърдно, щях да усетя присъствието на Анди. Полицейското наблюдение, но дяволите, как можах да забравя!

— Какво правиш тук, Суки? Откъде се взе това куче?

Не успях да измисля отговор, който да звучи приемливо.

— Реших, че си струва да прибегна до помощта на обучено куче. Може пък да успее да улови следа — смотолевих аз. Дийн дотича запъхтян и се отърка в краката ми.

— Я виж ти, имаме си нов следовател — подсмихва се той. — Та ти и заплата ще искаш накрая.

Хм, трябваше да измисля нещо друго.

— Анди, ако мръднеш малко встрани, аз и кучето просто ще се качим в колата и няма да ти се пречкаме повече. Не се ядосвай. — Само че Анди вече едва сдържаше гнева си и искаше да си го изкара на мен. Полицай Белфлър искаше да пренареди света така, че да пасва на неговите разбирания. А аз не се вписвах в представите му за нормално. Четях мислите му като от книга и прочетеното изобщо не ми харесваше.

И тогава осъзнах — с малко закъснение, — че Анди беше прекалил с пиенето на полицейската конференция в „Мерлот“.

Достатъчно, че да забрави обичайните си задръжки.

— Суки, ти нямаш място в нашия град — каза той.

— Имам право да съм тук точно толкова, колкото и ти, Анди Белфлър.

— Ти си грешка на природата. Баба ти беше много приятна жена. Чувал съм, че и родителите ти са били добри хора. Какво ви има на вас двамата с Джейсън?

— Нищо ни няма — спокойно казах аз, макар че думите му се забиха в сърцето ми като стрели. — Съвсем нормални хора сме си, нито по-добри, нито по-лоши от теб и Порша, да речем.

Анди изсумтя.

Внезапно усетих как кучето започна да трепери. Дийн тихо ръмжеше, но не към Анди. Очите му гледаха в друга посока, към тъмните сенки от другата страна на алеята. Усетих присъствието на друго живо съзнание. Там имаше човек. Но не съвсем средностатистически човек.

— Анди — казах. Шепотът ми прониза самовглъбението му. — Въоръжен ли си?

Не съм сигурна дали успях да се почувствам по-добре, когато извади пистолета си.

— Хвърли оръжието, Белфлър — нареди нечий глас, който звучеше познато.

— Пффф! — изпръхтя Анди. — Че защо?

— Защото моето оръжие е по-голямо от твоето — хладно каза гласът със зловеща нотка сарказъм. От сенките се появи Суити де Арт, стиснала пушка в ръка. Насочи я към Анди, и то с твърдото намерение да я използва. Вътрешностите ми омекнаха като желе.

— Защо просто не изчезнеш оттук, Анди Белфлър? — попита Суити. Носеше работен гащеризон и яке, а на ръцете си имаше ръкавици. Изобщо не приличаше на готвачка в кухня за аламинути. — С теб нямам какво да обсъждам. Ти си обикновен човек.

Анди разтърси глава. Може би се надяваше, че сънува кошмар. Забелязах, че още не е хвърлил оръжието.

— Ти си готвачката от бара, нали? Защо правиш това?

— Много добре знаеш защо, Белфлър. Подслушах разговора ви. Тук има свръхсъщество; може да е Суки, а може и да е това куче. Животното всъщност може да е човек, когото добре познаваш. — Тя не

изчака отговора на Анди. — Хедър Кинман беше същата. Преобразяваше се в лисица. А онзи Калвин Норис, дето работи в Поркрос, сещаш ли се? Той пък се превръща в проклета пума.

— И ти реши да ги застреляш? В това число и мен? — Исках да съм сигурна, че мозъкът на Анди проумява случващото се около него. — Само че в твоята вендета има един проблем, Суити. Аз не съм свръхсъщество.

— Обаче миришеш на такава — уверено каза Суити.

— Имам приятели свръхсъщества, а онзи ден се случи така, че прегърнах някои от тях. Но аз самата не съм свръхсъщество и не се трансформирам в каквото и да било животно.

— Заслужаваш си го, щом общуваш с такива.

— Ами ти? — попитах. Втори куршум не смятах да получавам. Съдейки по обстоятелствата, Суити не я биваше много в стрелбата. От четири простреляни жертви имаше само един труп. Да, сигурно не е лесно да се прицелиш добре в тъмното, но все пак... — Защо е тази вендета?

— Аз просто съм жалко подобие на свръхсъщество — изръмжа тя, почти като Дийн. — Бях ухапана след автомобилната катастрофа. Един... получовек... полувълк... се появи от гората в близост до мястото, където лежах окървавена... и проклетата гадина ме ухапа... после някаква кола се появи иззад завоя и го подплаши, но при следващото пълнолуние ръцете ми се преобразиха! Родителите ми буквално повърнаха.

— Ами приятелят ти? Имала ли си приятел тогава? — не спирах да говоря, опитвайки се да отвлечам вниманието ѝ. Анди лека-полека се оттегляше максимално далеч от мен, така че Суити да не успее да ни застреля и двамата. Тя планираше да очисти първо мен, това го знаех. Исках и хрътката да се отдръпне встрани, но животното стоеше плътно до краката ми като вярна стража. Суити не знаеше дали кучето е свръхсъщество, а освен това — много странно — не спомена нищо за Сам.

— По онова време бях стриптийзьорка и живеях с един страхотен мъж — процеди през зъби тя. — Той видя ръцете ми, козината... и се отврати от мен. Винаги изчезваше някъде по пълнолуние. Ходеше в командировки. Играеше голф с приятели. Задържаха го до късно на работа. Или поне така твърдеше.

— От колко време стреляш по свръхсъщества?

— От три години — гордо изрече тя. — Двайсет и двама убити и четирийсет и един ранени.

— Просто ужасно — казах.

— Гордея се с това — отвърна тя. — Разчиствам тая паплач от лицето на земята.

— Винаги ли си търсиш работа в барове?

— Така имам възможност да разпознавам гадините — ухили се тя. — Но съм работила и в църкви, и в ресторанти, та дори и в болници.

— О, не. — Стомахът ми се сви от ужас.

Сетивата ми работеха на пълни обороти и веднага усетих, че някой се приближаваше по алеята зад гърба на Суити. Свръхсъщество с двойствена природа, което кипеше от гняв. Не погледнах нататък, за да задържа вниманието на Суити възможно по-дълго. Само че отзад се разнесе едва доловим шум, нещо като прошумоляване на парче хартия, и това беше достатъчно. Суити светкавично се завъртя, подиря пушката на рамото си и стреля. От южния край на алеята се чу писък, който бързо премина в пронизителен вой.

Анди вдигна пистолета и простреля Суити в гърба. Аз се долепих до неравната тухлена стена на „Фураж и семена“ и видях как ръката ѝ изпусна пушката, а от устата ѝ потече кръв. На звездната светлина струята ми се стори съвсем черна. Готвачката залитна и се строполи на земята.

Анди коленичи до нея с пистолет в ръка, а аз се шмугнах покрай тях, за да видя кой ни се бе притекъл на помощ. Включих фенерчето и на няколко метра встрани открих тежко ранен върколак. Куршумът го беше улучил в гърдите.

— Извикай линейка! — креснах аз към Анди и притиснах туптящата рана с всички сили. Надявах се, че постъпвам правилно. Раната се местеше изпод пръстите ми по крайно тревожен начин; очевидно върколакът започваше да възвръща човешкия си облик. Анди все още не можеше да дойде на себе си.

— Ухапи го — извиках аз към Дийн. Кучето се втурна към полицаия и гризна ръката му. Анди изпищя, естествено, и насочи пистолета си към хрътката.

— Не! — изревах аз и скочих на крака. — Използвай телефона си, идиот такъв. Извикай линейка!

Дулото на пистолета се завъртя към мен и аз мислено се простих с живота си. Всички изпитваме неосъзнато желание да убием онова, което ни плаши, а аз плаших Анди Белфлър до смърт.

Но в крайна сметка той пусна оръжието, а на широкото му лице се изписаха първи признаци на разум. Той бръкна в джоба си, извади телефона и набра някакъв номер. След това, за мое огромно облекчение, прибра пистолета в кобура си.

Върнах се при върколака, който лежеше на земята гол, в изцяло човешки облик.

— Престрелка в алеята зад изоставените помещения на „Патси“ и „фураж и семена“ — каза Анди. — Срещу „Соник“, на „Магнолия Стрийт“. Точно така. Две линейки, двама простреляни. Не, аз съм добре.

Раненият върколак се оказа Доусън. Клепачите му трепнаха и той изпъшка. Сигурно го болеше ужасно.

— Калвин... — започна той.

— Не се тревожи — прекъснах го аз. — Извикали сме линейка. — Фенерчето ми лежеше на земята до мен и осветяваше огромните мускули и косматия гръден кош на телохранителя. Изглеждаше посинял от студ, естествено, а от гърдите му бликаше кръв. Ако ризата му беше наблизко, можех да притисна с нея раната. От ръцете ми капеше кръв.

— Днес е последният ден от службата ми при него. Поръча ми да те наблюдавам — прошепна Доусън. Целият се тресеше, но се опита да се усмихне. — Казах му, че това с най-лесната работа. — После изгуби съзнание.

В полезрението ми се появиха тежките черни кубинки на Анди. Помислих си, че Доусън умира. Аз дори не знаех малкото му име. Нямах никаква представа как да обясня на полицията присъствието на огромния гол мъж. Момент... нима това беше моя работа? Според мен Анди бе този, който трябваше да се разправя с колегите си.

Той сякаш прочете мислите ми.

— Познаваш го, нали?

— Бегло.

— Е, ще се наложи да признаеш, че го познаваш доста по-добре. Все пак е гол.

Преглътнах тежко.

— Добре — мрачно отвърнах аз след кратка пауза.

— Двамата сте били тук, за да търсите кучето. Теб — обърна се той към Дийн. — Не знам кой си, но искам да си останеш куче, ясен ли съм? — И отстъпи ядосан встрани. — А аз съм се появил, защото съм проследил жената... заради подозрителното ѝ поведение.

Кимнах и се заслушах в хъркането от гърлото на Доусън. Ех, ако можех да му дам кръв, както правеха вампирите... Ако знаех как се прилага първа медицинска помощ... Но в далечината вече се чуваха сирените на полицейските коли и линейките. Намирахме се в южния край на малкото ни градче и най-вероятно щяха да отведат Доусън в Грейнджър.

— Тя си призна — казах. — Призна, че тя е стреляла по всички жертви.

— Нека те питам нещо, Суки — побърза да ме прекъсне Анди. — Преди да са дошли всички... Хали добре ли е? Имам предвид... около нея няма нищо странно, нали?

Погледнах го изненадано. Ама че въпрос, и то точно в момент като този!

— Единственото странно нещо около Хали е тъпият начин, по който пише името си. — После се сетих кой все пак застреля кучката зад нас и зарязах сарказма. — Не, нищичко. Хали си е съвсем наред.

— Слава богу — въздъхна той. — Слава богу!

По алеята тичаше Елси Бек, който спря като закован, опитвайки се да проумее гледката пред очите си. Зад него се появи Кевин Прайър, а партньорката му Кения се придвижваше плътно до стената с пистолет в ръка. Линейките чакаха сигнал, че районът с безопасен. В следващия миг, още преди да съм осъзнала какво става, се озовах притисната до стената между силните ръце на Кения.

— Извинявай, Суки — повтаряше тя. — Длъжна съм да те претърся.

— Добре — прекъснах я аз. — Просто приключвай по-бързо! Къде ми е кучето?

— Избяга — отвърна тя. — Предполагам, че сирените са го подплашили. Ловджийска хрътка е, нали? Ще намери пътя до вкъщи.

— След като приключи с рутинния обиск, Кения най-последва зададе дългоочаквания въпрос: — Суки, защо е гол този мъж?

Ето, започваше се. Историята ми издишаше отвсякъде и по лицата на всички присъстващи се четеше искрено недоверие. Температури те изобщо не предразполагаха към любов на открито, а на всичкото отгоре аз носех палто, шапка и ръкавици. Но Анди непрекъснато се намесваше, за да подкрепи версията ми, и никой не се осмели да ме обвини в лъжа.

Два часа по-късно ме освободиха. Веднага щом се прибрах, звъннах в болницата, за да проверя как е Доусън. Не знам защо, но слушалката вдигна Калвин.

— Жив е — простичко каза той.

— Бог да те благослови, че си го изпратил да ме следи — казах аз е глас, немощен като завеска в зноен летен ден. — Ако не беше той, щях да съм мъртва.

— Чух, че полицаят я застрелял.

— Да.

— Чувам и доста други неща.

— Сложно е за обяснение.

— Ще се видим през седмицата.

— Да, разбира се.

— Легни да се напиш.

— Още веднъж благодаря, Калвин.

Дългът ми към Калвин нарастваше с плашещи темпове. Рано или късно трябваше да си го изплатя. Бях уморена и всичко ме болеше. Чувствах се ужасно потисната от тъжната история на Суити и ужасно мръсна от калта по алеята и от кръвта на Доусън. Хвърлих дрехите си на пода в спалнята, влязох в банята и застанах под душа, опитвайки се да предпазя превръзката на ръката си с шапка за баня, според инструкциите на медицинската сестра в болницата.

Когато рано на другата сутрин чух звънеца на входната врата, проклех наум градския живот. Но се оказа, че не е някой съсед, който иска да му заема чаша брашно. На прага стоеше Алсид с пощенски илик в ръка.

Изпепелих го с поглед през сънените си клепачи и без да казвам и дума, се върнах в спалнята и се проснах обратно в леглото. Това обаче изобщо не смути Алсид и той нахълта след мен в стаята ми.

— Вече си не просто приятел на глутницата, а истински герой — каза той така, сякаш би трябвало да ме интересува. Обърнах му гръб и се захвих презглава. — Доусън каза, че си му спасила живота.

— Радвам се, че Доусън е в състояние да говори — измърморих аз, затворих плътно очи и си пожелах Алсид да изчезне. — След като го прострелях по моя вина, значи не ми дължи нищичко.

По вибрациите усетих, че Алсид коленичи до леглото.

— Това го решаваме ние, а не ти — възрази той. — Поканена си на изборите за водач на глутницата.

— Моля? И какво трябва да правя?

— Просто ще наблюдаваш процедурата и ще поздравиш победителя, независимо кой е той.

За Алсид, естествено, в този момент нямаше нищо по-важно от предизборната надпревара. Вероятно не можеше да приеме, че моите приоритети биха могли да са подредени другояче. Съвсем скоро щях да затъна до шия в свръхестествени дългове.

Шривпортската глутница върколаци твърдяха, че са ми длъжници. Аз имах дълг към Калвин. Анди Белфлър беше длъжник на мен, Сам и Доусън за това, че разрешихме случая с неизвестния снайперист. Той пък, от своя страна, ми спаси живота, но аз разсеях подозренията му около Хали, така че това анулираше дълга ми към него.

Приживе Суити търсеше отмъщение.

С Ерик и Сам бяхме квит, поне според мен.

Аз имах миниатюрен дълг към Бил.

Алсид ми беше длъжник, мен ако питате, защото го придружих на погребението и покорно спазвах глупавите им върколашки правила по време на цялата церемония.

В моя свят — светът на човешките същества — имаше и връзки, и дългове, и последствия, и добри дела. Всичко това свързваше хората с обществото; а може би от това се състоеше самото общество. И аз се опитвах да играя своята роля в него по най-добрия възможен начин.

Участието ми в тайните кланове на свръхестествения свят правеше човешкия ми живот много по-сложен и труден.

И интересен.

Дори забавен... понякога.

Докато размишлявах, пропуснах голяма част от монолога на Алсид. Чух го само да казва обидено:

— Съжалявам, ако те отегчавам, Суки.

Обърнах се с лице към него. Зелените му очи преливаха от болка.

— Не ме отегчаваш. Просто има куп неща, за които да мисля. Остави поканата на нотното шкафче. Ще го обсъдим по-късно. — Зачудих се какво е редно да облече човек за върколашка предизборна надпревара. Представих си как господин Ерво-старши и дундестият търговец на мотоциклети се въргалият по земята и се налагат с юмруци.

Зелените очи на Алсид преливаха от изумление.

— Държиш се много странно, Суки. Преди те чувствах толкова близка, а сега се държим като непознати.

„Основателен“ — дума на деня от календара ми за миналата седмица.

— *Основателно* заключение — небрежно казах аз. — И аз се чувствах много добре с теб. После започнах да научавам разни подробности: за връзката ти с Деби, за политическите амбиции във вашия свръхестествен свят, за дълговете на някои от вас към вампирите.

— Няма идеални общества — заоправдава се Алсид. — А що се отнася до Деби, повече не искам да чувам името ѝ. Никога.

— Така да бъде — отвърнах. И на мен ми се повдигаше от това име.

Алсид остави бежовия плик върху нощното шкафче, взе ръката ми, наведе се и тържествено я целуна. Церемониален жест, който най-вероятно имаше някакво значение, но Алсид се изпари още преди да съм го попитала.

— Заклучи вратата след себе си — извиках. — На бравата има едно бутонче, просто го завърти. — Явно беше изпълнил молбата ми. Заспах и повече никой не ме обезпокои, докато не стана време да се приготвям за работа.

На входната врата открих бележка: „Помолих едно от момичетата да те замести. Почини си тази вечер. Сам“. Върнах се в къщата, свалих униформата си и навлякох чифт стари джинси. Неочаквано се сдобих с почивен ден и няхах никаква представа какво да правя с него.

После се сетих за обещанието си към Калвин и бодро се запътих към кухнята, за да го изпълня.

След час и половина мъчителен престой в непознатата кухня най-после потеглих към Хотшот, за да занеса на болния домашно приготвена храна — пилешки гърди с ориз в сладко-кисел сос и бисквити за десерт. Не се обадох предварително. Смятах да оставя храната и веднага да си тръгна. Но още щом влязох в селцето, забелязах няколко коли, паркирани пред спретнатата къща на Калвин. Дявол да го вземе, не исках да се забърквам още по-дълбоко в делата на местните обитатели. Новата същност на брат ми и ухажването на Калвин ми стигаха.

Угасих двигателя, взех кошницата с храната, стиснах зъби от внезапната болка в рамото и се запътих към вратата със свито сърце. Членовете на семейство Стакхаус винаги довършваха започнатото.

Отвори ми Кристъл. Лицето ѝ грейна от радост и аз се засрамах.

— Толкова се радвам да те видя — каза тя и отстъпи встрани. — Заповядай.

Малката всекидневна гъмжеше от хора, между които забелязах и брат ми. Болшинството от тях бяха пуми, разбира се. Имаше и представител на шривпортските върколаци: самия Патрик Фърнан — претендент за трона и търговец на мотоциклети „Харли Дейвидсън“.

Кристъл ме представи на жената, която се държеше като домакиня. Мери-Елизабет Норис се движеше така, сякаш нямаше кости. Можех да се обзаложа, че Мери-Елизабет рядко напускаше Хотшот. Кристъл ме запозна с присъстващите и старателно ми обясни каква е връзката на Калвин с всеки един от тях. Не че запомних нещо, но ми направи впечатление, че обитателите на Хотшот (с малки изключения) са два типа: дребни, тъмнокоси и пъргави — като Кристъл; и по-светли, с по-едро телосложение и с красиви зелени или златистокафяви очи — като Калвин. Фамилните имена бяха предимно Норис или Харт.

Най-накрая стигнахме и до Патрик Фърнан.

— Ама аз те познавам — възкликна той. — Това тук е момичето на Алсид — каза той на висок глас, така че всички да го чуят. — Алсид е син на другия кандидат за водач на глутницата.

Настъпи дълго мълчание, което със сигурност можеше да се нарече „напрегнато“.

— Грещиш — обадох се аз със съвършено спокоен тон. — С Алсид сме просто приятели. — И го дарих с такава усмивка, че едва ли би пожелал да остане насаме с мен, където и да било.

— Объркал съм се значи — кротко измърка той.

Посрещаха Калвин като истински герой. Безупречно изчистената къща бе украсена с балони, цветя и плакати. В кухнята имаше купища храна. Мери-Елизабет пристъпи напред, обърна гръб на Патрик Фърнан, за да му запуши устата, и каза:

— Оттук, миличка. Калвин е готов да те приеме. — Ако имаше тромпет подръка, със сигурност щеше да го използва, за да подчертае тържествената си интонация. Мери-Елизабет не беше красавица, но огромните ѝ златисти очи ѝ придаваха някаква особена тайнственост.

Слава богу, че все още не ме бяха накарали да ходя по жарава например.

Мери-Елизабет ме въведе в спалнята на Калвин. Мебелировката в спалнята му беше много приятна — в изчистен скандинавски стил, макар че, ако трябва да съм откровена, нищичко не разбирам от мебели. Калвин лежеше на огромно високо легло, в чаршафи с изображения на ловуващи леопарди (някой тук имаше добро чувство за хумор). На фона на ярките им цветове Калвин изглеждаше много блед. Носеше кафява пижама и приличаше точно на човек, който току-що е бил изписан от болница. Но определено ми се зарадва, а на мен ми стана мъчно за него.

— Ела да седнеш — каза той и се премести малко встрани, за да ми направи място. Мъжът и жената, които стояха в стаята — Дикси и Диксън, — веднага излязоха.

Смутено приседнах на леглото до него. До Калвин стоеше масичка на колелца — от онези, които се ползват в болниците. Върху нея имаше чаша студен чай и чиния с храна, от която се вдигаше пара. Подканих го да започва да се храни. Той наведе глава и започна тихичко да се моли, а аз безмълвно го наблюдавах и се чудех към кого ли се обръща с молитвата си.

— Разкажи ми — каза той и разгъна салфетката си. Това ме накара да се почувствам малко по-добре. Докато се хранеше, аз му разказах за случилото се на алеята. Забелязах, че храната върху подноса беше моето пиле с ориз в сладко-кисел сос с гарнитура от зеленчуци, както и няколко от моите бисквити. Той държеше да видя,

че яде приготвената от мен храна. За малко да се просълзя, но някъде в мозъка ми веднага се задейства предупредителен сигнал.

— Ясно е какво щеше да стане без намесата на Доусън — заключих аз. — Благодаря ти, че го изпрати. Той как е?

— Държи се — отвърна Калвин. — Транспортираха го с хеликоптер от Грейнджър до Батън Руж. Нямаше да оцелее, ако не беше върколак. Смятам, че ще прескочи трапа.

Почувствах се ужасно.

— Не обвинявай себе си — дрезгаво каза той. — Това е негов избор.

Щях да кажа „Ъ?“, но би прозвучало грозно, затова попитах:

— Как така?

— Сам е избрал тази професия. Сам е избрал начина си на действие. Може би е трябвало да скочи върху жената секунди по-рано. Защо е чакал? Не знам. Как с успяла да го улучи в тъмното? Не знам. Всеки избор води до определени последствия. — Калвин се опитваше да каже нещо, но не успяваше да намери точните думи. По принцип му липсваше дар слово, а сега му се искаше да изрази някаква важна мисъл, но по абстрактен начин. — Ти не си виновна — каза накрая той.

— Искан ми се да ти повярвам и се надявам това да се случи някога. Може би вече съм стигнала до средата на пътя. — Наистина ми беше дошло до гуша да се съмнявам във всичко и да се самообвинявам.

— Подозирам, че върколаците ще те поканят на малкото им предизборно джамборе — каза Калвин и улови ръката ми. Неговата бе приятно топла и суха.

Кимнах.

— Обзалагам се, че смяташ да отидеш — каза.

— Мисля, че трябва да го направя — смутено отвърнах аз и се зачудих какво ли се опитваше да ми каже.

— Не смятам да ти давам съвети. Ти не ми принадлежиш — въздъхна той. — Но ако решиш да отидеш, бъди много внимателна. Не заради мен; аз все още не означавам нищо за теб. Пази се заради самата себе си.

— Обещавам — уверих го аз след кратък размисъл. На сериозен мъж като Калвин не бива да се говори прибързано.

Той ме дари с една от редките си усмивки.

— Готвиш дяволски добре — каза, а аз му се усмихнах в отговор.

— Благодаря за похвалата, сър — отвърнах аз и понечих да се изправам. Той стисна ръката ми и ме придърпа обратно. Не е много учтиво да се противопоставяш на човек, току-що изписан от болница, затова се наведох към него и притиснах бузата си до устни те му.

— Не — каза той. Обърнах се да го погледна, за да разбера какво не е наред, и той ме целуна по устните.

Честно казано, не очаквах, че ще изпитам нещо. Но устните му бяха сухи и топли, точно като ръцете му. Самият той ухаеше на моята храна и аз го почувствах много близък. Неочаквана и изненадващо приятна целувка. Отдръпнах се леко назад. Калвин забеляза изписаното на лицето ми смущение, усмихна се и пусна ръката ми.

— Един от плюсовете на престоя ми в болницата бяха твоите посещения — каза. — Нека продължим традицията, нищо, че вече съм възрастни.

— Нямам нищо против — отвърнах аз, готова да изчезна от стаята, за да възвърна самообладанието си.

Междувременно повечето от гостите си бяха отишли. Кристъл и Джейсън ги нямаше, Мери-Елизабет разчиствате чиниите с помощта на някакво младо момиче.

— Тери — представи я тя. — Дъщеря ми. Живеем в съседната къща.

Кимнах на девойката, която ме стрелна с поглед и продължи заниманието си. Очевидно не ме хареса. Беше от по-светлата порода, като Мери-Елизабет и Калвин, и изглеждаше много интелигентна.

— Ще се омъжваш ли за баща ми? — попита тя.

— Не планирам да се омъжвам за когото и да било — предпазливо отвърнах аз. — Кой е баща ти?

Мери-Елизабет хвърли на дъщеря си поглед, с който безмълвно я уведоми, че горчиво ще съжалява за думите си.

— Тери е дъщеря на Калвин — уточни тя.

Изумлението ми трая само няколко секунди; после всичко си дойде на мястото — излъчването, което притежаваха тези две жени, грижите им за къщата и уютът, който създаваха около себе си...

Не казах нищо, но лицето ми сигурно ме е издало, защото Мери-Елизабет се стресна, а после се ядоса.

— Не си позволявай да осъждаш начина, по който живеем живота си — каза тя. — Ние сме различим от вас.

— Така е — отвърнах аз и грижливо преглътнах погнусата си. Дори се насилих да се усмихна. — Благодаря за любезното посрещане. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ще се справим и сами — намеси се Тери и ме погледна с някаква особена смесица от враждебност и възхищение.

— Изобщо не трябваше да те пращаме на училище — каза Мери-Елизабет на дъщеря си. Огромните ѝ златисти очи преливаха от любов и тъга.

Взех палтото си, сбогувах се и излязох от къщата. За моя огромна изненада, Патрик Фърнан ме чакаше до колата ми с каска за мотоциклет в ръка. Хвърлих поглед над рамото му и забелязах лъскавия „Харли Дейвидсън“, паркиран малко по-надолу по улицата.

— Искам да ти кажа нещо. Интересува ли те?

— Честно казано, не — отвърнах.

— Не си мисли, че той ще продължава да ти помага, без да очаква нещо в замяна — каза Фърнан. Наложил се да обърне глава, за да го погледна право в очите.

— Какви ги приказваш?

— С благодарност и целувки няма да го заситиш. Рано или късно ще поиска друга отплата. Бъди сигурна.

— Не помня да съм ти искала съвет — казах. Той пристъпи още по-близо. — И стой по-далеч от мен. — Плъзнах поглед по околните къщи. Обитателите на Хотшот ни наблюдаваха; не ги виждах, но усещах тежестта на погледите им.

— Рано или късно — повтори Фърнан и внезапно се ухили. — Надявам се да е рано. Не можеш да изневеряваш на върколак, момиче. Нито пък на пума. Ще те разкъсат на парчета.

— Не изневерявам на *никого* — отсякох аз, ужасена от неговата упоритост. Човекът си въобразяваше, че познава интимния ми живот по-добре от самата мен. — Не се срещам нито с единия, нито с другия.

— Значи няма кой да те защити! — победоносно възкликна той.

Нямах сили да споря с него.

— Върви по дяволите — озъбих се аз, осъзнавайки собственото си безсилие. Качих се в колата си и потеглих, без да го удостоя дори с поглед. (Върколашката церемония с „отричането“ започваше да ми

става все по-интересна.) Хвърлих последен поглед към огледалото за обратно виждане. Патрик Фърнан нахлузи шлема си и остана загледан в задните стопове на колата ми.

До този момент изобщо не ме вълнуваше кой ще спечели изборите, но вече си имах фаворит.

15.

Миех съдовете в кухнята. В тясната ми квартира цареше пълно спокойствие. Хали се спотайваше като мишка, ако изобщо си беше вкъщи. Миенето на съдове ми доставяше удоволствие. Мозъкът ми си почиваше и работеше много по-ефикасно, когато търсех решение на даден проблем.

Както можеше да се очаква, в момента мислех за събитията от предишната нощ. Опитвах се да си припомня точните думи на Суити. Имах неясноти относно разговора ни, но вече нямаше как да я попитам. Беше нещо във връзка със Сам.

Накрая се сетих — готвачката беше казала на Анди Белфлър, че кучето е свръхестествено същество, но нямаше никаква представа, че това е Сам. В това нямаше нищо необичайно, тъй като Сам за пръв път се превръщаше в ловджийска хрътка, а не в коли.

Очаквах да намеря покой след изясняването на загатката, но това така и не се случи. Имаше нещо друго... нещо съвсем друго в думите на Суити, което продължаваше да човърка мозъка ми. Блъсках си главата още дълго време, но така и не успях да се сетя.

Внезапно осъзнах — за моя огромна изненада, — че набирам домашния телефон на Анди Белфлър. Слушалката вдигна сестра му, Порша. Тя се опита да прикрие собствената си изненада и хладно ме уведоми, че ще го извика.

— Да, Суки? — чу се спокойният глас на Анди.

— Нека те попитам нещо, Анди.

— Слушам.

— Когато прострелях Сам... — започнах аз и млъкнах, опитвайки се да формулирам въпроса си.

— Да? — подкани ме Анди. — Слушам те...

— Вярно ли е, че неговият куршум е различен от останалите?

— При някои от случаите не са открити куршуми — уклончиво отговори Анди.

— Хм... добре — казах аз, благодарих му и затворих, без да съм сигурна дали съм открила отговора на въпроса си. Трябваше да пропъдя този проблем от съзнанието си и да се заломя с нещо друго. Рано или късно отговорът щеше да ме намери. Поне така се надявах.

Остатъкът от вечерта премина спокойно — нещо, което рядко ми се случваше напоследък. Имах малка къща за чистене, малък двор за поддържане и много свободно време. Четох книга около час, реших една кръстословица и си легнах към единайсет.

За мое изумление, никой не ме събуди посред нощ. Никой не умря, никой не запали къщата ми и на никого не му се наложи да ме уведоми за каквато и да било драма.

На другата сутрин — за пръв път от една седмица насам — се събудих бодра и отпочинала. Часовникът ме увери, че съм спала непробудно цели единайсет часа. Е, в това нямаше нищо изненадващо. Не усещах почти никаква болка в рамото; съвестта ми най-последно намери покой. За мое огромно облекчение, няхах почти никакви тайни за пазене. Мои тайни; с чуждите бях свикнала.

Тъкмо допивах кафето си, когато телефонът звънна. Оставих книгата си на кухненската маса и вдигнах слушалката.

— Ало — изчуруликах.

— Събитието е днес — започна Алсид с преливащ от възмущение глас. — Трябва да дойдеш.

Спокойствието ми трая точно трийсет минути. Трийсет минути, за бога!

— Предполагам, че визиращ предизборния диспут на кандидатите за лидер на глутницата.

— Естествено.

— Би ли ми припомнил защо се налага да присъствам и аз?

— Защото си приятел на глутницата — отсече той. Тонът му не търпеше възражения. — Кристин специално подчерта, че трябва да присъстваш като свидетел.

Може би щях да поспоря с него, ако не беше споменал Кристин. Съпругата на бившия лидер на глутницата ми се стори разбрана и интелигентна жена.

— Добре — казах, стараейки се да не звуча сърдито. — Къде и кога?

— По обяд, в празната сграда на улица „Клермонт“, номер 2005. Преди там се помещаваше издателство „Дейвид&Ван Сач“.

Изслушах инструкциите му и затворих. Докато се къпех, обмислих тоалета си и реших да се облека като за спортно състезание — старата ми дънкова пола и червена блуза с дълъг ръкав. Обух си червен чорапогащник (полата беше доста къса) и очукани черни обувки с нисък ток. Надявах се Кристин да не поглежда към краката ми. Скрих сребърното си кръстче под блузата — върколаците не се интересуваха от религията ми, но среброто можеше да ги подразни.

Издателство „Дейвид&Ван Сач“ бе заемало доста модерна сграда в също толкова модерен индустриален район, който в днешния съботен ден изглеждаше почти пуст. Всички околни сгради си приличаха — стени от сив камък и тъмно стъкло, заобиколени от тревни площи, декоративни храсти и красиви бордюри. Встрани от издателството имаше изкуствено езерце, а над него — дървено мостче. След един освежителен ремонт сградата щеше да добие представителен вид. Сега, в края на зимата, изсъхналите миналогодишни растения се клатеха от ледения вятър. Голите храсти се нуждаеха от подрязване. Водата в езерото изглеждаше застояла, а по повърхността ѝ плуваха боклуци. На паркинга имаше около трийсет коли, в това число и линейка, което ми се стори доста зловещо.

Докато крачех по мостчето към входа на сградата, се разтреперих от студ, макар че носех яке. Може би трябваше да облека по-дебело палто, но не сметнах, че ще ми е нужно за такова кратко разстояние. Изсъхналата трева и ясното светлосиньо небе се отразяваха в стъклената фасада.

Замислих се дали да почукам, но ми се стори неуместно, затова натиснах бравата на червената входна врата и влязох направо. В празното фоайе имаше двама души. Те се запътиха към сива двойна врата и аз ги последвах със свито сърце.

Влязохме в голяма зала — бивш производствен цех, може би, или административен отдел — с високи тавански прозорци, през които се процеждаше оскъдна светлина. В центъра на помещението имаше група хора.

Изборът ми на дрехи се оказа пълен провал. Жените носеха изискани костюми от панталон и сако, а тук-там се забелязваше и по някоя рокля. Свих рамене. Откъде можех да зная?

Сред присъстващите имаше и нови лица, които не бях забелязала на погребението. Кимнах на червенокоса жена — Аманда (помнех името ѝ от Войната с вещиците) — и тя ми кимна в отговор. За моя изненада, сред присъстващите се мотаеха Клод и Клодин. Близнаците изглеждаха великолепно, както винаги. Клодин носеше тъмнозелен пуловер и черен панталон, а Клод — черен пуловер и тъмнозелен панталон. Ефектът бе поразителен. И тъй като феята и елфът бяха единствените не-върколаци в помещението, аз побързах да се присъединя към тях.

Клодин се наведе и ме целуна по бузата. Клод също. Целувките им по нищо не се отличаваха една от друга.

— Какво ще се случи тук? — прошепнах аз, защото наоколо цареше потискаща тишина. От тавана висяха някакви неща, но на оскъдната светлина не успях да разбера какво точно представляваха.

— Ще има няколко изпитания — отвърна тихо Клодин. — Умееш ли да викаш силно?

Не помнех да съм подкрепяла спортни отбори с крясъци, но може би не беше късно да се науча.

Джаксън Ерво и Патрик Фърнан се появиха от някаква врата в дъното на залата. Голи! Нямах голяма база за сравнение, но спокойно можех да кажа, че тези двама голи върколаци се разминаваха с идеала ми за мъж. И двамата изглеждаха силни и с поддържани за възрастта си фигури, но Джаксън имаше твърде слаби крака, а Патрик приличаше на буре.

След като привикнах с голотата им, забелязах, че всеки от тях си имаше придружител. Алсид следваше баща си, а зад Патрик се влачеше някакъв рус младеж. И двамата бяха напълно облечени.

— Би било много хубаво, ако те бяха голи, а? — прошепна Клодин и кимна към по-младите мъже. — Това са секундантите.

Точно като на дуел. Огледах ръцете им за пистолети или саби, но никой от тях не носеше оръжие.

Забелязах Кристин едва когато застана най-отпред в тълпата. Тя вдигна ръце над главата си и плесна веднъж. В залата се възцари пълна тишина. Крехката сивокоса жена командваше парада.

Тя хвърли поглед към някаква книга пред себе си и започна:

— Събрали сме се тук, за да изберем следващия водач на глутницата в Шривпорт, известна още като „Острозъбата глутница“. За

да се преборят за поста, тези двама върколаци трябва да преминат през три изпитания. — Кристин направи пауза и отново погледна към книгата.

Три е хубаво число. Мистично. И предсказуемо. Надявах се изпитанията да преминат без кръвопролитие.

— Първият тест е за бързина и ловкост. — Кристин посочи към оградено с въжета пространство, което приличаше на гигантска детска площадка. — Вторият е за издръжливост. — Тя посочи към покрита с килими площ от лявата си страна. — Третият е за проверка на силата в битка. — Тя махна към нещо като манеж зад себе си.

Явно нямаше да се размине без кръв.

— Накрая победителят трябва да извърши съвкупление с представителка на върколашката общност, за да подsigури съхранението на глутницата.

Искрено се надявах, че четвъртата част ще е символична. В крайна сметка Патрик Фърнан имаше съпруга, която го гледаше заедно с група негови поддръжници.

Значи състезанието се състоеше не от три, а от четири изпитания, освен ако последното не се явяваше нещо като награда за победителя.

Клод и Клодин ме хванаха за ръцете и ги стиснаха едновременно, като по команда.

— Гадна работа — измърморих аз и те кимнаха в синхрон.

Най-отзад в тълпата стояха двама медици; свръхсъщества, съдейки по мозъчните им излъчвания. С тях имаше още една личност — или създание, по-точно казано, — която не бях виждала от месеци: доктор Лудвиг. Погледите ни се срещнаха и тя ми се поклони. Нямаше нужда да се навежда много, тъй като ръстът ѝ не надвишаваше метър. Аз също ѝ се поклоних. Доктор Лудвиг имаше голям нос, мургава кожа и кестенява коса — много гъста и къдрава. Присъствието ѝ ме изпълни с необяснимо спокойствие. Нямах представа към кой вид свръхсъщества се числеше доктор Лудвиг, но жената си разбираше от работата. Ако не бях попаднала в ръцете ѝ след атаката на менадата, гърбът ми и до днес щеше да е осеян с дълбоки белези (а можеше и отдавна да съм нахранила червеите). Благодарение на миниатюрната лекарка се отървах с няколко дни на легло и тънък, едва забележим белег на гърба.

Двамата съперници влязоха в „ринга“ — квадратно пространство, оградено с онези плюшени въжета и метални колчета, каквито използват в хотелите. В началото оградената площ ми бе заприличала на детска площадка, но сега, когато включиха осветлението, видях пред себе си нещо като арена за конни надбягвания или гонки е кучета.

— Трансформирайте се — каза Кристин и потъна в тълпата. Двамата кандидати паднаха на земята, а въздухът около тях започна да трепти като наситен с електричество. Умението да се трансформираш по всяко време бе повод за огромна гордост сред свръхсъществата. Двамата върколаци се преобразиха почти едновременно. Джаксън Ерво — в огромен черен вълк, като сина си. Патрик Фърнан — в светлосив звяр с широк гръден кош.

Тълпата затегна обръча около ринга. От сенките изникна грамаден мъж, прескочи въжетата и влезе в арената. Помнех го от погребението на полковник Флъд. Двуметровият исполин беше гол до кръста и бос, а по видимите части от тялото му нямаше нито едно косъмче. Останах впечатлена от огромните му мускули. Приличаше на джин и би изглеждал съвсем естествено в широки панталони и шарф, но вместо това той носеше износени сини джинси. Бездънните му очи бавно огледаха присъстващите. Нямах никакво желание да знам в какво животно се превръщаше по пълнолуние.

— Брей — ахна Клод.

— Майчице мила — прошепна Клодин.

— Аха — съгласих се аз.

Великанът застана между участниците и ги заведе в единия край на ринга.

— Щом обявя началото на изпитанието, никой от публиката няма право да се намесва — каза той, местейки поглед от единия върколак към другия. — Първият претендент е Патрик, върколак от тази глутница. — Басовият глас на великана гърмеше като далечен тътен от барабани. Тогава осъзнах, че той беше реферът. — Според жребия той започва пръв.

Стана ми смешно, че толкова сериозна церемония зависи от хвърляне на ези-тура, но нямах време да се усмихна, защото сивият върколак се втурна по пистата с такава скорост, че едва успях да го следвам с поглед. Животното се покатери по една рампа, прескочи три

варела и се приземи от другата им страна, после премина по следващата рампа, прелетя през висияция от тавана обръч (който продължи да се мята във въздуха още известно време), отново се приземи на четири лапи и пропълзя през една много тясна и огъната на места тръба. Подобни цилиндри, само че доста по-малки, продаваха в зоомагазините с клетките за хамстери или морски свинчета. Патрик излезе задъхан от тръбата и изтича до равен участък с дължина около двайсет метра, покрит с изкуствена трева. Там спря, поколеба се за миг и предпазливо стъпи върху настилка. Вървеше много предпазливо, сякаш се боеше от нещо. Внезапно във въздуха изхвърча парче от тревата, а на косъм от задната лапа на върколака изщрака капан. Той изскимтя от уплаха и закова намясто. Сигурно му беше ужасно трудно да овладее желанието си да хукне към безопасната платформа, намираща се само на няколко крачки разстояние.

Дори аз треперех, макар че състезанието не ме засягаше лично. Напрежението сред публиката постепенно нарастваше. Движенията на присъстващите вече нямаха нищо общо с човешките. Дори силно гримираната госпожа Фърнан гледаше с широко отворени очи, които далеч не приличаха на женски, въпреки тоновете грим.

Когато сивият вълк изпълни последното препятствие — скок от място до платформата в края на ринга, — от гърлото на партньорката му изригна ликуващ вой. Реферът погледна секундомера си.

— Ред е на втория кандидат — извика той. — Джаксън Ерво, върколак от тази глутница. — Нечий мозък в близост до мен ми подаде името на великана.

— Куин — прошепнах аз на Клодин. Тя се ококори. Очевидно името имаше голямо значение за нея.

Джаксън Ерво пристъпи към преодоляването на същите препятствия като съперника си Патрик. Скочи през висияция обръч доста по-грациозно, но му отне повече време да пропълзи през тръбата. Очевидно и той го осъзна, защото се втурна през полето с капаните твърде прибързано. Сигнал навреме до същия извод, той спря намясто и започна да души тревата. Получената информация го разтревожи и той започна да трепери. Върколакът вдигна предната си лапа и изключително предпазливо пристъпи няколко сантиметра напред. Тактиката му за придвижване се различаваше коренно от тази на неговия предшественик. Всички следяхме движенията му със затаен

дъх. Патрик Фърнан правеше по-големи крачки и по-дълги паузи, в които душеше около себе си. Джаксън Ерво се движеше, без да спира, но много предпазливо, със ситни стъпки и забит в земята нос. За мое огромно облекчение, бащата на Алсид премина от другата страна, без да задейства нито един капан.

Черният вълк мобилизира всичките си сили и се хвърли във въздуха за последния си скок. Приземи се малко тромаво — задните му лапи безпомощно се мятаха във въздуха, а предните отчаяно драскаха по платформата в опит да изтеглят тялото му нагоре. Но в крайна сметка успя да се справи и от публиката се откъснаха няколко окуражителни възгласа.

— И двамата кандидати преодоляха изпитанието за бързина и ловкост — обяви Куин и огледа тълпата. Стори ми се, че задържа погледа си върху странното ни трио — състоящо се от двама високи чернокоси близнаци, фея и елф, и една доста по-ниска блондинка, — но нямаше как да съм сигурна.

Кристин се опитваше да привлече вниманието ми. Погледнах я и тя едва забележимо кимна към съседната площадка, предназначена за второто изпитание. Смутих се, но послушно тръгнах нататък. Дори не знаех, че близнаците ме следват по петите, докато не застанаха отново до мен. Имаше нещо, което Кристин искаше да видя... Ама разбира се. Тя искаше да използвам дарбата си, защото надуваше... измама.

Алсид и младият блондин заеха местата си на арената. Направи ми впечатление, че носят ръкавици. Мислите и на двамата бяха насочени изцяло върху изпитанието и не успях да извлека нищо полезно от главите им; не ми оставаше нищо друго, освен да сондирам мозъците на съперниците. Никога досега не бях опитвала да чета съзнанието на свръхсъщество в животински облик.

Бавно и много предпазливо свалих мисловната си защита. Както можете да се досетите, смесицата от човешки и вълчи мисли беше доста голямо предизвикателство. При първото сканиране забелязах същата съсредоточеност като при секундантите, но после усетих разлика.

Алсид хвана с две ръце половинметрова сребърна пръчка и я вдигна пред себе си. Стомахът ми се сви от страх. Другият секундант повтори действието му. Може би нямаша нужда от ръкавици, защото среброто не можеше да повреди кожата им, докато се намираха в

човешки облик. За трансформирани върколаци обаче допирът беше доста болезнен.

Секундантът на Фърнан плъзна покритата си с ръкавица длан по пръчката, сякаш търсеше скрити дефекти.

Нямах никаква представа защо среброто изпиваше силата на вампирите и изгаряше кожата им и защо би могло да има фатални последствия за върколаците, а в същото време не влияеше по никакъв начин на феите — които пък, от своя страна, не можеха да понасят желязо. Просто знаех това като факт и изобщо не се съмнявах, че изпитанието ще бъде мъчителна гледка.

Наложих си да се съсредоточа. Тук щеше да се случи нещо много важно, което изискваше цялото ми внимание. Върнах се обратно в мислите на Патрик. Оказаха се толкова примитивни, че трудно бих могла да ги нарека „мисли“.

Куин застана между двамата секунданти. Голият му череп блестеше под яркия лъч светлина. В ръката си стискаше секундомер.

— Следващото изпитание е за издръжливост — каза той. — Начало!

Алсид постави пръчката между зъбите на баща си. Черният вълк я стисна с челюсти и приседна на задните си лапи. Съперникът му направи същото. Двамата секунданти се отдръпнаха. Джаксън Ерво започна да вие от болка. Патрик Фърнан не показваше видими признаци на безпокойство, ако не се броеше тежкото му дишане. От устните и венците на Джаксън се разнесе дим и миризма на пърлено и той нададе още по-силен вой. С нежната лигавица на Патрик се случваше същото, но той продължаваше да мълчи.

— Каква смелост! — прошепна Клод по адрес на върколаците. Втренченият му поглед преливаше от ужас и възхищение. Започваше да става ясно, че по-възрастният претендент няма да спечели това състезание. Видимите признаци на болката му се засилваха с всяка изминала секунда. Въпреки силната морална подкрепа от страна на Алсид, изпитанието щеше да приключи всеки момент. Освен ако...

— Той мами — обадох се аз с ясен глас и посочих към сивия вълк.

— Никой от членовете на глутницата няма право да се обажда — намеси се Куин. Басовият му глас не звучеше сърдито; реферът просто припомняше регламента.

— Аз не съм член на глутницата.

— Настоявате за спиране на изпитанието, така ли? — Куин ме пронизваше с поглед. Всички околни върколаци се отдръпнаха настрана. До мен останаха само Клод и Клодин, но и те ме гледаха отвисоко с огромно изумление.

— Настоявам, и още как! Подушете ръкавиците, които носеше секундантът на Патрик.

Русият младеж виновно наведе глава.

— Пуснете пръчките — изкомандва Куин и двамата върколаци незабавно се подчиниха. Джаксън Ерво продължи да вие от болка, а Алсид коленичи до него и го прегърна.

Куин — с необичайна грация, все едно ставите му бяха смазани с машинно масло, — се наведе, за да вземе ръкавиците от пода. Ръката на Либи Фърнан се стрелна под възето към тях, но Куин изръмжа предупредително насреща ѝ. Тръпки ме побиха, макар че стоях доста по-далеч от него в сравнение с Либи.

Куин вдигна ръкавиците и ги подуши.

После изгледа Патрик Фърнан с такова презрение, че очаквах върколакът да заскимти от отчаяние.

— Жената е права — обърна се Куин към тълпата. Басовият му глас придаваше тежест на всяка една от думите му. — Ръкавиците са намазани с наркотик. Благодарение на него кожата на Фърнан е станала безчувствена към въздействието на сребро. Обявявам Джаксън Ерво за победител в този етап от състезанието. Нека глутницата реши дали Патрик Фърнан да продължи участието си и дали секундантът му заслужава привилегията да остане член на глутницата.

Русият младеж се сви от страх, сякаш очакваше някой да го удари. Не можех да проумея защо наказанието му трябва да е по-сурово от това на Патрик. Може би по-низшите в йерархията биваха съдени много по-строго? Не беше честно, но какво ли разбирах аз от върколашко правосъдие?

— Глутницата ще вземе решение чрез гласуване — обади се Кристин. После ме погледна с благодарност. — Бих искала да помоля останалите да се оттеглят в другата стая.

Куин, Клод, Клодин и три свръхсъщества тръгнаха заедно с мен към вратата на другата стая. Там имаше повече естествена светлина, което много ме зарадва. Това, което изобщо не ме зарадва, бе

вълнението на околияте. Мозъците на всички присъстващи преливаха от любопитство и подозрителност. Изключвам Клод и Клодин, разбира се, защото те смятаха моята странност за рядък дар, а мен — за голяма късметлийка.

— Ела тук — изръмжа Куин. Изкуших се да го посъветвам да вземе заповедите си и да ги завре там, където слънце не огрява, но не исках да се държа детински, а и нямаше от какво да се страхувам. (Или поне това си повторих наум седем последователни пъти.) Изпънах гръб, приближих се до него и го погледнах право в очите.

— Отпусни се — меко каза той. — Няма да те ударя.

— Не съм и очаквала — гордо отвърнах аз. Куин имаше кръгли кафяви очи с наситен виолетов оттенък, като теменуги. Изумително красиви при това! Гледай ти! Усмихнах се от радост (и от облекчение).

За моя огромна изненада, той ми се усмихна в отговор. Имаше плътни устни, равни бели зъби и врат като дънер.

— Всеки ден ли се бръснеш? — попитах аз, възхитена от гладката му кожа.

Куин избухна в гръмогласен смях.

— Страх ли те е от нещо? — попита.

— От твърде много неща — въздъхнах аз.

Той се замисли.

— Имаш ли свръхчувствително обоняние?

— Не — отвърнах.

— Познаваш ли русия младеж?

— Никога не съм го виждала.

— Тогава как разбра?

— Суки е телепат — поясни Клод, но след погледа на Куин веднага съжали, че се е намесил. — Сестра ми е нейна... ъм... закрилница — бързо допълни той.

— Значи не си вършиш добре работата — обърна се Куин към Клодин.

— Не я упреквай — защитих я аз. — Клодин неведнъж ми е спасявала живота.

— Проклети феи! — измърмори той. — Върколаците няма да са особено щастливи от разкритието ти, момиче. Поне половината от тях вече желаят смъртта ти. Ако главната задача на Клодин е да те пази, трябваше веднага да ти запуши устата.

Клодин изглеждаше отчаяна.

— Хайде, стига — казах. — Наясно съм, че тук имаш приятели, за които се тревожиш, но не е нужно да се заяждаш с Клодин. Или с мен — бързо добавих аз.

— Тук нямам нито един приятел. И се бръсна всяка сутрин — каза той.

— Страхотно — смотолевих аз.

— Също и ако ще излизам някъде вечер.

— Ясно.

— За някое по-специално събитие.

Какво ли имаше предвид под *специално*?

Вратата се отвори и сложи край на най-странния разговор през живота ми.

— Можете да се върнете обратно — покани ни младо момиче от глутницата. Носеше яркочервена къса рокля и обувки с осемсантиметрови токчета, а докато вървеше пред нас, предизвикателно поклащаше бедрата си. Кого ли се опитваше да впечатли — Куин или Клод? А може би Клодин?

— Глутницата взе решение — обърна се Кристин към рефера. — Състезанието ще продължи. Според резултатите от гласуването Патрик е дисквалифициран от второто изпитание поради опит за измама. В първото изпитание победител е Джаксън. Патрик Фърнан може да продължи състезанието, но за да спечели, трябва да демонстрира убедителна победа в последното изпитание. — Интересно какво имаше предвид Кристин под „убедителна победа“. Нищо хубаво, съдейки по изражението на лицето ѝ.

Алсид изглеждаше мрачен като буреносен облак. За него тази присъда клонеше в полза на съперника. Внезапно осъзнах, че поддръжниците на Фърнан бяха повече от тези на Ерво. А на погребението ми се беше сторило, че двата лагера са сравнително равностойни.

Тъй като така или иначе се бях намесила в събитията, реших да продължа в същия дух. Започнах да се разхождам наоколо и да подслушвам върколашките мозъци. Трудно прониквах в съзнанията на свръхсъществата, но все пак успях да уловя някоя и друга откъслечна мисъл. Научих, че семейство Фърнан са подхранвали клюките за

хазартните проблеми на Джаксън Ерво, за да уронят авторитета му в предизборната надпревара.

Знаех от Алсид, че историите за хазартната зависимост на баща му са верни. И въпреки че не одобрявах подмолните методи на семейство Фърнан, изобщо не се изненадвах, че са се възползвали от слабото му място.

Двамата съперници все още пазеха вълчия си облик. Доколкото разбирах, битката щеше да започне всеки момент. Стоях точно до Аманда.

— Какво се промени в регламента на последното изпитание? — попитах. Червенокосата жена прошепна на ухото ми, че битката ще приключи тогава, когато единият от съперниците убие или осакати другия. Това значи имаше предвид Кристин под „убедителна победа“.

Не очаквах подобен обрат на нещата, но нямаше как да си тръгна без позволение.

Всички се струпяха около телена клетка, която веднага ме подсети за филма „Лудия Макс: Под гръмотевичния купол“. Сецате се — „Двама влизат, един излиза“. Само че тук не ставаше въпрос за хора, а за върколаци. Куин отвори вратичката и двете огромни животни влязоха вътре. Погледите им зашариха из тълпата, сякаш брояха привържениците си.

Куин се обърна към мен и ме повика с жест.

Дявол да го вземе! Намръщих се. Виолетово-кафявите очи ме гледаха настоятелно. Човекът не си поплюваше. Приближих се неохотно към него.

— Отивай да им четеш мислите. — Той положи огромната си длан върху рамото ми. Обърна ме е лице към себе си, или по-точно с лице към тъмнокафявите зърна на гърдите си, но аз изобщо не се смутих и вдигнах поглед нагоре. — Чуй ме, златокоске, от теб искам само да влезеш вътре и да си вършиш работата.

Защо не ме помоли да го направя, докато бяха извън клетката? Ами ако ме затвори вътре, докато трае битката? Хвърлих поглед през рамо към Клодин. Феята клатеше глава като обезумяла.

— Защо трябва да го правя? С каква цел? — попитах аз. Все пак не съм пълен идиот!

— За да разберем намеренията на Фърнан — тихо каза Куин, така че никой друг да не чуе. — Може би има някакво приспособление

за измама, което не се вижда с просто око.

— Гарантираш ли, че няма да ми се случи нищо лошо?

Погледът му не трепна.

— Да — отвърна той без колебание. После отвори вратата на клетката, пропусна ме пред себе си и ме последва.

Върколаците пристъпиха предпазливо към мен. Излъчваха силна миризма; подобна на кучешката, но много по-остра. Протегнах ръка и със свито сърце я поставих върху главата на Патрик Фърнан. Усетих единствено гняв към мен — за това, че му попречих да спечели изпитанието за издръжливост. Сивият вълк мислеше единствено за предстоящата битка, която възнамеряваше да спечели не с хитрост, а с цялата жестокост, на която бе способен.

Въздъгнах, разтърсих глава и преместих ръката си върху раменете на Джаксън. Тялото му буквално вибрираше от желание да разкъса съперника си на парчета. Но Джаксън Ерво се страхуваше от по-младия вълк.

— Всичко е наред — казах аз и Куин се обърна да отвори вратата. Наведе се, за да излезе от клетката, аз го последвах и точно в този момент момичето с червената рокля нададе силен писък. Със завидна за ръста си бързина Куин ме сграбчи за лакътя и ме повлече навън. С другата си ръка хлопна вратата точно преди нечие тяло да се удари в нея.

Съдейки по шума зад себе си, битката беше започнала. Само че аз не виждах нищо, защото бях заклещена между огромните му гладки мускули.

Чувах туптенето на сърцето му някъде под гладката загоряла кожа.

— Успя ли да те докопа? — попита той.

Цялата треперех. Погледнах надолу и видях, че панталонът ми е скъсан, а от прасеца ми тече кръв. Нямах представа дали съм одрала крака си на вратата, или... Господи, ами ако бях ухапана?

Всички стояха плътно около клетката и наблюдаваха разярените вълци. Пръски кръв и слюнка хвърчаха във всички посоки. Обърнах се и видях как Джаксън докопа счупената задна лапа на Патрик, който пък се обърна, за да ухапе муцуната на преливника си. Алсид наблюдаваше баща си с тревожен поглед.

Нямах сили да гледам подобна жестокост. Предпочитах да стоя с гръб към клетката, забила нос в гладката кожа на непознат мъж.

— Тече ми кръв — казах аз на Куин. — Но раната не е дълбока.

Внезапно от клетката се разнесе пронизително скимтене. Очевидно единият от участниците бе успял да рани сериозно другия. Сърцето ми се сви от страх.

Здравенякът Куин ме отнесе до стената, на безопасно разстояние от клетката, и ме сложи да седна на земята. Правеше изключително плавни движения за човек с неговите размери и аз просто не можех да откъсна поглед от него. Коленичи до мен, събу обувките ми и свали подгизналите ми от кръв чорапи. После легна по корем и аз се разтреперих от страх, но не обелих и дума. Хвана крака ми с огромните си лапи, все едно държеше пилешко бутче, и започна да ближе кръвта от глезена ми. Страхувах се да не ме захапе, но доктор Лудвиг се появи отнякъде, огледа ранения ми крак и кимна.

— Ще се оправиш — каза тя, потупа ме по главата като ранено куче и се върна при колегите си.

Междувременно — макар да не очаквах, че бих могла да изпитам нещо различно от страх и тревога, — езикът на Куин започваше да ми действа твърде благотворно. Размърдах се неспокойно и с мъка потиснах една въздишка. Може би трябваше да си прибера крака обратно? Голата му глава се движеше ритмично нагоре-надолу и тази гледка ме караше да си мисля за нещо коренно различно от смъртоносната битка, която се водеше на метри от мен. Езикът му — топъл и грапав — се движеше все по-бавно и все по-нежно по кожата ми. И макар че свръхестественият му мозък не пропускаше нито една издайническа мисъл, аз усещах, че Куин се чувства по същия начин.

Когато приключи, положи глава на бедрото ми. Дишаше тежко, а аз се стараех да сдържам дъха си. Ръката му отслаби хватката си, но продължи да гали крака ми. Тогава вдигна поглед към мен. Очите му се бяха променили. Изглеждаха златни; като от чисто злато. Изумително!

По изражението на лицето ми Куин разбра, че съм смутена — меко казано — от кратката случка помежду ни.

— Не е нито времето, нито мястото, бебче — каза той. — Господи... беше страхотно. — Той се изправи, но не както го правеха обикновените хора, а с вълнообразно движение, сякаш се гмуркаше

във вода. Това бе една от най-странните гледки в живота ми, а аз съм виждала доста странни неща.

— Знаеш ли как се казвам? — попита той.

— Куин — кимнах аз и бузите ми пламнаха.

— Чух, че те наричат Суки — каза той и коленичи до мен.

— Суки Стакхаус.

Той улови нежно брадичката ми и ме погледна в очите.

— Интересно ми е какво виждаш — каза най-после той и отдръпна ръката си.

Сведох поглед надолу. Почистеният ми от кръвта крак изглеждаше доста по-добре. Раната се оказа обикновена драскотина от металната врата.

— Не съм ухапана — казах. На последната дума гласът ми затрепери, но изпитах огромно облекчение.

— Не ти било писано да станеш вълчица — усмихна се той и се изправи на крака. После ми подаде ръка и ми помогна да стана. От клетката се разнесе пронизителен вой, който незабавно ме върна в настоящето.

— Нека те питам нещо — обадох се аз. — Защо просто не изберат водача с гласуване, по дяволите?

Очите му бяха възвърнали обичайния си виолетово-кафяв оттенък. В ъгълчетата им се появиха ситни бръчици, а на устните му трепна едва доловима усмивка.

— Защото нещата в свръхестествения свят не стават по този начин, детенце. Ще се видим по-късно — обеща той и се запъти обратно към клетката. Малкото ми бягство от реалността приключи. Сега трябваше отново да насоча вниманието си към изключително важното събитие, което се случваше в тази сграда.

Клод и Клодин се оглеждаха тревожно през рамо, когато ги открих. Наместих се помежду им и близнаците незабавно ме прегърнаха. Изглеждаха много притеснени, а по бузите на Клодин се виждаха следи от сълзи. Погледнах към клетката и веднага разбрах причината.

Сивият вълк водеше убедително. От козината на съперника му капеше кръв. Черният върколак все още се държеше на крака и продължаваше да ръмжи, но от време на време огъваше задния си крак и залиташе. На два пъти успя да избегне зъбите на Фърнан, но накрая

раненият му крак то предаде и Джаксън Ерво се озова на земята, притиснат от по-младия си съперник. Двата вълка се запремятаха из клетката, слети в ужасяваща топка от зъби, разкъсана плът и козина.

Публиката пренебрегна правилото за спазване на тишина и започна да изразява подкрепата си с вой и бурни викове. Наоколо цареше пълен хаос. Сред тълпата мярнах лицето на Алсид, който отчаяно блъскаше с юмруци по металната решетка. Сърцето ми се сви от мъка. Имах чувството, че всеки момент ще нахълта вътре, за да се включи в битката. Но Куин стоеше на пост до вратата и нямаше да му го позволи, разбира се. Ето защо ролята на рефер се изпълняваше от непознат върколак.

Внезапно всичко свърши. Сивият вълк ухапа черния за гърлото. Стискаше го с челюсти, без да забива зъбите си. Джаксън сигурно би продължил да се бие, ако не беше толкова тежко ранен. Лежеше на земята и скимтеше, неспособен да се защитава повече. В залата настъпи пълна тишина.

— Победител в състезанието е Патрик Фърнан — безпристрастно обяви Куин.

И тогава Патрик Фърнан прегриза гърлото на Джаксън Ерво. Бащата на Алсид беше мъртъв.

16.

Куин пое организацията по разчистването на терена, демонстрирайки завиден опит в подобни мероприятия. Бях потресена от случилото се и вървах като замаяна, но чувах ясните и точни инструкции, които раздаваше на околните. Членовете на глутницата разглобиха клетката и арената с мълниеносна скорост. Екип чистачи миеше пода от кръвта и другите течности.

Скоро в сградата не остана нищо друго, освен хората. Патрик Фърнан се беше трансформирал в човешки облик, а доктор Лудвиг обработваше многобройните му рани. Радвах се за всяка една от тях. Съжалявах единствено, че не бяха по-тежки. Явно глутницата нямаше нищо против жестокостта на Фърнан, но аз просто не можех да приема тази неоправдана варварщина.

Алсид се намираше под грижите на Звезда-Мария Купър — млада вълчица, която познавах съвсем бегло.

Звезда-Мария го държеше в обятията си и нежно разтриваше гърба му. Прекрасно разбирах, че в момент като този Алсид предпочиташе компанията на себеподобните си. Разбрах го, когато срещнах погледа му. Заболя ме, и то много, но точно днес моите чувства нямаха никакво значение.

Клодин плачеше в ръцете на брат си.

— Толкова с чувствителна — прошепнах аз на Клод. Чувствах се малко виновна, че не плача, но аз страдах по-скоро за Алсид. С баща му почти не се познавах.

— Клодин участва във Втората война на елфите в Айова, рамо до рамо с най-добрите от тях — каза Клод и поклати глава. — Видях как обезглавен таласъм ѝ се изплези в предсмъртен гърч, а тя му се изсмя. Но като излезе на светло, се размеква и става много чувствителна.

Това окончателно ми затвори устата. Нямах никакво желание да приемам допълнителна информация относно законите в свръхестествения свят. Дошло ми беше до гуша.

След като почистиха помещението и изнесоха всичко, в това число и трупа на Джаксън (който доктор Лудвиг трябваше да трансформира по някакъв начин, за да изглежда смъртта му приемлива), всички членове на глутницата се събраха пред Патрик Фърнан, който продължаваше да стои чисто гол. Гордостта от победата го караше да се чувства мъж. Съвсем буквално. Гадост!

Стоеше прав върху червено карирано одеяло. Стана ми смешно, но усмивката ми изстина, когато съпругата на новия лидер заведе при него младо тъмнокосо момиче на не повече от осемнайсет. Тя също беше гола, но за разлика от него изглеждаше добре без дрехи.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Тогава се сетих за последния етап от церемонията и осъзнах, че Патрик Фърнан щеше да изчука това момиче пред очите на всички ни. Не. Нямах да си го причиня. Опитах се да се обърна, за да изляза, но Клод изсъска:

— Не можеш да си тръгнеш!

Той запуши устата ми с ръка и насила ме завлече най-отзад. Клодин ни последва и застана пред мен, за да не ми се налага да гледам. Опитах се да извикам, но дланта на Клод продължаваше да притиска устата ми.

— Млъкни! — ядоса се елфът. — Ще навлечеш неприятности на всички ни. Това с тяхна традиция. Момичето е доброволка. След това Патрик отново ще стане примерен съпруг. Либи вече му е родила поколение и по традиция той е длъжен да направи това и с друга жена. Няма значение дали момичето ще забременее, или не, той просто трябва да изпълни дълга си.

Затворих очи и мислено благодарих на Клодин за това, че се обърна към мен и запуши ушите ми с мокрите си от сълзи длани. Тълпата нададе радостен вик, за да ознаменува успешния край на ритуала. Близнаците си отдъхнаха и ми дадоха възможност да се размърдам, Фърнан продължаваше да стои гол, но поне не се перчеше с мъжкото си достойнство.

За да затвърди статута си на лидер, Фърнан започна да приема обети за вярност от членовете на глутницата. Заставаха пред него един след друг, от най-възрастния до най-младия. Всеки от тях близваше опакото на ръката му и оголваше ритуално врага си за няколко

секунди. Когато дойде ред на Алсид, внезапно осъзнах, че положението може да загрубее.

Затаих дъх.

И не само аз, съдейки по гробната тишина в залата.

След дълго колебание Фърнан се наведе и докосна със зъби шията на Алсид; отворих уста, за да протестирам, но Клодин я запуши с ръка. Зъбите на Патрик бавно се отдръпнаха от шията на Алсид, без да оставят и драскотина по кожата му.

Новият водач на глутницата изпращаше послание на своите поданици.

Когато и последният върколак изпълни ритуала, аз вече се огъвах под тежестта на емоциите. Дали щяха да ми позволят да си тръгна? Да, публиката започна да се разпръсва; някои се трупаха около Фърнан, за да ги поздравят с победата, а други тихомълком се насочваха към изхода.

Обърнах гръб на всички и се изстрелях към вратата. Следващия път, когато някой ме накара да присъствам на свръхестествен ритуал, ще му кажа, че трябва да си мия косата.

Щом излязох на чист въздух, забавих ход и се отправих към колата е натезали крака. Замислих се за онова, което бях видяла в съзнанието на Алсид след края на битката. Той смяташе, че съм го провалила. Помоли ме да дойда и аз дойдох; трябваше да се досетя, че молбата му не е случайна.

Сега вече знаех, че той е подозирал Фърнан в мошеничество. Предупредил е Кристин, съюзничката на баща си. Тя ме накара да използвам телепатичните си умения и аз открих, че Фърнан играе нечестно. Това трябваше да подсигури победата на Джаксън.

Но внезапно всичко се обърна срещу Ерво-старши. Състезанието продължи с още по-високи залози. Аз нямах нищо общо с това решение. Но сега Алсид, под влиянието на гнева и мъката си, обвиняваше мен.

Опитах се да се ядосам, но не успях. Стана ми още по-тъжно.

Близнаците се сбогуваха с мен, качиха се в кадилака на Клодин и се изнесоха с бясна скорост от паркинга, сякаш нямаха търпение да се приберат в Монро. Аз имах същото желание, но нямах сили да го осъществя. Имах нужда да поседя зад волана десетина минути, за да дойда на себе си.

Внезапно осъзнах, че си мисля за Куин. По-добре за него — стабилен мъж с ясен път в живота, — отколкото за разкъсана плът, кръв и смърт.

През целия път към вкъщи ме преследваха мрачни мисли.

Спокойно можех да звънна в „Мерлот“ и да си взема още една почивна вечер, но — естествено — не го направих. Отидох на работа и се заех с обичайните си задължения: вземах поръчки, разнасях питиета, допълвах халби с бира, прибирах бакшишите в джоба си, бършех маси, наглеждах помощник-келнера и новия готвач (вампира на име Антъни Боливар, когото използвахме от време на време). Но вършех всичко механично, като робот.

Сам седеше в ъгъла, но не го свърташе на едно място. Забелязах, че непрекъснато следи работата на новия ни барман. Може би мъничко ревнуваше, че Чарлз неусетно се бе превърнал в любимец на всички. Вампирът наистина изглеждаше неустойчиво. Тази вечер носеше червена превръзка за око, украсена с пайети, обичайната си риза на средновековен поет и черен елек с още пайети — екстремна кич, но му отиваше.

— Изглеждаш тъжна, красива девойко — каза той, докато приготвяше поредната ми поръчка: коктейл „Том Колинс“ и ром с кока-кола.

— Просто тежък ден — въздъхнах аз и направих усилие да се усмихна.

Имах да мисля за толкова много неща, че изобщо не се развълнувах, когато Бил отново се появи в бара със Села Пъмфри. Когато седнаха в моя район — също. Но когато Бил улови ръката ми, след като взех поръчката им и тръгнах към бара, подскочих встрани като опарена.

— Искан само да разбера какво те тревожи — каза той и в главата ми отново нахлу приятното усещане от онази нощ в болницата, когато лежахме прегърнати на леглото ми. Понечих да кажа нещо, но погледът ми улови възмутената физиономия на Села и потиснах емоционалния си изблик още в зародиш.

— Веднага се връщам с поръчката ви — изчуруликах аз и извадих на показ всичките си трийсет и два зъба.

Да върви по дяволите, помислих си. И той, и крантата, с която се е довякъл.

Оттам нататък за мен те бяха просто клиенти и нищо повече. Работех и се усмихвах, усмихвах се и работех.

Нямах никакво желание да общувам с каквито и да било свръхсъщества, затова старателно избягвах Сам. Страхувах се — понеже нямах причина да се ядосвам на Сам, — че ако ме попита какво ми е, ще му разкажа всичко. А на мен просто не ми се говореше за това. Сигурно ви е познато онова усещане, когато не искаш да правиш нищо друго, освен да мълчиш и да се самосъжаляваш. Е, точно така се чувствах в момента.

Но в крайна сметка се наложи да отида при Сам, защото Баракудата попита дали може да плати сметката си с чек. В „Мерлот“ имаше правило — да не приемаме чекове без изричното одобрение на Сам. На всичкото отгоре трябваше да застана близо до него, защото клиентите вдигаха твърде много шум.

Не смятах да се задържам повече от необходимото, но още щом се наведох до ухото му, той се обърна към мен и зяпна от изненада.

— Боже мили, Суки! — възкликна той. — Къде си се мотала?

Отдръпнах се назад, неспособна да обеля и дума. Очевидно излъчвах миризма, която ме издаваше, а аз дори не подозирах за това. До гуша ми беше дошло от чувствителните носове на свръхсъществата.

— Навъртала си се около тигър! Къде го намери? — попита той.

— Тигър — повторих аз като в унес.

Вече знаех в какво се превръщаше Куин по пълнолуние.

— Разкажи ми — настоя Сам.

— Не — отсякох аз. — Няма! Кажи какво да правя с Баракудата.

— Нека плати с чек, но само този път. Ако възникне проблем, губи доверието ми завинаги. Така му кажи.

Не му го казах. Приех чека на Баракудата, както и пианските му благодарности, и ги натиках по местата им.

За капак на всичко, докато се навеждах да вдигна салфетката, хвърлена на пода от някакъв пиан глупак, закачих сребърната си верижка в ъгъла на барплота и тя се скъса. Прибрах я в джоба си и съвсем се вкиснах. Дявол да го вземе! Отвратителен ден, следван от не по-малко отвратителна нощ.

Постарах се да махна на Села за довиждане, когато двамата с Бил си тръгнаха. Той ми остави тлъст бакшиш и аз го натъпках в джоба

си с такава ярост, че едва не пробих дупка в плата.

Няколко пъти по време на смяната си чух телефона зад бара да звъни. Докато носех мръсни чаши към кухнята, Чарлз каза:

— Някой непрекъснато звъни и затваря. Много дразнещо.

— Ще се умори и ще престане — успокоих го аз.

Един час по-късно, докато сервирах на Сам кока-кола, помощник-келнерът дотича при мен и ме уведоми, че до служебния вход ме чака някакъв човек.

— А ти какво си правил навън? — скастри го Сам.

— Аз съм пушач, господин Мерлот — смутено отвърна момчето. — В почивката си излязох да изпуша една цигара, защото вампирът каза, че ако запаля вътре, ще ме източи. И тогава се появи онзи мъж, буквално от нищото.

— Как изглежда? — попитах.

— О, ами... възрастен, с черна коса — обясни момчето и сви рамене. Липсваше му наблюдателност. Или дар слово.

— Добре — казах. Имах нужда от кратка почивка. Досещах се кой би могъл да е посетителят и защо ме търсеше около служебния вход. Появата му в бара би предизвикала абсолютен хаос. Сам веднага ме последва с оправданието, че отива до тоалетната. В коридора се разделихме — той влезе в кабинета си, където разполагаше с отделна баня, а аз продължих към изхода. Отворих предпазливо вратата и надникнах навън. И тогава се усмихнах. Мистериозният ми посетител притежаваше физиономия, позната на всички хора по света. С изключение на помощник-келнерите в младежка възраст, очевидно.

— Буба — възкликнах аз. Много симпатичен вампир! Човек не биваше да го нарича с предишното му име, защото изпадаше в паника и вършеше глупости. Приживе Буба се е подвизавал с името... Добре, нека го кажа така — наясно сте със споровете около това дали е жив, или не, защото много хора се кълнат, че са го виждали и след смъртта му. Е, това е обяснението.

Приобщаването му към света на вампирите не преминало много успешно, защото организъмът му бил претъпкан с наркотици; но ако не броим предпочитанията му към котешка кръв, Буба се справяше сравнително добре. Вампирската общност не го оставяше без надзор и закрила. Работеше при Ерик като момче за всичко. Лъскавата му черна коса и дългите му бакенбарди винаги изглеждаха безупречно. Тази

вечер носеше черно кожено яке, нови сини джинси и карирана риза в черно и сребристо.

— Много добре изглеждаш, Буба — възхитих се аз.

— Ти също, мис Суки — ухили се той.

— Имаш да ми казваш нещо ли?

— Аха. Господин Ерик ме изпрати да ти кажа, че той не е такъв, какъвто изглежда.

— Кой, Буба? — попитах аз, стараейки се да не го стряскам.

— Той е наемен убиец.

Загледах се втренчено в Буба, но не защото очаквах обяснение, а защото се опитвах да разшифровам съобщението. Голяма грешка; Буба започна да се клати от крак на крак, а лицето му доби тревожно изражение. Трябваше да се загледам в стената — щях да имам същите шансове да получа информация, но поне нямаше да плаша Буба.

— Благодаря ти, Буба — казах аз и го потупах по месестото рамо. — Справи се добре.

— Сега мога ли да се върна в Шривпорт?

— Разбира се — отвърнах. Щях просто да се обадя на Ерик и да го попитам защо не използва телефона за толкова важни и спешни съобщения.

— Намерих начин да се промъквам в приюта за животни — гордо обяви Буба.

Едва не хлъцнах от изумление.

— О... страхотно — смотолех аз, опитвайки се да потисна гаденето.

— Бай-бай — разнесе се гласът му от другия край на паркинга. Точно когато си помислиш, че Буба е най-ужасният вампир на света, и той те удивява с нещо. Като например умението си да се придвижва с бясна скорост.

— Бай-бай — послушно отвърнах аз.

— Кой беше този? Същият, за когото си мисля ли? — попита нечий глас точно зад гърба ми.

Подскочих от уплаха и рязко се обърнах, за да разбера, че Чарлз е напуснал работното си място зад бара.

— Уплаши ме — казах аз, сякаш той не знаеше.

— Извинявай.

— Да, същият.

— Така си и помислих. Никога не съм го чувал да пее на живо. Сигурно е невероятно преживяване. — Чарлз стоеше загледан към паркинга, сякаш обмисляше нещо важно. Имах чувството, че не чува дори собствените си думи.

Отворих уста да го попитам нещо, но внезапно проумях казаното от него и въпросът заседна в гърлото ми. Настъпи неловко мълчание. Трябваше да кажа нещо, иначе вампирът щеше да усети, че нещо не е наред.

— Е, май е време да се залавям за работа — казах аз и на устните ми цъфна специалната ми усмивка за напечени ситуации. Божичко, щеше да ми се пръсне сърцето! Внезапното ми прозрение подреди целия хаос в главата ми за нула време. Косъмчетата на тила ми настръхнаха. Намирах се пред дилемата „бой или бягство“, но вътрешният ми глас убедително ме посъветва да избира бягството. Обърнах се и тръгнах в посока към бара.

Вратата в дъното на коридора обикновено стоеше отворена, защото клиентите непрекъснато минаваха оттам на път за тоалетната. Само че сега беше затворена. А аз си спомнях много добре, че когато отивах да се видя с Буба, я оставих отворена.

Лоша работа.

— Суки — обади се Чарлз зад мен. — Ужасно съжалявам.

— Ти беше този, който простреля Сам, нали? — протегнах ръка зад гърба си и пипнешком потърсих бравата на вратата. Той не би ме убил пред очите на всички клиенти, нали така? После се сетих за нощта, в която Ерик и Бил изтрепаха цял куп мъже в къщата ми. Отне им не повече от две-три минути. Сетих се и как изглеждаха жертвите след това.

— Да. Извадих голям късмет, че готвачката се призна за виновна. Но тя не спомена нищо за Сам, нали?

— Не — едва чуто казах аз. — Призна за всички останали, но не и за Сам. А и неговият куршум се различаваше от останалите.

Пръстите ми напипах бравата. Ако я натиснех, имах шанс — макар и малък — да спася живота си. Интересно, дали Чарлз милееше за собствения си живот?

— Ти си искал да работиш тук — казах.

— Хрумна ми, че ако извадя Сам от строя, ще ми се отвори шанс да го заместя.

— Откъде знаеше, че ще потърся помощ от Ерик.

— Не знаех. Но бях сигурен, че все някой ще му каже за безизходицата, в която сте изпаднали в „Мерлот“. А той нямаше да ти откаже помощ. Логично беше да изпрати мен.

— Защо вършиш всичко това?

— Ерик има дълг за плащане.

Чарлз лека-полека скъсяваше разстоянието помежду ни. Може би възнамеряваше да довърши мисията си точно тук. А може би щеше да изчака по-удобен момент, за да ме очисти на спокойствие, някъде по-далеч от бара.

— Очевидно Ерик е разбрал, че не съм от гнездото на джаксънските вампири, както вече споменах.

— Да, трябваше да си измислиш друго гнездо.

— Но защо? Това ми се стори идеално. Много вампири; няма как да си видяла всички. Никой не може да запомни всички мъже, които са минали през онова имение.

— Само че те са чували Буба да пее — тихо казах аз. — Една вечер той им изнесе концерт. Такова нещо не се забравя. Не знам как е разбрал Ерик, но аз се сетих, когато ти каза...

И тогава той скочи.

Озовах се по гръб на пода за част от секундата, но вече бях успяла да пхна ръката си в джоба. Той отвори уста, за да ме захапе. Подпираше се на ръце, за да не легне с цялата си тежест отгоре ми. Резците му стърчаха навън и проблясваха на светлината.

— Трябва да го направя. Дал съм клетва — каза той. — Съжалявам.

— А аз не — извиках аз, хвърлих сребърната верижка в устата му и хлопнах челюстта му с опакото на ръката си.

Той изпищя и ме удари. Усетих как реброто ми се пропука, но болката си струваше — от устата му започна да излиза дим. Претърколих се встрани и нададох писък. Вратата се отвори и в коридора нахълтаха няколко клиенти от бара. Сам изхвърча като куршум от кабинета си и хукна към мен. Движеше се доста бързо за човек с ранен крак, а в ръката си, за моя огромна изненада, стискаше дървен кол. Крещящият вампир вече лежеше на пода, притиснат под тежестта на толкова много едри мъже в сини джинси, че изобщо не се

виждаше. Чарлз се опитваше да хапе наред, но изгорената му уста го болеше ужасно и усилията му отиваха на вятъра.

Баракудата Хенеси се намираше най-отдолу в купчината, в директен контакт с вампира.

— Я ми дай тоя кол, момче! — извика той. Сам го подаде на Хойт Фортънбъри, Хойт го предаде на Антонио „Ботуша“ Гулиelmi, а Ботуша го пхна в косматата ръка на Баракудата.

— Да чакаме ли вампирската полиция, или да се погрижим сами за него? — попита Баракудата. — Суки?

Искуших се да избира второто, но само за секунда.

— Извикайте полиция — казах. Полицейското управление в Шривпорт разполагаше с отряд от вампири, с килия в ареста, пригодена за кръвопийци, и със специален автомобил за транспортирането им.

— Убий ме! — ревна Чарлз от дъното на купчината. — Провалих се в мисията си и не мога да понасям затвори.

— Дадено — извика Баракудата и заби кола в гърдите му.

След като всичко приключи и трупът на Чарлз се разпадна, мъжете се върнаха в бара и спокойно се настаняха по местата си, за да си допият. Абсолютно нереална ситуация. Никой не се смееше, никой не се усмихваше и никой не коментираше случилото се.

Аз, разбира се, се изкуших да си помисля, че това е ехо от ужасното минало, когато чернокожите са били линчувани заради едно намигване към бяла жена. Само че тук ставаше въпрос за нещо съвсем друго. Чарлз беше от друга раса, да, но той се опита да ме убие, по дяволите! И ако жителите на Бон Томпс не се бяха намесили, аз вече нямаше да съм между живите, независимо от хитрата ми тактика със среброто.

Извадихме голям късмет. Тази вечер в бара нямаше нито един полицейски служител. Само пет минути след като всички насядаха по местата си, в бара влезе Денис Петибоун, пожарният следовател, за да се види с Арлийн. (В интерес на истината, помощник-келнерът все още бършеше пода в коридора.) Сам пристегна гръдния ми кош с малко ластичен бинт и аз отидох при Денис — съвсем бавно и много внимателно, — за да взема поръчката му.

Имахме късмет, че нямаше външни хора. Никакви колежани от Ръстън, никакви шофьори от Шривпорт, никакви роднини, дошли да пият по бира с братовчед си или чичо си.

Имахме късмет, че нямаше много жени. Екзекуцията на Чарлз би им подействала ужасно. Честно казано, на мен самата ми стана лошо от гледката, макар че през по-голямата част от времето бях заета да благославям късмета си, че съм още жива.

Ерик извади късмет, че когато нахълта в бара трийсет минути по-късно, Сам нямаше други дървени колове подръка. На някой безразсъден смелчага би могло да му хрумне да убие и него. Само че Ерик нямаше да се даде лесно като Чарлз и щеше да се пролее много кръв.

Късметът на Ерик се дължеше и на факта, че първите му думи на влизане в бара бяха: „Суки, добре ли си?“

И в нетърпението си да разбере отговора, той ме сграбчи през кръста, а аз извиках от болка.

— Ранена си — каза той и после осъзна, че петима мъже вече са скочили на крака.

— Не, просто съм натъртена — отвърнах аз и дори се опитах да се усмихна. — Всичко е наред. Това е Ерик, мой приятел — извиках аз. — Опитвал се е да се свърже с мен. Сега разбирам защо е било толкова спешно. — Погледнах всеки един от настръхналите мъже право в очите и те насядаха обратно по местата си.

— Хайде да седнем някъде и да поговорим — прошепнах аз.

— Къде е той? Ще го заколя собственоръчно! Изобщо не ме интересува какво наказание ще получа. — Ерик кипеше от гняв.

— Вече се погрижихме за това! — изсъсках аз. — Ще *миряса*ш ли най-сетне?

Сам ни позволи да отидем в кабинета му — единственото място, което предлагаше не само столове, но и уединение. Сам пое работата зад бара, настанен на висок стол и положил ранения си крак върху ниска табуретка.

— Бил направи справка в компютъра си — гордо каза Ерик. — Едноокото копеле ми каза, че е от Мисисипи, и аз реших, че е някой от бившите красавци на Ръсел. Дори се обадох на Ръсел, за да го питам. Кралят каза, че през имението му са минали много вампири и има съвсем бегъл спомен за Туайнинг. Само че той е много несериозен и

няма нищо общо с мен като работодател, съдейки по бара му „Жозефина“.

Успях да се усмихна. Така си беше.

— Когато подозренията ми се засилиха, помолих Бил да провери в базата данни. Бил проследи Туайнинг от раждането му като вампир до момента, в който е положил клетва за вярност пред Горещ Дъжд.

— Този Горещ Дъжд... той ли го е превърнал във вампир?

— Не, не — побърза да ме прекъсне Ерик. — Горещ Дъжд е приобшил създателя на Чарлз. А когато той загинал във Френско-индийската война, Чарлз се закле за вярност на Горещ Дъжд. След смъртта на Дългата Сянка Горещ Дъжд изпратил Туайнинг да отмъсти за нето.

— А моето убийство какво общо има с това отмъщение?

— След всички дочути слухове и след собственото си разследване Горещ Дъжд е решил, че ти си ми много скъпа и смъртта ти ще ме нарани така, както го е наранила загубата на Дългата Сянка.

— О... — Не успях да кажа нищо повече. Нищичко. Накрая попитах: — Значи Горещ Дъжд и Дългата Сянка са били... доста близки?

— Да, били са любовници, но в основата на връзката им е имало нещо много по-силно от секса. Обичали са се.

— Значи Горещ Дъжд е решил, че глобата, която си му платил за смъртта на Дългата Сянка, не го удовлетворява. Чарлз е трябвало да извърши нещо, което да ти причини истинска болка.

— Да.

— И Чарлз е дошъл в Шривпорт, послушвал се е наоколо, разбрал е за мен и е сметнал, че моята смърт ще изплати дълга ти.

— Очевидно.

— Чул е за мистериозния убиец и е прострелял Сам, за да попадне в Бон Томпс.

— Да.

— Много заплетена история. Защо просто не ме е нападнал някоя нощ?

— Защото е искал да изглежда като нещастен случай, за да отклони всякакви подозрения от вампирите. В случай на открито нападение щеше да пострада не само той, но и Горещ Дъжд.

Затворих очи.

— Той е запалил къщата ми — изпъшках аз, — а не горкичкият Мариот. Обзалагам се, че Чарлз го е убил още преди да затворим бара и е занесъл трупа в двора ми, за да хвърли вината върху него. Непознат мъж, който няма да липсва на никого... Божичко! Сега се сещам, че Чарлз взе ключовете за колата ми! Обзалагам се, че го е затворил в багажника ми. Човекът не е бил мъртъв, а просто хипнотизиран. Чарлз с пъхнал онази карта в джоба му. Горкият човечец е членувал в „Братството на Слънцето“ точно толкова, колкото и аз.

— Чарлз сигурно е бил изненадан, че имаш толкова много приятели — хладно каза Ерик, когато покрай вратата се чуха тежките стъпки на двама от въпросните ми приятели. Може би отиваха до тоалетната, а може би просто си търсеха повод да проверят дали съм добре.

— Да, най-вероятно — усмихнах се аз.

— Държиш се по-добре, отколкото предполагах — колебливо каза той. — Очаквах да си по-травмирана, както казват сега.

— Ерик, аз съм човек с късмет — казах. — Днес преживях толкова отвратителни неща... представа нямаш. Просто се радвам, че оцелях. Между другото, шривпортската глутница вече има нов водач. Един лъжец и мошеник.

— Очевидно Джаксън Ерво е загубил изборите.

— Загуби много повече от това.

Ерик се ококори.

— Значи състезанието е било днес. Чух, че Куин е в града. Той не допуска нарушаване на правилата.

— Куин няма вина — казах. — Стигна се до гласуване и глутницата подкрепи опонента на Джаксън, макар че не биваше да става така...

— А ти защо беше там? Проклетият Алсид те е принудил да отидеш, за да те използва за някакви свои цели, нали?

— Ха! Кой го казва!

— Да, но аз съм пряк с теб и винаги те уведомявам предварително, ако имам нужда от услугите ти — каза той и ме погледна с честните си сини очи.

Разсмях се. Не вярвах, че в близките няколко дни ще намеря сили да се усмихвам. Но ето че се смеех, и то от сърце.

— Така е — признах аз.

— Значи с Чарлз Туайнинг е свършено, така ли да го разбирам?
— съвсем сериозно попита Ерик.

— Точно така.

— Гледай ти! Местните хора се оказаха много предприемчиви и смели. Изобщо не съм очаквал. Ти имаш ли някакви увреждания?

— Счупено ребро.

— Можеше и по-зле да е, като се има предвид, че той е искал да те убие.

— Отново си прав.

— Когато Буба се върна, разбрах, че не ги е предал цялото съобщение. Затова реших да вляза в бара, без да се набивам на очи, и да те снася. Преди това звъних многократно по телефона, но всеки път вдигаше Чарлз.

— Влезе, без да се набиваш на очи, така с — усмихнах се аз. — Но аз, слава богу, вече нямах нужда от спасяване.

— Е, време е да се връщам в собствения си бар, за да наглеждам собствените си клиенти от собствения си кабинет. Разширяваме продуктовата линия с марката „Вамптазия“.

— О, така ли?

— Да. Календар с голи снимки. Какво ще кажеш? Пам смята, че трябва да го наречем „Жребците на Вамптазия“.

— Ти ще участваш ли?

— Разбира се! Мистър Януари.

— Добре, ще взема три. Искam да подаря един на Арлийн и един на Тара. Ще закача един и на моята стена.

— Ще ти дам единия безплатно, ако обещаеш, че ще го държиш отворен на моята снимка — обеща Ерик.

— Дадено.

Той се изправи.

— И още нещо, преди да тръгна.

Аз също станах, но доста по-бавно.

— Най-вероятно ще имам нужда от услугите ти в началото на март — каза Ерик.

— Ще проверя какви планове имам тогава. За какво става въпрос?

— Малка среща на високо равнище с кралете и кралиците на южните щати. Мястото все още се пази в тайна. Чудех се дали ще

искаш да си вземеш няколко почивни дни, за да ме придружиш.

— В момента не мога да ти отговоря, Ерик. Има доста време дотогава — казах аз и тръгнах към вратата.

— Почакай малко — ненадейно каза той и за част от секундата се озова точно пред мен.

Вдигнах поглед към него и внезапно се почувствах ужасно уморена.

Той се наведе и ме целуна по устните — много нежно, като пърхане на пеперудени криле.

— Казал съм ти, че с теб съм правил най-страхотния секс през живота си — прошепна той. — А ти как реагира?

— Ще ти се да знаеш, а? — измърморих аз и се върнах обратно в бара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.